O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIE

EDITURA JUNIMEA

O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIE

O PLANETĂ NUMITĂ ANTICIPAȚIE

Antologie de literatură științifico-fantastică
alcătuită de Alexandru Mironov și Dan Merișca

JUNIMEA — 1985

Redactor : VICENȚIU DONOSE
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1985. Format 54×84/16. Coli tipo 11,50
Bun de tipar la 12.III.1985
Editura Junimea, str. Gheorghi Dimitrov nr. 1
IAȘI — ROMÂNIA

Tiparul executat sub cd. 292
la Întreprinderea poligrafică Iași
str. 7 Noiembrie nr. 49

SĂ VORBIM PE LIMBA PĂMÎNTULUI

Am locuit o vreme într-o țară africană. Acolo, chiar între orașele vecine, distanțele se măsurau uneori în sute de kilometri și nu mi se părea anormal să alerg cu mașina între, să zicem, Oran și Casablanca, mai mult de o zecime din lățimea continentului, pentru a face o vizită unor prieteni. Pe de altă parte, cînd, în țară, aveam de acoperit distanța Craiova—Timișoara, îmi făceam întotdeauna pregătiri ca pentru un drum lung.

Sau : m-a vizitat o rudă care și-a stabilit domiciliul dincolo de munții Ural ; cînd a trebuit să plece, s-a pornit spre gară cu cîteva ceasuri înainte de tren : ca locuitor al unei țări întinse pe un sfert de planetă, unchiul acesta avea în el un alt metronom, timpul îi curgea, molipsindu-se de la acel spațiu, într-un ritm pe care eu nu-l puteam percepe. În aceeași ordine de idei, ca locuitor al Bucureștiului însă, eu uneori manifest o oarecare reluctanță în a traversa orașul, cale de 10—15 km, pentru a-mi vedea fratele : mi se pare departe.

Spațiul și timpul, vreau să spun, se pot dilata și contracta și dincolo de paradoxul lui Langevin : este suficientă manevrarea acestor concepte prin mecanismele — inefabile dar concrete, uluitoare dar logice — ale celui mai puternic aparat inventat de istoria universului : creierul uman.

Schimbăm acum unghiul, schimbăm datele problemei, păstrăm ideea. Luăm în transfocator societatea umană, civilizația actuală. A pornit lent, lent, lent, de la Propliopitecul de acum 40 de milioane de ani, lăsînd să treacă generații fără număr, fără șir, fără istorie pentru ca indivizii să capete — acum 10—20 mii de ani — conștiință de sine, sesizînd Pă-

mîntul, mările, stelele, depărtările, scurgerea timpului. Indivizi geniali au apărut în mileniile din preajma erei noastre, împrăştiind lumină şi accelerînd dezvoltarea. Dar a fost un start pierdut, religii stupide şi atotputernice au mai îngheţat un mileniu şi jumătate civilizaţia Omului, ritmul lent s-a schimbat abia după Renaştere, cunoştinţele ştiinţifice au ţîşnit la suprafaţă, materia cenuşie a început a iradia lumină, Pămîntul a accelerat parcă pe axă, cortexurile au explodat, inundînd cu jerbe de idei şi descoperiri întunericul miliardelor de ani trecute de la facerea lumii, planeta a prins moment de rotaţie tot mai mare, o uriaşă navă cosmică purtînd pe oceanul de energii şi materie a Universului un echipaj alcătuit, în clipa de faţă, din 5 miliarde de indivizi, asemănători întru totul în ciuda raselor, cu interese asemănătoare în ciuda credinţelor politice, ideologice şi religioase, apropiaţi la culme unul de altul — în ciuda graniţelor — şi grăbiţi, grăbiţi, grăbiţi către sfîrşitul de secol, către mileniile care urmează, către viitorurile din care trebuie ales pentru specia lui Homo Sapiens numai *acel viitor* care îi asigură acestui biped de perspectivă supravieţuirea şi împlinirea menirii sale : aceea de a se înscăuna stăpîn absolut peste materia oarbă pe care i-a încredinţat-o Big Bang-ul, explozia iniţială.

*

...Ritmul schimbă perspectivele, deci — şi una dintre cele modificate de epoca modernă va fi aprecierea scurgerii timpului. Sigur, timpul nu curge lent (în secolul XX şi următorul) şi nu numai înainte — vezi ipoteza tahionilor lui Narlikar, fizica născută de black-holes, senzaţiile şi percepţiile cortexului uman. Şi fie un timp în spirală sau un timp în bandă Möbius sau timpul nostru einsteinian cel de toate zilele — el va fi, inevitabil, reflectat în realitatea noastră imediată. În gînduri şi în sentimente, în idei şi concepte, în folclor, istorie, cronici, pagini tipărite, benzi magnetice, pelicule de film. Sîntem, oamenii, gregari, comunicativi, guralivi. Ne povestim unul altuia, unul altora, unii altora de mii de ani. Ce ? Multă vreme : întîmplări din bătrîni — la gura peşterii, în agora cetăţii, la focul din vatră —, întîmplările erau puţine, rare şi lăsau urme (exemplu : un grup de piraţi din insulele greceşti atacă un sătuc prăpădit de pescari — spune

Senkiewicz —, un poet genial dă dimensiuni cosmice încăierării şi aşa apar Iliada şi Odiseea, poeme eterne). Dar — revolute fiind acele fericite timpuri totuşi calme —, nu înseamnă că poemele din bătrîni nu merg şi acum. Merg. Încă merg. Pentru o vreme.

Sau : poveştile de astăzi, de acum, din deceniul care s-a dus cum se duce clipa, din secolul acesta împovărat de războaie şi evenimente — apoteotice şi înspăimîntătoare, superbe şi cumplite — de care ne despărţim, în anul 2001, la doi paşi şi cîteva ceasuri de noi, mîine. Poveşti scrise în limba urdu, sau arabă, sau engleză, sau română, sau chineză, sau rusă, sau... Scrisă, fiecare, pe înţelegerea popoarelor care vorbesc şi citesc limbile de mai sus, conform graiului fiecărui popor. Ceea ce nu înseamnă că toată lumea de acum a Pămîntului înţelege tot ceea ce scriu şi pun în scenă şi pe ecran marii creatori ai Pămîntului. Romeo şi Julieta este încă o istorie de Science Fiction pentru musulmanii habotnici care îşi iubesc legal şi egal toate cele 4 neveste permise de Coran. Drama lui Raskolnikov poate părea doar o poveste duioasă pentru un nepoţel de-al lui Al Capone, salariat conştiincios în zilele noastre la vreo filială din Chicago a Mafiei sau Cosei Nostra. Cîntarea lui Hyawatha o fi înaripat pe irokezi — sau cel puţin aşa crede Longfellow —, dar nu spune mare lucru nici budiştilor paşnici din Katmandu, nici păstorilor cooperativizaţi din Mongolia socialistă. Asta-i. Pămîntul este încă o planetă grozav de pestriţă.

*

Să trecem, aşadar, la poveştile de mîine — înţelegeţi că aici am vrut de fapt să ajung. Eu am citit cîteva mii de poveşti de anticipaţie, am editat cîteva sute, am scris cîteva zeci. În toate era vorba de cetăţeni ai Pămîntului — albi, galbeni, negri, locuitori pe Terra, pe Lună, Marte, Venus sau dincolo de sistemul solar — plecaţi cu diverse treburi prin Galaxie, cu intenţii paşnice sau nu vizavi de locuitori de aiurea, dar înţelegîndu-se între ei perfect în limba care va fi a cetăţenilor Republicii Terra — peste cincizeci, o sută, o mie de ani. Curajoşi sau laşi, geniali sau stupizi, generoşi sau meschini — oameni ! — dar înţelegîndu-se perfect între ei

şi făcînd întotdeauna corp comun în faţa pericolelor care îi ameninţă, care le pun în primejdie specia, împotriva obstacolelor ce se vor ridica în calea antreprizelor logice sau nebuneşti — oameni ! — în care sînt porniţi indivizii cu eticheta Sapiens.

„Fundaţia" lui I. Asimov este o monumentală poveste de dragoste pentru specia lui Homo Galacticus, urmaşul nostru. Ea va fi înţeleasă peste cîteva decenii de toată lumea Pămîntului. Va fi citită, cu zîmbetul pe buze, în secolul XXII şi va rămîne, legendă, pentru timpurile de mai departe. Este o istorie profund şi *total* umană.

Lumile născute din mintea lui Cordwiner Smith sau planeta fantastică Solaris apar în pagini care cîntă fenomenul suprem, viaţa.

Cărţile fraţilor Strugaţki sau ale lui A. Clarke sînt încărcate de căldură umană, optimiste, sînt cărţi cu care rămîi prieten pe viaţă.

Asta nu înseamnă că specialiştii în povestit viitorul sînt optimişti inconştienţi şi incurabili. Dimpotrivă. O felie foarte importantă a literaturii şi artei SF practică avertismentul. Există în filmele şi cărţile lumii manifeste de o asprime fără margini atenţionînd asupra pericolelor imediate şi reclamînd pentru pămînteni linişte şi pace. „Seniorii războiului", a francezului G. Klein, „O cantică pentru Leibowitz" a lui W. Myller Jr., „Toţi în picioare pe Zanzibar" a englezului J. Brunner, „Ziua Trifidelor" a lui J. Wyndham, „Ultimatum"-ul lui Mordecai Roshwald, „Krakatit"-ul lui Čapek sînt cărţi cutremurătoare, cu care marii autori ai literaturii de anticipaţie, descriind înspăimîntătoare viitoruri postatomice, coboară literalmente în stradă, manifestînd vehement împotriva violenţei şi a războiului.

Mileniile următoare, milioanele de ani ale viitorului societăţii umane nu pot fi decît ani de pace, spun, strigă, urlă, cîntă creatorii de Science Fiction, ei cei care au inventat înaintea tuturor — avertizînd — bomba atomică, totalitarismul violent, manipularea maselor, războaiele intergalactice.

Vrem viitoruri în care specia raţională a faunei Pămîntului să poată creşte în linişte, evoluînd către cunoaşterea legilor naturii, către stăpînirea imensităţii cosmosului şi a nenumăratelor planete — locuinţă pentru roiurile de pămînteni

care, vorbind pe limba Planetei Terra, se vor apuca să colonizeze galaxii fără nume şi fără de număr.

Un viitor infinit pămîntenilor, un viitor sigur — asta reclamăm, toţi iubitorii literaturii de anticipaţie, mulţi, nenumăraţi, sute de milioane, miliarde care astăzi ne facem griji pentru ziua de mîine, înălţîndu-ne pe vîrful picioarelor pentru a arunca o privire ceva mai departe, ca să aflăm, înecaţi de emoţie şi speranţă, dacă există şi un poimîine pentru fiii şi fiicele acestui Homo Faber de astăzi care a exagerat jucîndu-se prea tare cu focul.

Sînt în paginile ce urmează specialişti în pus la microscop şi telescop viitorul. Acest viitor indubitabil şi inevitabil comunist. În care egalitatea indivizilor va fi legea Nr. 1, în care grija şi dragostea faţă de aproapele tău va fi înscrisă pînă şi în codul genetic. Un viitor care poate fi descris într-o frază : se numeşte viitor comunist acea perioadă a omenirii în care nicicînd, nicăieri, nicicum nu vor muri niciodată copii. In setea lor de cunoaştere şi aventură, în proiectele şi întreprinderile lor, cetăţenii Republicii Terra îşi vor risca viaţile şi, uneori, şi le vor pierde. Copiii însă, fondul perpetuu cel mai de preţ al unei omeniri unite, se vor bucura în această societate galactică a urmaşilor noştri de siguranţă absolută. De dreptul la această extraordinară aventură pe nume viaţă.

Aşa spune cea mai frumoasă legendă despre viitor, din care vă povestim fragmente în paginile următoare, încercînd să vă vorbim pe limba Pămîntului...

Alexandru MIRONOV

Dan Ursuleanu

WAR-GAME

Aplecați asupra mesei, reconstituiau pe tabla de joc bătălia debarcării aliaților în Normandia.

Țigările fumegau alături, lîngă ceștile de cafea.

În cameră era cald și liniște. Coborîtă pe fir, din tavan, lampa cuprindea în conul ei de lumină gălbuie cîmpul pătrat de joc, pe care se conturau sudul Angliei, canalul Mînecii și teritoriul normand. Caroiajul hexagonal al teatrului de operații, inspirat din perfecțiunea fagurilor, îmbia la posibilități vaste de joc, cîte șase alternative pentru fiecare pion — unitate convențională de luptă.

— Am avut patru tururi de zar fiecare, aminti Ted. Următoarele patru tururi sînt război de noapte.

Alex, sprijinit de tăblia mesei cu amîndouă coatele, își rezema capul în palme. Cu un gest reflex își îndreptă o meșă de păr rebelă, căzută pieziș pe frunte.

— Deci avioanele își reduc activitatea la un sfert, cercetarea își triplează acțiunea, tancurile stau.

— Ești însă liber în războiul submarin. Iar mișcările de infanterie, pe riscul tău. Nu uita că tunurile trag orbește.

Ted agită zarul în pumn, apoi îl rostogoli pe tablă. Juca în favoarea aliaților și 5-ul ieșit îi folosea pentru a aduce pe plaja Omaha un nou batalion de combatanți canadieni.

— Canadienii au debarcat pe Juno, nu pe Omaha, mîrîi Alex.

— Nici nemții nu l-au luat prizonier pe generalul Bradley. Și totuși tu l-ai luat.

— N-am scornit eu regulamentul jocului. Ne îngăduie să facem mutări care contrazic realitatea istorică, dar nu și posibilitățile pe care le-a avut realitatea atunci, în ziua Z.

— Apropo, tresări Ted, am uitat să trag cartea neprevăzutului.

Ridică un cartonaș din teancul așezat lîngă tablă, îl întoarse și citi informația surpriză : „Vînt puternic de gradul 6 din sectorul estic".

Alex zîmbi ironic, în stilul său inimitabil. Colțul stîng al gurii i se lăsă în jos, în timp ce ochiul drept aproape că i se închise. Spuse flegmatic :

— Înțeleg că toate planoarele tale care încă mai sînt în aer se deplasează cu două căsuțe spre vest. Cred că bună parte din ele vor cădea în Cotentin, ba chiar în Atlantic.

Alex avea dreptate. Trei unități de planoare se scufundară în largul coastei atlantice și cîțiva stropi grei de apă sărată săriră pe hexagoanele țărmurilor bretone. O dungă roșie incendie fruntea lui Ted, semn de iritare greu stăpînită. Debarcarea începea prost pentru el.

Alex trase adînc din țigară, își umezi buzele în cafeaua răcită și aruncă la rîndul lui zarul. Doar un 3, dar care permitea unui regiment de tancuri german să prindă linia care însemna calea ferată. Pe drumul de fier, viteza înaintării se tripla, așa încît tancurile îi ajunseră la 40 de kilometri de Caen. Era un noroc neașteptat. Dunga de pe fruntea lui Ted bătea acum în vinețiu.

Cartea trasă din pachet îi aduse lui Alex încă un ajutor nesperat : capturarea unui curier cu planurile dispunerii tuturor rezervelor de luptă ale inamicului. Regulamentul jocului îl obliga acum pe Ted să întoarcă pe față toate piesele sale cu efective secrete. Poziția și tăria eșaloanelor sale deveneau dintr-o dată vizibile.

— E o porcărie, jocul ăsta, spuse el cu o ură prost ascunsă.

— Orice război e o porcărie, Ted. Dar odată început, trebuie dus pînă în pînzele albe, cred că ești de acord cu mine.

Zarul se rostogolea mereu, însoțit de privirile pătimașe ale jucătorilor. Se luptau de cîteva ore bune și norocul bătăliei se vădea a fi schimbător. Ted concentră tirul greu al distrugătoarelor Augusta și Svenner asupra Bayeux-ului. Sub violența barajului de artilerie navală, din hexagonul pe care era desenat orășelul începu să se degaje un miros vag de

hîrtie pîrlită. Alex împotmoli cîteva unităţi de blindate germane la marginea unei păduri. Le devie însă spre nord, către Merville, de-a dreptul prin mlaştini.

— Trişezi !

Pumnul lui Ted se prăbuşi asupra mesei, făcînd să tresară toţi pionii tablei de joc.

Alex îşi străpunse adversarul cu o privire acidă. Vocea îi sună răguşită, încărcată de ameninţare :

— Eu... trişez ?

— Tu ! Regulamentul spune clar. Hexagoanele cu păduri şi mlaştină nu pot fi străbătute de tancuri. Pot fi doar ocolite.

— Mai dă-l dracului de regulament. Războiul e război şi contează numai victoria, nu şi mijloacele folosite.

— Deci propui să încălcăm Legea ?

— Ia nu mă mai plictisi cu scrupule puerile. Taci şi joacă.

La mutarea următoare, Ted îşi scoase trei submarine pe uscat. Coloşii distruseră sub apăsarea lor teribilă o linie de cazemate germane. Alex răspunse cu primele rachete V-2.

— Jocul tău frizează absurdul ! urlă şeful aliaţilor. V-ul nici n-a fost construit încă.

— E absurd numai ceea ce mă împiedică să te nimicesc. Tot ce ţine de dorinţele mele, e logic.

Vacarmul luptei creştea rapid, junglă sonoră cu rădăcinile înfipte în hexagoanele tablei. În încăpere se răspîndi un iz confuz de pîrjol, praf de puşcă şi cadavre în descompunere. Alex simţi ceva ca o arsură vie pe trahee şi instantaneu experienţa sa de vechi beligerant îi semnală — pericol major.

— Gaze toxice ! Ticălosule, ai întors cartea cu gaze toxice !

Un infanterist dezorientat, rătăcit de companie, ţinti becul lămpii care ilumina teatrul de operaţii. Răsună o explozie cumplită şi, în întunericul prăvălit ca o ghilotină, Ted îşi simţi faţa împroşcată de mici schije de sticlă. Bîjbîi după masca de gaze şi şi-o trase pe cap, cu mişcări precipitate, gîfîind. Pe sub cagulă, obrajii îi sîngerau uşor, dar în încleştarea sălbatică a războiului, asta era un fleac. Împuşcături,

gemete, horcăieli sfîşietoare izvorau de pretutindeni. Fumul devenea tot mai gros, de o materialitate aproape palpabilă.

Deodată, hexagoanele Mînecii se aprinseră. Focul progresa rapid, înghiţind lacom nordul Europei, ieşind năvalnic în întîmpinarea Atlanticului. În lumina lui, siluetele celor doi jucători se agitau fantomatic. Zarul se topi sfîrîind, mai întîi o picătură de material plastic arzătoare, apoi un fulg de cenuşă. O rachetă balistică scăpată de sub control zbură brambura, pulverizînd uşa camerei, pentru a se sparge undeva, afară, cu un bubuit asurzitor.

Flăcările incendiaseră o bună parte din masă şi cucereau acum sectoare de covor.

Ted înşfăcă pachetul cărţilor de joc cu neprevăzute, dar în acelaşi moment Alex se aruncă asupra lui ca o fiară, încercînd să-i smulgă cartonaşele din mînă. Se băteau orbeşte cu pumnii, cu picioarele. Alex izbuti totuşi să captureze cîteva cărţi, întorcîndu-le una după alta, cu o înverşunare de dement. Senzaţia de sufocare otrăvită pe care i-o pricinuiau gazele inhalate devenise insuportabilă.

Tot mai multe proiectile scăpau din orbita jocului, ciuruind pereţii afumaţi. Camera începu să trepideze îngrozitor, o dată cu întreaga casă, o dată cu terenul de sub ea. Ted detona bombele fără alegere, atomice, chimice, neutronice, bacteriologice.

Afară, sub cerul liber, se dezlănţui grozăvia. Cartea cicloanelor fusese întoarsă, nu se ştie de cine, cei doi combatanţi nu mai controlau de mult logica jocului. Fluxurile ionice, eliberate spontan de aparaturile mascate savant în diferite zone strategice, ţîşneau spre atmosferă deturnînd vînturile, prăvălind uragane şi trombe de praf radioactiv peste continente. Un snop de bombe cu hidrogen explodă în adîncul Pacificului. Apele oceanului planetar cuprinse de frenezia unui balans nebun, măturară irezistibil uscatul pe zeci de kilometri dus-întors.

Alex se prăbuşi, cu capul inundat de ameţeala mortală a vaporilor toxici. „Ai să mi-o plăteşti, bestie" scrîşni el din dinţi în timp ce mîna îi bîjbîia pe duşumea după o armă, orice armă. Cu ultimele puteri reuşi să îndrepte un pistol-mitralieră către cagula aceea oribilă a lui Ted, împroşcînd-o cu o jerbă de gloanţe...

Pogorî frigul, eternul aliat al întunericului.

O pală de viscol se răsuci în cameră, peste corpurile inerte ale jucătorilor, furînd ca pe o frunză moartă cartea cutremurelor și spulberînd-o în noapte, prin pereții ruinați.

Undeva, îngropate sub scoarța terestră, generatoarele de trepidații intrară unul după altul în funcțiune, reacție în lanț desăvîrșind opera geniului uman...

Dănuț Ungureanu

OBIECTE

Vaucanson privi deznădăjduit obiectul. Apoi se apropie cu pași mici, aproape temători și-l ridică din mormanul de vechituri unde îl aruncase înfuriat. „La ce dracu ar putea folosi ?" se întrebă pentru a mia oară, studiindu-i formele rotunjite, frumos finisate, strălucind în soarele amiezii. Părea mai degrabă unul dintre acele obiecte hibride, ceva nostim și ingenios dar absolut inutilizabil. Cum ar fi o mulinetă cu foarfecă sau un pahar cu balamale.

„Fir-ai tu să fii !" mormăi încă o dată Vaucanson, după care fixă cu îndemînare obiectul în menghină și apucă hotărît pînza de bomfaier. I-ar fi plăcut să pună chestia asta ciudată, ca o floare de metal, undeva, într-o vitrină cu bibelouri, dar faptul că, după o jumătate de zi, încă nu reușise să-i dea de cap, îl călca efectiv pe nervi.

„Fir-ai tu a dracului !" zise iar. Metalul scrîșni, zburlindu-i părul pe ceafă. Asta e ! Vaucanson scuipă în palme și se hotărî să tranșeze unul din lobii ovoidali ai exasperantului obiect.

Cineva te aude, cineva te vede, cineva îți vorbește. Cineva te stăpînește. Cineva te vrea. Nu vezi, nu auzi, nu vorbești. Tremuri. Te ghemuiești neliniștit lîngă peretele ocrotitor. Cineva vrea să ajungă la tine. Cineva te vrea.

„Ptiu !" făcu Vaucanson, ud leoarcă, între două gîfîituri. Obiectul aștepta liniștit între fălcile menghinei, ei bine, da, intact, neatins, fără o zgîrietură. Deși mînuise ferăstrăul pînă cînd nu mai avusese cu ce tăia. Îl privi cu mîinile în șolduri, se scărpină în creștet. Îi dădu ocol prudent, îl ciocăni cu arătătorul. Îl mirosi. Nici nu mirosea. Vaucanson

explodă. Mai întîi îl eliberă metodic dintre fălcile menghinei. Îl privi o clipă, atîta doar cît să-şi dea seama că de aici i se va trage viitorul atac de apoplexie. Apoi îl izbi de unul dintre pereţii atelierului. Şi începu să urle. De peste drum, văduva Miller privea scena cu aerul său impasibil de zile mari, continuînd să tricoteze. Vaucanson luă din nou obiectul şi-l izbi de perete. De cel opus. Unul pe faţă, unul pe dos. Unul pe faţă, unul pe dos. Zbang! Îl călcă în picioare. Unul pe faţă, unul pe dos. Zbang! Probabil că Vaucanson s-a ţicnit. Zbang! Unul pe faţă, unul pe dos. Zbang! Oare lui Emil or să-i placă ciorapii? Zbang! Unul pe faţă, unul pe dos. Unul pe faţă, unul pe dos...

Cineva te ascultă, cineva te simte, cineva te vrea. Te vrea cu tot dinadinsul. Te vrea pe tine şi lumea ta. Universul tău întreg în care nu vezi, nu auzi, nu vrei. Te ghemuieşti neliniştit lîngă peretele ocrotitor. Cineva vrea să ajungă la tine. Cineva te vrea.

Nu mai era nimic de făcut. Orice altceva în locul obiectului ar fi abandonat în cele din urmă partida. Vaucanson îl mai privi o dată, de-a dreptul năucit, ori poate din cale-afară de înţelept. Apoi îl expedie într-unul din colţurile încăperii cu un şut care pe vremuri ar fi făcut să pălească de invidie celebrul cuplu de atacanţi Benton—Markov. Dar nu şi pe văduva Miller. Unul pe faţă, unul pe dos. Ehei, cînd Emil o să vină acasă... Vaucanson n-a fost niciodată un tip prea normal. De cîte ori tunde gazonul din faţa casei face un zgomot îngrozitor. Unul pe faţă, unul pe dos. Şi acum se distrează cu tinicheaua aia pe care a găsit-o de dimineaţă printre tufele de zmeură. Unul pe faţă, unul pe dos...

Dacă acel cineva te-ar cunoaşte aşa cum eşti, lumea ta i s-ar părea bucăţica ce-i lipseşte, pe care o caută de o viaţă, pe care a căutat-o, probabil, dintotdeauna. Dar tu nu îl auzi, nu îl simţi, nu îl vrei. E altul, nu aparţine lumii tale. E altul. Te ghemuieşti neliniştit în spatele peretelui ocrotitor.

Unul pe faţă, unul pe dos. Vaucanson s-a scrîntit de-a binelea. Parcă ar vrea să intre în blestemata aia de tinichea...

De ce şi-or băga unii nasul unde nu le fierbe oala ? Unul pe faţă, unul pe dos. Cînd o să vină Emil... Soarele îşi dădu în cele din urmă sufletul după linia neştiută a orizontului. Vaucanson opri aparatul de sudură. Se lăsă mai întîi pe vine, apoi se prăbuşi cu un zgomot înfundat pe o parte. Poate că era într-adevăr nebun. De la trei metri obiectul îl urmărea impasibil, acelaşi, mereu acelaşi, fără o zgîrietură, fără nimic lipsă, fără nimic, nimic, nimic. Poate că era într-adevăr nebun. Oricum, ziua se sfîrşise. Se ridică greoi, sprijinindu-se în mîini, făcu cîţiva paşi şi închise uşa atelierului fără să privească în urmă. Primele stele începuseră deja să se iveaşcă pe deasupra plopilor din faţa vilei Miller.

„Paştele mă-ti !" trase Vaucanson concluzia. Venea noaptea unei zile grele. Beatlesii s-ar fi simţit de-a dreptul complexaţi.

Dincolo de peretele tău ocrotitor, în sămînţa caldă şi bună pe care ţi-au hărăzit-o neştiuţii, nicăieri şi nicicînd, aştepţi, ghemuindu-te neliniştit. Acel cineva... Acel cineva... Acel cineva de dincolo te simte încă.

De dimineaţă Vaucanson se trezi mai mahmur ca oricînd. Nu-l durea nimic şi parcă-l dureau toate. Evită, în timp ce se spăla pe dinţi, să-şi aducă aminte ceea ce făcuse cu o zi înainte. Era ca şi cum cineva din cale-afară de sadic i-ar fi şoptit fără încetare la ureche : „Vaucanson, Vaucanson, obiectul e tot acolo. Ce-ar fi s-o iei de la capăt ?"

Strivi între molari o nouă înjurătură. Îşi îmbrăcă încet salopeta nou-nouţă şi jerseul peticit în coate. Luă de pe raft şepcuţa roşie pe care Marta i-o dăruise cu puţină vreme înainte de a-l părăsi. Apoi, fluierînd liniştit, aduse din atelier ciudata floare metalică şi o aruncă în camionetă alături de un motor rablagit de barcă, un acumulator descărcat şi o ladă şuie cu inscripţia „SAN". Se urcă la volan demarînd într-un nor înecăcios de praf şi gaze eşapate, sub privirile dezaprobatoare ale văduvei Miller. Cu ani în urmă, Vaucanson descifrase şi misterul inscripţiei „SAN". Acum mînuia cu atenţie volanul pe panglica şerpuitoare care avea să-l ducă la Tîrgul de gioarse. În oglinda retrovizoare îl privea absent obiectul.

Să fii tu însuţi şi să pari a fi altul. Să fii altul părînd a fi tu. Un altul pare ceea ce tu nu ai putut fi niciodată. Tu însuţi nu pari a fi ceea ce îşi doreşte să fie celălalt. Celălalt, care te vrea.

— Cît ? se minună Vaucanson nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Deja începuse să fie insuportabil de cald şi sudoarea i se prelingea încet pe după gulerul cămăşii.

— Atît cît ai auzit, i-o reteză celălalt dînd ocol obiectului şi aplecîndu-se să-i mîngîie formele pline, rotunde. Nici un sfanţ în plus, adăugă încet, parcă scîrbit de afacere.

Vaucanson îl studie îndelung. Era primul şi probabil ultimul doritor să achiziţioneze nasolia de metal. Celorlalte chestii le găsise cîte un cumpărător mai mult sau mai puţin generos. Şi acum tipul ăsta crăcănat, cu un cap mai înalt decît el, dacă nu intra la socoteală şi pălăria de soare model '48 ori '50... Vaucanson nu era un expert.

— Şterge-o, mormăi posac şi îl privi în aşa fel încît celălalt o porni grăbit să găsească prin împrejurimi un sticlete. Nu era nici unul pe o rază de cinci sute de metri, aşa încît abandonă curînd ideea. Pe toate intrările Tîrgului de gioarse continuau să se reverse valuri pestriţe de chilipirgii, gură-cască ori tipi săriţi de pe fix.

Începuseră să se strîngă nori plumburii pe creştetul lumii cînd Vaucanson opri camioneta la liziera pădurii şi azvîrli ciudăţenia într-o tufă de măcieş.

Liber. În sfîrşit liber. Mereu liber.

În balansoarul comod de lîngă fereastra dormitorului, văduva Miller execută ultimele retuşuri ale proaspetei perechi de ciorapi vişinii. Unul pe faţă, unul pe dos. Vaucanson nu s-a întors încă. Şi a început să plouă. Unul pe faţă, unul pe dos. Aşezată în balansoarul ei comod, fiinţa cu andrele îşi concentrează în propriile sale terminale întregul trăirilor senzoriale, toată rezerva de energie acumulată în fiecare rid al feţei inexpresive, cu buzele ţuguiate. Peste foarte puţin timp, în univers va mai exista încă o pereche de ciorapi vişinii. Dinăuntrul lumii sale, din miezul obiectului său cu forme ro-

tunjite, înşelătoare, văduva Miller silabiseşte încet, încet pentru sine, doar pentru sine. Ehei, cînd Emil se va întoarce... Unul pe faţă, unul pe dos...

Liber. În sfîrşit liber. Mereu liber.

— Fruntaş Miller !

— Ordonaţi !

— Peste cincisprezece minute, cînd am să trec din nou pe aici, coridorul să fie lună.

— 'nţeles !

Boarea călduţă gonită de pe undeva, de aiurea, de mînia unei ploi, îi agaţă în vestonul de postav aspru cîteva fire verzui şi kaki de fîn proaspăt cosit. Agăţat în vîrful teului, pilotînd cu bocancul stîng găleata burduşită de loviturile a generaţii întregi de recruţi, fruntaşul Miller le priveşte strîmb, cu substrat. Apoi dă buzna în coridorul slab luminat pe mozaicul căruia urmele căpitanului par căzute dintre filele unui roman poliţist vechi. Şi prost pe deasupra. Operaţiunea de spălare a unui coridor poate părea unui neiniţiat şi la prima vedere, simplă. Se ivesc însă probleme de tot soiul cu frecvenţa mişcării, ritmul respiraţiei, evacuarea deşeurilor. Cel puţin cincisprezece minute, aici, în mica sa lume, în miezul obiectului cu arcuiri derutante care-i aparţine, fruntaşul Miller Emil va fi îndeajuns de ocupat.

Liber. În sfîrşit liber.

Vaucanson răsuci cu un ultim reflex volanul evitînd coliziunea cu copacul pe care derapajul i-l scosese în traiectorie. Încetini şi îi arătă acestuia pumnul prin geamul deschis al camionetei. Ploaia, vîntul, norii... Îl năpădiră din nou imaginea Martei părăsindu-l, imaginea pergamentoasă a văduvei Miller, fixîndu-l din golul ferestrelor, apoi un şir neîntrerupt de obiecte, metalice sau nu, cu forme rotunde, echilibrate, ori colţuroase, agresive, ca însăşi viaţa. Obiecte... Sute de obiecte printre care firul existenţei sale se furişa încă spre un ceva nedefinit. Obiecte banale ori enigmatice care îi umpleau lumea, obiectul. Şi cărora încerca cu disperare să le smulgă un sens, o cheie, un tîlc. Obiecte dominîndu-l, obiecte zdrobite, abandonate, eliminate din rotundul viziunilor sale despre el,

despre ceilalți. Despre obiectele sale, despre obiectele celorlalți. Pentru ce ? Pentru ce ?

Vaucanson înjură urît printre maxilarele încleștate și răsuci violent volanul poticnind camioneta în mijlocul benzii strălucitoare de asfalt. Ploaia se oprise de-a binelea. Cîteva clipe rămase cu ochii pironiți pe ștergătoarele care-și continuau mișcarea inutil. Porni din nou mașina, încet, cu prudență, înapoi, către Tîrgul de gioarse. Pe măsură ce se apropia de liziera pădurii apăsa tot mai puternic pedala de accelerație. Unul pe față, unul pe dos. Cînd sări sprinten din camionetă, soarele murise din nou. Unul pe față, unul pe dos. Răscoli tufele de măcieș aproape o oră, pe o rază de o sută cincizeci de metri. Unul pe față, unul pe dos. Totul se dovedi inutil. Unul pe față, unul pe dos. Probabil că obiectul o șterse cu o artistă.

Cineva te ascultă, cineva te simte, cineva te vrea. Liber. Mereu liber.

Marius Stătescu

LABIRINTUL

— Dacă mi-aduc bine aminte, începu povestitorul, locul unde s-a născut Sever, numit mai apoi Căutătorul Labirintului Absolut, a fost o mare metropolă de pe Pămînt. Se poate prea bine ca acea uriașă încîlceală de străzi și autostrăzi, sufocînd spațiul și în final ducînd spre piața centrală, să-i fi determinat evoluția ulterioară. Aparținea oamenilor vechi, ce refuzaseră să colonizeze spațiul, legați prea puternic de vechile tradiții. Crescuse într-un bloc înfipt cincizeci de metri sub pămînt și ridicat cu o sută deasupra lui. A studiat cu rîvnă și a citit tot ce se putea citi.

Nu pot spune cu precizie cînd i-a încolțit în minte gîndul ce l-a făcut celebru, dar înclin să cred că dorința sa de a dovedi că Universul este iluzia unui Labirint s-a născut în Creta și că atunci a spus pentru prima dată că, de fapt, Tezeu și Minotaurul sînt una și aceeași ființă, simbolice proiecții ale unei entități supreme și că, la fel ca în Creta Antică, în alte nenumărate locuri cei doi se caută unul pe altul. Pentru el, întîlnirea celor doi însemna o contopire de o clipă — clipă în care unul învinge și celălalt e învingător, clipă în care Universul devine viu — după care unul e eliberat în veșnicie și celălalt e înlănțuit în limitele unei condiții muritoare.

Eu l-am cunoscut mult mai tîrziu, cînd deja spațiul sideral își pusese amprenta pe fața sa, arsă de focul stelelor în care-și căuta liniștea. Era un însingurat și vorbea foarte rar, dar atunci cînd începea să povestească aveai impresia că în fața ochilor ți se perindă un Univers straniu și multe lucruri căpătau alt înțeles decît cel pe care-l bănuiai.

Era o fire de poet ? Se poate, căci numai astfel îmi explic însingurarea la care s-a supus pe tot timpul vieții.

În timpul în care l-am cunoscut, ideile sale erau luate în rîs. Și tocmai în acele momente avea pentru prima dată nevoie de cineva care să fie lîngă el. Spunea că posedă marea taină și că trebuie s-o împărtășească neapărat unui om din rasa noastră. Altfel — spunea el — mii de ani va rămîne ascunsă și de nepătruns.

Descoperise — nici pînă acum nu știu cum — drumul spre Labirintul Absolut, construit de primele ființe inteligente apărute în Univers. Acolo trebuia căutată marea taină a existenței. Însă apelul său lansat căpitanilor stelari se lovise de neîncredere. Era normal. Ideile lui conțineau un Dumnezeu irațional, ce nu poate exista atunci cînd e descifrat. Pentru el, drumul era erezia supremă. Universul devine infinit pentru faptul că nu e alcătuit din trasee, oricît de haotice ar fi acestea. Căile stabilite de oameni nu-l aparțin, nici oamenii ce le urmează. Numai moartea, lipsită de orice mișcare, îi reintegrează în El. Orice cale, orice construcție reprezintă o siluire, cu atît mai mult Labirintul — și aici, susținea el, se află cheia filosofiei sale —, care reprezintă o epuizare a tuturor drumurilor. De aceea, înțelegerea Labirintului Absolut înseamnă distrugerea Lui și eliberarea de limite...

Un singur om a ascultat — după cum știți — această ilogică doctrină, — ironie ? — căpitanul Minos din Sirius.

Cele două astronave au plecat spre țintă și multă vreme nu s-a mai știut nimic despre expediție.

Minos s-a întors singur, îmbătrînit și obosit. A povestit ce s-a întîmplat și, de atunci, Sever și Minos au devenit celebri.

Ajunși la Labirint, au colindat galeriile timp nemăsurat, nedezvăluindu-se decît faptul că nu duc nicăieri. Printr-un calcul statistic, au ajuns la concluzia că toate se înfundă. Și atunci, sfidător, Sever a luat dezintegratorul și a început să sape un tunel în primul perete care i-a apărut în față. În zadar l-a rugat Minos să se întoarcă și să renunțe.

„Fapta mea, prelungită pînă la moarte, e mai necesară oamenilor decît întoarcerea mea..." i-a spus el lui Minos, cînd acesta a pornit-o spre oameni.

Deși Minos nu a vrut să dezvăluie calea spre Labirint și a dat a înțelege că gestul lui Sever nu are explicație, eu

cred că faptele s-au petrecut altfel decît au fost povestite. Eu nu pot să cred că cei doi căpitani stelari nu au înțeles că fiecare galerie fusese săpată de cineva asemeni lui Sever și că prin asta toate rasele raționale ale Galaxiei și-au dat întîlnire în acel Labirint. Cum nu pot să cred de asemenea că Minos l-ar fi îndemnat pe Sever să renunțe. Și, chiar dacă Minos nu a vrut să o spună, e limpede că un singur pămîntean avea dreptul să-și dea viața pentru amintirea în viitor a rasei sale.

Nu a vrut s-o spună, pentru că Sever a rămas pînă la moarte să sape, văzînd în asta sublimul, iar Minos, grotescul.

Sever a fost un Tezeu care a întîlnit cel mai monstruos, dar și cel mai măreț Minotaur : anonimatul etern al muncii sale ; Minos a cules laurii unei glorii ce va fi uitată.

Urmele lui Sever s-au întîlnit și se vor întîlni cu toate urmele ființelor raționale din Univers, urme aflate în afara spațiului și timpului.

| Sorin Sighişanu |

LASĂ-MĂ SĂ-MI PUN OCHELARII

Se aşezase la aceeaşi masă cu mine. Privea fix paharul cu apă minerală, mişcîndu-şi buzele într-un fel care mă enerva. Deodată tresări. Se uită pe fereastră şi un fior îi scutură corpul. Mîna îi încleştă paharul. Părea cuprins de o panică nefirească. M-am uitat şi eu... Nimeni, nimic demn de remarcat. Doar pe un gard de peste drum, o pasăre îşi curăţa cu sîrguinţă penajul.

— Domnule, spuneţi repede, pasărea de colo e un porumbel negru ? întrebă el întorcînd spre mine o faţă răvăşită.

— Cred că e... o cioară, am răspuns nedumerit.

— Sînteţi sigur că e o cioară ?

— Absolut sigur ! am afirmat intrigat de atitudinea lui stranie, intuind că numai aşa îl liniştesc. În clipa în care i-am răspuns, paharul îi plesni în mînă. Cei din apropiere ne aruncară priviri mustrătoare. Deşi în local nu era linişte, sunetul cioburilor parcă m-a zgîriat pe spinare.

Se tăiase. Printre degete i se prelingea sîngele. Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi încercă să se şteargă.

— Vă rog să mă iertaţi ! zise înclinînd uşor din cap, apoi se îndreptă spre toaletă. Chelnerul făcu ordine pe masă. Am avut impresia că mă cercetează pe furiş.

— O sticlă cu vin bun şi două pahare, i-am comandat.

În local mirosea a chiftele prăjite. Era cald, transpiram şi mă enervase întîmplarea. Comeseanul meu se reîntoarse. Părea cam stînjenit.

— Probabil că vă par oarecum ciudat, zise el mijindu-şi ochii.

Eram iritat. Mirosul de chiftele devenise supărător. Am strîmbat din nas şi am turnat în pahare. Ciocnii cu al lui,

apoi am început să beau cu înghițituri mici. Îmi plăcea vinul.

— Nu, i-am răspuns, treaba dumneavoastră.

Găsi că e bine să tușească pentru a scăpa din încurcătură. Totuși perseveră :

— Mi-a curs ceva sînge...

— Se mai întîmplă, nu-i ceva grav.

— Să știți că n-am să vă pot plăti vinul, spuse el dezolat.

— Nici nu v-am cerut. Eu l-am comandat.

— Oricum... aș fi vrut... am plecat nepregătit de acasă. N-am decît ceva mărunțiș. Intrasem să beau o cafea.

— N-are rost să vă scuzați. Nu-mi place să plătesc nemțește, i-am răspuns făcînd eforturi să nu par plictisit.

— Mă urmărește porumbelul negru ! zise el cu un licăr de spaimă în ochi.

— Ce istorie mai e și asta ?

— A început să mă persecute. Nu vreau să mor...

— Ce-are a face porumbelul cu moartea ?

— Nu găsesc explicația. Atîta doar că apare cînd trebuie să moară cineva din familia mea. Am rămas singur. E rîndul meu acum.

— Să nu credeți că dacă o să-mi îndrugați verzi și uscate o să vă achitați moral față de mine, am zis, dar imediat mi-am dat seama că făcusem o gafă. Iertați-mă, n-am vrut să vă jignesc !

Eram furios. Cerîndu-mi scuze sporisem gafa. Celălalt nu sesiză. Părea preocupat să-și limpezească gîndurile.

— Înțeleg, ceea ce spun pare incredibil, dar vă asigur că n-am nici un interes să vă mint.

— Așa e, povestiți-mi ! am acceptat eu.

— Locuiesc destul de departe de aici. Ieșisem să fac o plimbare, cînd a apărut porumbelul negru. Cum l-am văzut, am rupt-o la fugă pe șosea. Am avut noroc că m-a luat o mașină.

— Și unde aveți de gînd să vă duceți ?

— Nu știu. Aștept să plece. Dacă nu mă întîlnește, o să mă lase în pace. Pe urmă cred că o să mă înapoiez acasă.

— Nu mi-ați spus clar despre ce este vorba.

— Pasărea asta blestemată a fost groparul familiei mele.

— Groparul ? ! am exclamat eu intrigat.

Cel din faţa mea îşi pusese mîinile pe masă. Avea degete lungi, cu unghiile bine îngrijite.

— Într-un fel, da... Eram încă puşti. Cotrobăind prin podul casei, am găsit un fel de istoric al familiei. În el se vorbea de porumbelul negru. Prima a murit bunica. Într-o zi, mama a găsit-o moartă. Cînd mama s-a dezmeticit, a văzut porumbelul cocoţat pe o pendulă. Nimeni n-a putut să spună cum intrase în casă.

— Ciudat, într-adevăr !

— Foarte, confirmă el încreţindu-şi ochii într-un surîs convingător. Nu mai văzusem niciodată nişte ochi atît de cenuşii, dar atît de expresivi.

— Şi părinţii cum au murit ?

— Părinţii ?... întrebă el visător, mîngîindu-şi faţa nerasă. Pe obrazul slab i se profilau două cute adînci. Mama a devenit foarte ciudată după moartea bunicii. A început să facă tot timpul curăţenie, ca o maniacă. Dacă venea cineva în vizită, şi asta se întîmpla destul de des, ştergea în urmă clanţele uşilor cu o bucată de tifon îmbibat în spirt. Într-o zi a apărut din nou porumbelul negru şi mama a murit. Doctorul a zis că de infarct.

— Urîtă boală infarctul ! am spus gîndindu-mă la un vecin care n-avea dreptul să se enerveze din cauza asta.

— Da, mai ales că şi tata a murit la fel.

— La fel ?

— Şi el a fost cuprins de o manie. S-a apucat să cînte la vioară.

— Nu văd nimic rău în asta, şi apoi bănuiesc că nu cînta prost.

— Aş ! scîrţîia infernal ! Zicea că o să ajungă celebru. Pe urmă, cînd făcea pauze, se aşeza în faţa oglinzii şi-şi dichisea mustaţa. Ore-n şir şi-o peria, şi-o pomăda, găsea că nu e bine aranjată, se spăla şi relua totul de la capăt.

— Într-adevăr, era un lucru tare plictisitor.

— Unde mai pui că începuse să se uite după femei.

— Foarte rău, mai ales pentru un om în vîrstă ! am dezaprobat eu.

Îşi scutură fruntea, schimbat la faţă :

— Nu era bătrîn. N-avea decît douăzeci de ani.

— Douăzeci de ani ? ! am izbucnit. Păi atunci cum de-ţi aminteşti toate lucrurile astea ?

— Nu știu prea bine. Eu nu eram decît fotografia bunicului. Stăteam pe etajeră și mă uitam la tata cînd se bărbierea.

Dintr-o dată mă năpădi un val de căldură. Cămașa mi se lipi de corp. Parcă mă aflam în bucătăria cîrciumii, lîngă cuptor. Simțeam că mirosul de chifteluțe devenise sufocant. Cravata îmi apăsa gîtul. Deși de dimineață jurasem să nu mai fumez, am aprins o țigară, trăgînd cu sete cîteva fumuri. Celălalt mă privea liniștit cu ochii săi mari, candizi.

— Să vă spun ceva, mă gîndesc uneori că nu prea sînt normal, zise el și-și trase scaunul mai aproape de masă, luînd un aer ușor misterios și confidențial.

— Adică ?

— Nu că aș fi bolnav de ceva special... Mai curînd cred că e vorba de o difuzie.

— Nu înțeleg, am zis enervat de ospătarul care începuse să se foiască pe lîngă noi. Probabil eram niște clienți nerentabili.

— Nici eu nu înțeleg prea bine. Pentru mine spațiul parcă are o calitate specială, pe care aș numi-o ritm. Ritmul ăsta nu e constant, de aceea vorbeam de o difuzie. E clar ?

Am făcut un semn vag. Nu pricepeam nimic.

— Uneori văd lucruri ciudate, de parcă aș colinda epocile călare pe o mașină a timpului, dar toate astea nu sînt distinct conturate, ci mai curînd se leagă ca într-un film care curge lent și figurile se lăbărțează, iar mie mi se pare că fac parte din ele, ori mi le amintesc sau dracu știe ce se întîmplă cu mine și cu ele ! se răsti el vînăt la față.

M-am speriat. Pe frunte i se zbătea puternic o venă.

— Nu te enerva ! l-am rugat strîngîndu-l ușor de mînă. Dumneata ești un om deosebit. Ce sens are să-ți faci astfel de probleme ?

Închise ochii și păru că face un uriaș efort pentru a se stăpîni.

— Privește ! zise descoperindu-și urechea dreaptă de sub părul cam mare, neatins de mult timp de foarfecele frizerului. Am observat că în ureche are un fel de minicască asemănătoare celor pe care le poartă surzii, legată cu un fir care se prelungea spre tîmplă, ieșind parcă pe sub piele. Acum nu sînt conectat, șopti el cu o grimasă de durere întipărită pe chip.

— Vă doare capul ? Să vă dau un calmant ? l-am întrebat.

— Nici dacă aş lua o sută de pilule, nu mi-ar trece. Durerea are o altă sursă. Trebuie să mă conectez...

— *Nu-nţeleg, am spus privindu-l cum apasă un mic* bumb al cămăşii.

Deodată se linişti ca prin minune.

— Acum mi-e mai bine. Pot vorbi normal, fără să bat cîmpii. Citiţi literatură ştiinţifico-fantastică ?

— Imi pare rău. În general, am timp numai pentru scurte romane poliţiste.

— Mda, făcu el. Ce-aţi zice dacă v-aş spune că sînt considerat cel mai bun scriitor de anticipaţie ?

Am dat din umeri indiferent.

— Nu vă cunosc, totuşi.

— Aşa este, deşi nu mă consider că aş fi. Am motivele mele temeinice.

— Dacă publicul crede că sînteţi mare, nu puteţi să vă contestaţi. Ştiţi zicala aceea : cînd zece inşi spun despre tine că eşti nebun, înseamnă că eşti.

— Ba nu, mă contrazise el ridicînd tonul. Tot ce-am scris n-a fost decît o copiere exactă a unor întîmplări petrecute aievea.

— Cine a scris aceste întîmplări ? am întrebat făcînd eforturi să mă concentrez.

— Eu, dar, de fapt, transcriam ce vedeam.

— Ce vedeaţi ? ! am întrebat furios şi sătul de confuzia în care mă aflam.

— Mai demult îmi plăcea să umblu prin munţi de unul singur. O dată m-am rătăcit şi am fost martorul unei întîmplări care a lăsat urme. Am văzut cum din cer coboară un vehicul ciudat, asemănător unui păianjen gigantic, învăluit într-o aureolă verzuie. Am simţit ceva ca o vibraţie, am paralizat, apoi mi-am pierdut cunoştinţa. Cînd m-am trezit nu mai era nimeni, dar aveam asta în ureche, zise el arătîndu-mi casca. De atunci parcă aş trăi în două lumi. Am început să scriu întîmplări care se petreceau *acolo*. Publicul a fost interesat, succesul m-a bucurat, dar pe urmă am înţeles că n-am nici un merit. Nu inventam nimic ; nu făceam decît să consemnez tot ce făceam acolo. Am visat să fiu un scriitor adevărat şi n-am ajuns decît un scrib. Mi-am

pierdut complet personalitatea. Vreau s-o recîştig. Trebuie să lupt, să termin cu blestemata asta de existenţă dublă, să rup firul care mă leagă de lumea de dincolo.

— De ce n-aţi făcut-o mai repede ?

— Mi-e foarte greu. Încerc să mă deconectez, dar îmi pierd controlul şi apoi vine un timp cînd mă apucă o cumplită durere de cap. Trebuie să mă conectez din nou.

— Aţi mai spus cuiva toate lucrurile astea ?

— Evident. Am fost sfătuit să mă internez.

— Asta pentru că lumea vă crede nebun.

— Dar eu nu sînt, aşa-i că nu sînt ?

— Păreţi un om normal, de aceea vă întreb de ce n-aţi desfiinţat contactul ? E nevoie doar de puţină voinţă.

Rămase gînditor, cîntărind propunerea mea. Apoi zise :

— Oare de ce am fost ales tocmai eu pentru această experienţă ? ...Da, da, este o experienţă. Extratereştii testează reacţiile oamenilor la toate aceste aşa-zise fantezii pe care le-am scris. Parcă am fi nişte şoareci în labirint...

— Dacă stau să mă gîndesc, ce vă supără aşa de mult ? l-am întrebat. În fond, e spre binele dumneavoastră, sînteţi cineva, aveţi succes şi...

— Omule, ţipă el la mine, nu înţelegi că vreau să fiu eu ? Vreau să-mi recîştig personalitatea ! La dracu ! Am să termin chiar acum !

Îşi duse mîna la tîmplă şi smulse firul, aruncînd casca prin fereastra deschisă a localului. Aparatul se rostogoli şi se pierdu într-o gură de canal. Cînd m-am uitat din nou la cel din faţa mea, l-am văzut cum îşi presa cu pumnii tîmplele. Pe frunte i se zbătea violent vena şi toată faţa îi era transpirată. Mult timp n-am scos o vorbă, neştiind ce să fac. Povestea mă impresionase, dar nu credeam o iotă din tot ce-mi spusese.

— Şi cu porumbelul ce s-a mai întîmplat ? l-am întrebat după un timp, ca să-i întrerup risipa nervoasă.

— Care porumbel ? zise el nedumerit.

— Porumbelul negru.

— ? !

— Porumbelul care a apărut cînd a murit bunica dumitale.

— Aaa !... Dar porumbelul a apărut numai cînd a murit tata.

— Cum ? !

— Foarte bine. Tata lucra la vie. S-a suit pe o budană, s-a speriat de porumbel şi a căzut în vin. Nu era chiar vin, era must, dar era tare bun. Aşa zicea tata după ce a murit.

— Nu ştia să înoate ?

— Ba da, dar numai în apă. În must cred că nimeni nu ştie.

— Ce mai zicea după ce a murit ?

— Că-i pare rău că nu şi-a lăsat mustaţă ; mustul întăreşte firele de păr. Apoi ameninţa că o să-i arate el porumbelului, şi pe urmă m-a rugat să fixez bine cepul de la budană, nu care cumva să se piardă o picătură de must. La urmă m-a făcut să plîng, cînd mi-a cerut trompeta. Voia să cînte, şi eu cînd aud o trompetă devin foarte melancolic şi mi se moaie inima. Nu ştiu de ce sînt aşa de sensibil ! se miră el cu o voce tremurată. Aveam impresia că-i zăresc lacrimi în ochi. Atunci am luat o hotărîre :

— Uite ce-i, n-ai vrea să prindem amîndoi porumbelul ?

— Bună idee, dar cum ?

— Fac cinste cu o cameră la hotel. Dacă vrei, dormim o noapte ca să fim în formă, facem rost de puşti şi pornim în căutarea lui. Cum îl vedem, pac, pac, şi îi venim de hac. Apoi îl împăiem şi îl ducem la muzeu.

— E bun planul, zise şi zîmbi bucuros în timp ce-şi freca gîtul.

— Atunci să plătesc şi mergem...

Am plecat amîndoi spre hotel. Pe drum începu să guste deja satisfacţia capturii. Porumbelul va fi chinuit, smulgîndu-i-se penele una cîte una. L-am aprobat cu entuziasm. În cameră, la hotel i-am spus să se dezbrace şi să se culce. A dat din cap ascultător iar eu am ieşit să dau telefon la Salvare. A venit peste zece minute. Doctorul era un tip molatic, grăsuţ, cu nişte ochi de miop. Am urcat amîndoi la etaj. Deschizînd uşa mi-am muşcat buzele pînă la sînge. În semiobscuritatea încăperii, corpul lui se legăna în aer ca o uriaşă pendulă umană.

— Repede, doctore, poate mai e vreo şansă ! am urlat zgîlţîindu-l de umăr.

Bîjbîind prin servietă, doctorul îmi răspunse cu o voce subţire :

— Un moment, lasă-mă să-mi pun ochelarii...

Cicerone Sbanțu

CONTRATIMP

— În sfîrșit ! a exclamat redactorul șef, fără să-mi întindă mîna și fără să mă invite să mă așez. Pe unde umbli, de ești atît de greu de găsit ? Numai Interpolul nu a fost alertat, așa să știi, dar dacă nici astăzi nu apăreai, o făceam și pe asta. M-am săturat să vă duc pe toți în spate ! Aici e redacție, sau casă de ...odihnă ? !

— Am fost în concediul legal de...

— Ce concediu ? Ce legal ? ! Dacă aș aduna toate orele pe care le pierdeți la un „șăhuleț", sau în „documentare", de rămîne redacția goală zile întregi, nu ați mai vedea pînă la pensie nici o zi de concediu !

— Revista iese la timp, am zis, păstrînd un ton prudent.

— Iese, iese, dar numai eu știu cum ! Trebuie să trag de voi, de fiecare în parte, de parcă ați lucra pe gratis pe moșia mea personală. Nu ar strica, așa să știi, mai multă conștiință profesională !

— Vă rog, m-am revoltat eu, am fost în concediul meu legal ! Cu toate astea, poftim, nu mi-am lăsat acasă mașina de scris. Am trîntit pe birou filele dactilografiate, apoi am continuat, încercînd să-mi stăpînesc furia : Și la urma urmelor, ce eveniment extraordinar solicita prezența mea urgentă ?

— Este într-adevăr un eveniment, pufni redactorul șef ceva mai potolit, luînd cu două degete hîrtiile mele. Schimbăm, după cum bine știi, formatul și numărul de pagini ale revistei. Rotativa așteaptă, forurile superioare așteaptă, iar eu vă aștept pe voi !

— Macheta era gata înainte de plecarea mea.

— Atunci, să tipărim macheta, mormăi sarcastic şeful după care, cu ochelarii pe nas, silabisi titlul materialului adus de mine. Ce vrea să însemne acest... *Contratimp* ?

— O interpretare science-fiction a ciudatului dans al fetelor de la Căpîlna.

— Interpretare ? Poftim, poftim cu ce ne ocupăm noi ! Farfurii zburătoare, marţieni fioroşi şi... interpretări ! M-aş fi mirat, aşa să ştii, tare m-aş fi mirat să-mi aduci tu o chestie serioasă.

— E o *chestie* serioasă ! am zis, înroşindu-mă şi sufocîndu-mă. Şi am dovezi care interpretate logic, fac plauzibilă ipoteza mea. Sînt în lumea asta destui oameni preocupaţi de asemenea subiecte. Îmi permit să reamintesc, dacă nu vă deranjează, că printre aceşti oameni se află şi savanţi de renume !

— Aceşti savanţi nu se abonează la revista noastră şi îmi permit să reamintesc la rîndul meu, dragule, că lucrăm la o revistă care trebuie să se vîndă, chiar şi numai pentru onestul motiv că ceea ce nu se vinde, nu se citeşte ! Clar ?

— Nu, am ripostat, nu e clar ! Ba chiar îndrăznesc să afirm că pe aici, pe undeva, adie o undă de conservatorism !

— Ei, fir-ar să fie, de orice pot fi acuzat, dar nu de conservatorism ! Aşa să ştii !

— Stă în firea omului să scormonească în trecut şi în viitor...

— Da, da ! mă întrerupse redactorul şef, făcîndu-mi semn să-l las să parcurgă materialul. Interesant, spuse apoi privindu-mă pe deasupra ochelarilor, deşi e o abundenţă jenantă de *extratereştri, ritual, astral...* Şi chiar crezi, dragule, că dansul ăsta a fost „importat" o dată cu expediţia sosită pe Pămînt de pe alte... meleaguri ?

— Dansul nu are corespondent în folclorul nostru, iar statuia... Desigur, e doar o ipoteză.

— Am citit, am citit, îmi spuse şeful lovind cu rama ochelarilor în foile de hîrtie. Chestia cu „zeul" din apele Sebeşului este, cum să spun, cam prea... trăsnită.

— Am fotografii.

— Un pietroi căzut acolo de pe munte.

— S-ar putea să demonstrez contrariul, am zîmbit eu misterios.

— Adică ?

— Mi-am petrecut tot concediul prin zonă... „Pietroiul" trebuie privit dintr-un *anumit unghi*, la o *anumită oră*, într-o *anumită zi* a anului. Numai aşa îl poţi înţelege.

— Nu zău ? făcu ironic şeful.

— Mi-a spus-o un bătrîn din Căpîlna, la un pahar de... amintiri.

— Şi ?

— Am făcut cîteva fotografii.

— Să le văd.

— În seara asta developez. Încă nu am ajuns acasă ; am venit direct la redacţie.

— Sper să intereseze cititorii noştri... O să vedem... Deocamdată, te opreşti la Pancu. Paginile zece şi unsprezece nu sînt încă gata şi nu aş vrea să afli ce se întîmplă dacă mîine dimineaţă la prima oră nu le am pe birou !

Aşa e redactorul nostru şef, se înfurie din te miri ce, dar supărarea lui, întocmai arhicunoscutului foc de paie, nu ţine mult ; sau, mai exact, ţine pînă ce revista apare. Urmează o perioadă de acalmie în care partidele de „şăhuleţ" şi escapadele întru „documentare" trec neobservate. Cu cîteva zile înainte de apariţia revistei, din nou tensiunea creşte brusc ; şi trebuie să recunosc, redactorul nostru şef cam are dreptate ! În final însă, se poate constata, scoatem o revistă colosală care se epuizează în primele ore de la apariţie. Şi, sincer să fiu, acesta este cel mai important şi minunat lucru !

În cîteva ceasuri, împreună cu Pancu am terminat treaba. I-am povestit despre *Contratimp*, m-a ascultat atent, apoi mi-a zis : „E o idee. Să vedem pozele. Poate le strecurăm pe prima pagină. Sufocăm concurenţa. Mergi la o vodcă mică ?". „Developez", i-am răspuns şi ne-am despărţit pe trotuarul din faţa redacţiei.

Începuse să fulguiască, vîntul din nord transformînd nevinovaţii şi fragilii fulgi în ciudate proiectile care îţi şfichiuiau cu îndărătnicie obrajii.

Garsoniera mă aştepta liniştită şi caldă, iar firicelul de apă fierbinte ce se strecura la bucătărie prin robinetul cu garnitura defectă a avut asupra mea efectul calmant al unui tranchilizant ; unde este mai bine ca acasă ? !

Am preparat la iuțeală soluțiile necesare developării, am pregătit pentru lucru modestul meu laborator amenajat într-o debara, apoi mi-am făcut o cafea uriașă pe care am sorbit-o urmărind telejurnalul de seară.

Soluțiile erau acum numai bune, timpul acordat pentru omogenizare și decantare fiind suficient.

Am developat clișeul cu teribilă emoție, am răsuflat ușurat cînd am constatat că ieșise bine, apoi am așteptat uscarea lui fumînd țigară de la țigară și patrulînd neîncetat între fotoliul din fața televizorului și debara.

În sfîrșit, puteam introduce filmul în aparatul de mărit!

Am trecut repede peste pozițiile sentimental-turistice, iar cînd am ajuns la primul negativ care surprinsese „zeul" de piatră din apele Sebeșului, deziluzia care m-a cuprins a fost atît de puternică încît am rămas minute în șir cu privirea pironită asupra anostei imagini care înfățișa o banală piatră șlefuită de vreme și ape. Dar eu fusesem acolo și în lumina roșiatică a amurgului am văzut! Nici pozitivul executat în grabă nu a avut darul să mă liniștească; un „pietroi", cum afirmase redactorul meu șef!

Aveam pe clișeu nouă imagini ale „zeului", toate fiind făcute din același unghi, distanța în timp dintre declanșări fiind extrem de mică.

Din ce în ce mai tulburat, am trecut la următoarele poziții, am developat pozitivele, am ieșit cu ele ude pe hol, la lumină, ba chiar le-am analizat cu o lupă filatelică; rezultatul rămînea același, clișeul refuzînd cu încăpățînare să reproducă ceea ce ochii mei văzuseră acolo, în munți!

Abia la a șaptea imagine din seria executată lîngă „zeu" am avut impresia că zăresc ceva deosebit în contururile proiectate de negativ.

Tremurînd, am introdus hîrtia în ramă și am apăsat pe declanșator; pe hîrtia fotografică pe care imaginea apare abia după ce este introdusă în revelator, au prins rapid contur trăsăturile *pozitive* ale statuii!

Stupefiat, incapabil să acționez în vreun fel, am văzut cum imaginea devine tridimensională și am auzit clar susurul Sebeșului, în timp ce „zeul" a ieșit din încremenirea sa și a pășit pe mal!

Înalt, puternic, blond, cu privirea albastră și trupul încătușat într-o *armură* strălucitoare, bărbatul a trecut *prin*

mine, ca şi cum nu m-aş fi aflat acolo, în faţa lui ! S-a îndreptat hotărît spre un grup de femei îngenunchiate, care îl aşteptau cu fruntea îngropată în iarba verde şi grasă. S-a oprit şi le-a ascultat atent, cu braţele încrucişate pe piept, ruga cîntată cu glas monoton de bocet.

Undeva, pe munte, se aciuase un *uriaş născut din păcat*. De ani şi ani, monstrul le lua bărbaţii şi fiii, pe cei mai puternici dintre ei, şi îi ducea acolo sus, pentru a-i construi *cetate*. Nici unul dintre cei răpiţi nu s-a mai întors vreodată, iar bietele soţii şi mame veneau aici, pe malul unde bătrînii povesteau că a coborît cîndva *cel sosit din stele*, pentru a cere ajutor. Şi iată, ruga lor s-a împlinit !

Ca să aud şi să înţeleg plînsetul femeilor mă apropiasem atît de mult de ele, încît puteam să le ating îmbrăcămintea albă !

Nu mi-au simţit prezenţa şi tot aşa, îngenunchiate şi îngînînd straniul bocet, au urmărit *fără să se înspăimînte*, decolarea vertiginoasă a bărbatului şi zborul lui maiestos, asemănător cu cel al unei stranii păsări argintii, spre crestele înzăpezite ale muntelui.

Am vrut să-l urmez, dar peretele de stîncă abrupt şi neted mi-a apărut în faţă spulberîndu-mi dorinţa. Furios pe neputinţa mea m-am întors spre femei şi le-am văzut ridicîndu-se, prinzîndu-se de mîini şi pornind halucinantul dans în *contratimp !* Cuvintele ce însoţeau paşii au ajuns pînă la mine ; un cîntec adus de *cei veniţi din stele*, o stranie incantaţie prin care puteau fi chemaţi oricînd...

Fascinat de dans, am simţit cu mare întîrziere *cutremurul* şi cînd am ridicat privirea spre vîrful muntelui am reuşit să văd doar ultimile zvîrcoliri ale exploziei. O stîncă uriaşă cobora vertiginos spre locul unde mă aflam şi înspăimîntat, m-am lipit cu spatele de peretele de granit. Cu un ultim salt, stînca a trecut peste capul meu şi a căzut în apă, exact acolo de unde ieşise *el !*

„Nu, nu se poate !" am strigat şi nici una dintre femei nu s-a întors ; îngenunchiaseră pe mal, privind ca şi mine cum piatra capătă încet profilul celui care venise să le ajute. Strigînd în continuare, m-am repezit spre rîu ca un bezmetic, dar am simţit cum *raza* ieşită din ochii de piatră mă fulgeră, mă arde !

Am asistat apoi neputincios la distrugerea întregului cliseu aflat în aparatul de mărit. *Raza* izbucnită de pe hîrtia fotografică, devenită scrum sfărîmicios, s-a stins abia după ce aparatul de mărit a ajuns un jalnic schelet !

Am ieşit clătinîndu-mă din debara, m-am repezit la baie şi mi-am băgat capul sub duşul rece...

Tîrziu, spre dimineaţă, i-am telefonat lui Pancu : „Contratimpul nu poate fi fotografiat !". Am trîntit receptorul în furcă fără să mai aştept răspunsul...

Gheorghe Păun

INCIDENTUL

Lui Mihai Ionescu

Femeia ieşi din apă, îşi scoase casca de pe cap eliberîndu-şi părul şi se lăsă în nisipul fierbinte, obosită de hîrjoana cu valurile. Privind-o, bărbatul îşi aminti că citise undeva că nimic nu e mai frumos ca un cal alb alergînd liber într-o poiană cu narcise şi ca o femeie înaltă ieşind udă din mare, îşi aminti şi-şi dădu în acelaşi timp seama că femeia din faţa lui nu suportă o asemenea comparaţie, ea era unică, unică, unică... Femeia se întoarse spre el şi strigă, încercînd să acopere zbuciumul foşnitor al mării :

— Ei, nu s-a terminat încă ?

Bărbatul îi făcu semn că nu. Avea în faţa sa o valiză, un fel de valiză, plină cu butoane şi cadrane şi al cărei capac era de fapt un ecran din care ieşeau două antene inegale şi pe care se vedea un interior, o cameră largă, solemnă, cu multă lume, aproape toţi cu flori în mînă, şuşoteau, rîdeau, se uitau la ceasuri şi iar şuşoteau şi rîdeau.

— Mai rezistă ? strigă din nou femeia rotindu-şi capul şi aruncînd de pe un umăr pe altul văpaia părului. Soarele se reflecta din părul ei în ochii şi în obrajii bărbatului şi bărbatul îşi simţi ochii lăcrimînd şi obrajii arzîndu-l.

— Cel mult o jumătate de oră, răspunse el, dar femeia nu-l auzi, se lăsă pe spate, închise ochii şi se abandonă binecuvîntării soarelui. „Cel mult o jumătate de oră", mormăi pentru sine bărbatul şi continuă să manevreze butoanele.

*

— Vă rugăm să ne scuzaţi pentru întîrziere, am avut o căsătorie neplanificată şi... Vă rugăm să ne scuzaţi... Începem imediat. Vă rog, linişte.

Primarul părea răguşit, parcă făcea eforturi să vorbească. Se încinse cu drapelul, puse amîndouă mîinile pe masă ca un predicator care-şi studiază auditoriul, căutîndu-şi eventualii adversari şi aşteptă să se facă linişte. Şuşotelile încetară. Cei doi tineri stăteau în faţă, puţin palizi, ţinîndu-se de mînă, privindu-l drept prin ochelarii rotunzi. Semănau; şi la ochelari semănau. Fotograful se duse în spatele primarului şi-şi aşează aparatul la ochi. Primarul sprijinit în mîini, fotograful nemişcat, acoperindu-şi faţa cu blitzul, cei doi tineri emoţionaţi, clipa de linişte şi de încremenire a sălii, sala însăşi, înaltă, cu lambriuri şi calcio-vecchio, totul, totul era solemn, era din ce în ce mai solemn.

— Cetăţene Adam Jimenerero, de bună voie şi nesilit de nimeni iei în căsătorie pe cetăţeana Eva Navaronero?

Tînărul răspunse „da" şi se întoarse zîmbind spre cea care urma să-i devină soţie. Era palidă, îngrijorător de palidă. Tînărul se încruntă.

— Cetăţeană Eva Navaronero, de bună voie şi nesilită de nimeni iei în căsătorie pe cetăţeanul Adam Jimenerero?

— Da, răspunse tînăra şi aproape îşi lăsă capul pe umărul tînărului.

— Constat că au fost îndeplinite condiţiile legale pentru încheierea căsătoriei. Potrivit legilor statului nostru, vă declar soţ şi soţie.

Primarul duse mîna după paharul cu apă şi sorbi cîteva înghiţituri. Profitînd de întrerupere, fotograful se mută de cealaltă parte a lui, continuînd să fulgere sala, imortalizînd zîmbetele asistenţei. Primarul puse paharul pe masă, îşi reluă ţinuta oficială, dădu să deschidă gura, apoi luă iar paharul cu apă în mînă. Sala începu să murmure. Fotograful se apropie de el şi-i şopti ceva. Primarul lăsă paharul şi continuă:

— Constat că au fost...

Fotograful îi puse rapid o mînă pe umăr şi-i spuse iarăşi ceva la ureche, după care primarul se întoarse spre sală şi rosti răguşit:

— Vă rog să mă iertaţi. Un minut numai...

Ieşi împreună cu fotograful prin uşa din spatele biroului la care oficiase. Cei prezenţi se uitau contrariaţi unii la alţii, cu buza de jos atîrnînd a mirare şi dezaprobare. Nu mai auziseră vreodată ca un primar să-şi uite discursul. Era ne-

maipomenit, era scandalos, primăria se dovedea sub orice critică, nedemnă de încrederea alegătorilor, condamnabilă, condamnată. Tînărul o simţea pe Eva tot mai grea pe umărul lui, îi era rău, dacă mai dura mult... Murmurele sălii se transformau încet-încet în vociferări, se tropăia, se gesticula. Nemulţumirea creştea, iar primarul nu mai revenea să termine ceremonia. Apăru fotograful rugîndu-i să aibă răbdare încă două minute, domnul primar aşa, domnul primar încă două minute, îşi ceru scuze şi dispăru iar dincolo de uşă.

Tînărul îşi trecu o mînă pe după mijlocul soţiei şi porni cu ea în urma fotografului.

— Vă rog să ne aşteptaţi, vă rog, spuse el invitaţilor şi intră.

Ceea ce văzu acolo îl făcu pe mire să izbucnească în rîs. Închise repede uşa şi se opri hohotind în faţa fotografului. Primarul se afla pe o masă, corpul primarului, fără cap, capul se afla pe o altă masă, fotograful parcă înţepenise cu o mînă în aer, încercînd să-i împiedice pe cei doi tineri să vadă ce se întîmplă acolo, înţepenise auzindu-l pe mire rîzînd cu atîta poftă şi nu ştia ce să mai facă. Nu mai avea nimic de făcut, nu se mai putea face nimic. Mirele se opri din rîs, o aşeză pe soţie pe un scaun şi îi desfăcu rochia la spate, pînă aproape de mijloc. Fotograful simţi că încep să-i tremure genunchii, cînd văzu spatele femeii îşi duse o mînă la cap, începu să lăcrimeze brusc şi în cele din urmă nu se mai putu abţine, izbucni şi el în hohote, ţinîndu-se de burtă. Mirele desfăcu spatele fetei, scoase de acolo un cordon şi îl băgă în priză.

— El ce are ? Mă pricep.

Fotograful încercă să se domine, se şterse la ochi şi îi întinse o plăcuţă multicoloră.

— Memoria. A „uitat" textul. Un tranzistor. Aici. De dimineaţă mă chinui cu el. E al treilea pe care îl arde. Trebuie să mai fie ceva defect, dar nu-i dau de capăt.

Tînărul luă pistolul de lipit şi împreună cu fotograful porniră să-l repare pe primar. Cînd au terminat, l-au pus să repete textul. Îl ştia, putea să apară în faţa invitaţilor. În vremea asta, mireasa îşi reîncărca acumulatoarele. Înainte de a ieşi din cameră şi mirele îşi introduse cîteva secunde cordonul de alimentare în priză, aşa, pentru orice eventualitate ; mai avea destule lucruri de făcut.

Ceremonia s-a încheiat cu bine. Primarul şi-a recitat paragrafele din codul familiei, l-a pus pe mire să-şi „felicite" soţia, el a sărutat-o, păreau amîndoi voioşi şi rumeni, paloarea emoţiei li se ştersese de pe chipuri („mînca-i-ar mama", suspina una dintre mame lăcrimînd de fericire), au urmat sărutările de rigoare, primarul s-a retras cerîndu-şi scuze, mii de scuze („ce om cumsecade, are şi el probleme, săracul", glăsuia înţelegătoare cealaltă mamă ; e ciudat ce înţelegătoare şi drăgăstoase sînt mamele în ziua căsătoriei copiilor lor), au mai făcut cîteva poze, au ieşit, au mai glumit puţin, banal şi monocord, pe tema căsătoriei, bineînţeles, după care cei doi tineri au urcat într-un automobil. Plecau spre mare, îşi petreceau luna de miere la mare, într-o cabană retrasă, numai a lor, pe o plajă numai a lor („porumbeii mamei", gîndeau în acelaşi timp cele două mame). Bezele, fluturări de mîini, fluturări de batiste, maşina se îndepărtă lăsînd în urmă un gol cu miros de flori, oaspeţii se împrăştiară pe rînd, în faţa clădirii primăriei rămaseră cele două mame, una se frecă la un călcîi, o strîngeau pantofii, se îmbrăţişară, se sărutară în tăcere, una scoase o batistă şi i-o dădu celeilalte să şi-o pună la călcîi, aceasta şi-o puse, se luară de braţ şi plecară zîmbind şters, urmărite din spatele perdelei de către fotograf şi de dublura defectă a primarului.

*

Bărbatul oftă uşurat, strînse antenele şi închise valiza.

— Gata ?

— Gata. Într-o oră sînt aici.

— Uf, credeam că nu se mai termină... De ce a durat atîta ? Şi de ce rîdeai cu atîta poftă ?

Femeia întinse braţele, îl înlănţui şi îl trase alături.

— Sîntem căsătoriţi, ha, ha, ha...

Avea gura sărată, ochii săraţi, pielea sărată... Sarea mării, sarea pămîntului... Nisipul era cald, era de mătase, cîntecul mării foşnea în el, soarele însuşi foşnea în ritmul valurilor, în ritmul părului Evei, incendiind deopotrivă părul şi cerul şi mîinile lor... şi degetele mîinilor lor...

„Sîntem căsătoriţi" ar fi vrut să încuviinţeze el, dar ea îi stinse vorbele în gînd acoperindu-i din nou gura şi ochii şi sufletul cu gura, cu părul, cu sufletul, cu sarea, cu soarele, cu foşnetul mării... cu foşnetul mării...

Ioan Popa

ULTIMA ÎNTOARCERE

Soneria sparse cu brutalitate liniştea nopţii. Lit se întoarse pe partea cealaltă, apoi, buimac, ascultă îndelung, nepricepînd. Nepricepînd cine sună la o asemenea oră, nepricepînd pentru ce, nepricepînd cum Zin, atît de sperioasă de obicei, continua să doarmă adînc.

Căsătorit de-abia de două zile, fugise de toţi, de prieteni, de-ai lui... Venise aici cu Zin, în Marele Oraş, convins că nimeri nu-i va tulbura liniştea. „Ticăloşii, scrîşni el. Tot au dat de mine! Sigur: probleme de serviciu iarăşi... Nici în luna de miere nu mă lasă în pace!"

Şi totuşi, nu era parcă sigur pe ce gîndeşte... Ţinu ochii închişi şi o clipă chiar adormi din nou, dar soneria continua să sune cu sălbăticie în toată casa, din ce în ce mai puternic. Zin dormea cu seninătate iar longrinii din hol trimiteau prin uşa deschisă a dormitorului parfumul lor ameţitor. „Oare ea nu o fi auzind nimic chiar?" îşi zise şi i se păru, cum stătea rezemat aşa, de perne, că a mai trăit clipele astea cîndva... „Poate în vis", gîndi şi soneria suna, iar sunetul ei se transformase acum într-un şuier hidos şi se înfioră de nefirescul acestui lucru.

Coborî de pe dormeză. Zgomotul era înfiorător. Îşi duse mîinile la urechi şi ieşi pe hol. În întuneric se lovi de ceva dur; în cele din urmă, reuşi să aprindă lumina şi să tragă siguranţa uşii de la intrare.

Zgomotul soneriei încetă brusc şi respiră uşurat. Pe jumătate ameţit, deschise uşa. În faţa lui stăteau doi bărbaţi în costume klavi, transparente — aproape dezbrăcaţi —, cu trupuri suple şi puternice. Părul lor scurt era negru şi cercuri subţiri de aur le străluceau pe frunţi. Cîte un medalion ma-

re, romboidal, din cristal sclipea pe piepturile lor goale, prins pe după gît cu un lanț lung de aur — își aminti că avea și el unul asemănător.

— Bună, Lit, spuseră ei.

— Bună, zise la rîndu-i, descoperindu-și cu uimire în glas, un ton de împotrivire, o revoltă izvorîtă parcă dintr-o pornire subconștientă. Gura îi era amară, capul îl durea îngrozitor și era atît de obosit!

— Intrați, spuse, chinuindu-se să-și aducă aminte cine erau și de ce îl căutau. Luați loc, adăugă el. Cu ce vă pot fi de folos?

Cei doi păreau acum stînjeniți, se priveau unul pe altul de parcă nu știau cum să înceapă și-n fulgerarea unei presimțiri Lit își dădu seama că cei doi îi vor răul, un rău imens, fără margini.

— Chiar de-ați venit pentru a mă ucide, se cheamă că mai întîi îmi sînteți oaspeți, încercă el să glumească.

Și totul era parcă o repetare ciudată a unor lucruri petrecute și consumate deja, aceste vorbe le mai rostise cîndva în aceleași împrejurări... se chinuia zadarnic să-și amintească dar nu mai știa nimic... nimic... nimic!

— Nu, n-am venit pentru așa ceva și, chiar dacă ai să rămîi la această părere, dimpotrivă: am venit să te readucem la viață, spuse unul dintre tineri.

— Sînt mort așadar, rîse Lit — cei vechi erau de părere că morții trebuie lăsați în pace! Nu vreți o cafea? Ea singură ne-a însoțit pînă aici din vechea lume.

— Nu, Lit, spuse același bărbat, nu vrem cafea. Vrem numai să plecăm. Și să te luăm cu noi... Acum!

Surîsul îi îngheță pe buze.

Ochii lui mari fixară pe străini și, cu un pas lateral, încercă să-și pregătească un salt. Dar cei doi săriseră deja în picioare — două pistoale mici apăruseră în mîinile lor. Instantaneu, ca într-un vis urît, își aduse aminte totul. Mîinile i se lăsară moi de-a lungul trupului, umerii i se gîrbovir. Își trecu limba peste buzele uscate:

— Nu trageți!... Nu e nevoie...

Nimic pe chipul lui nu mai rămăsese neatins. O adîncă suferință distrusese în cîteva secunde orice expresie. Cu palmele întinse spre ei a rugă, încremenise așa, pradă unei dureri adînci:

— Voi sînteţi oameni, Il, nu sînteţi roboţi ! Lăsaţi-mă s-o mai văd o dată !...

Cei doi îl priveau atent, împietriţi ca două statui.

— Ştiu că nu aveţi voie..., cunosc regulamentul — am fost doar şeful Comandamentului Patrulelor Temporale — şi totuşi... lăsaţi-mă vă rog... am iubit-o atît de mult !

Pistolul din mîna unuia dintre cei doi începu să tremure uşor, apoi alunecă cu braţ cu tot de-a lungul corpului.

— Bine, Lit, spuse cel care se numea Il, dar venim cu tine. Şi... încă ceva... nu încerca s-o salvezi aşa cum ai încercat în rîndurile trecute : e o absurditate !

El clătină din cap în semn că a înţeles şi îşi urni cu greutate paşii spre dormitor, asemeni unui condamnat.

Cu braţele desfăcute în lături, acoperind cu părul despletit jumătate din pat, Zin dormea. Lumina albă a lunii cădea prin fereastră pe chipul ei de o neînchipuită frumuseţe.

Lit se plecă asupra ei şi o sărută.

Medalioanele de pe piepturile celor doi fulgerară şi, aproape simultan, se stinseră.

— Să ne grăbim, spuse unul dintre ei neliniştit.

Afară tăcerea nopţii fu tulburată o clipă de trecerea unui magnetobuz. Refrenul unui cîntec vesel urcă de jos, din stradă, pînă la ei şi se topi în depărtare. Prin ochiul ferestrei se vedea un petic de cer albastru punctat cu stele strălucitoare.

— Nu pot, spuse Lit, s-o previn ?... Doar cîteva cuvinte scrise...

— Nimic, spuse Il, şi pentru întîia oară glasul lui nu mai avea în el asprime. De ce ai plecat atunci, Lit, întrebă el compătimitor, de ce ?

— Erau alte vremuri... Şi dacă nu voi pleca mîine — adică, dacă n-aş fi plecat atunci — crezi... că accidentul... n-ar mai fi avut loc ?

Se apropie de pat şi-şi privi îndelung soţia :

— Adio, spuse el. Nu pot să fac nimic, nici măcar să mă mai gîndesc la tine. Acum mă întorc în timpul meu, pentru că sînt, Zin, foarte bătrîn !... Şi pentru că nu ne vom mai vedea niciodată, am să-ţi spun un lucru, Zin : nu am mai întîlnit niciodată alta ca tine !

Cei doi bărbaţi îşi duseră mîinile la medalioane. O lumină vie inundă încăperea din care toţi trei dispărură.

Şi apoi coborî întunericul.

*

* *

Cînd Zin se trezi, era aproape dimineaţă.

Se ridică, privi la ceas şi zîmbi :

— Bietul Lit ! A plecat deja ! Ce să-i faci, afacerile-s afaceri...

Dar deodată, scoase un ţipăt : pachetul pe care el îl pusese pe noptieră, de cu seara, cu mare grijă, era tot acolo !

— Actele, strigă ea îngheţată de spaimă. A uitat actele !

Aşa cum era, se repezi la videofon :

— Alo, centrala ! Trimiteţi urgent un magnetomobil la 0012 — C ! Urgent !

Şi fugi să se îmbrace : trebuia să ajungă la Lit, poate în clipa asta pierdea milioane la bursă.

Ieşi în grabă din apartament, repezindu-se la lift.

Şi nu ştia că mai făcuse acest lucru şi nici că jos, în stradă, şenilele magnetobuzului aveau s-o strivească pentru a treia oară...

Ovidiu Coriolan Pecican

REVELAȚIA

Dimineţile urcă pe ecran ca aduse de un suflu puternic. Cineva — s-ar zice — dinamitează încă mereu, la nesfîrşit, partea ascunsă a planetei. Spre Sala Ecranului se ajunge cu destulă greutate prin culoarele labirintice (pline de surprize) ale staţiei. Ieşind din încăperea destinată ţie, ştii încotro te îndrepţi : ţelul tău este Sala Ecranului. Nu ştii însă decît în liniile cele mai mari prin ce vei trece. Într-una din zile, după o primă sută de metri, vei aluneca în apele oceanului şi nu e exclus să întîlneşti acolo nişte rechini. După alte cîteva zeci de paşi, în spate îţi va sări un jaguar — asta mai ales pe culoarele marcate cu vopsea fosforescentă. (Acestea sînt pentru absolvenţii cursului „Survivre", numai ei ştiu cu precizie cum poate fi înlăturat un jaguar). Uneori însă vei întîlni şi surprize mai plăcute. Cineva spunea ieri — n-aş putea spune cu certitudine care anume din noi (aveam pe cap căştile şi încercam să îmi reprezint cît mai fidel Pămîntul aşa cum arăta el înaintea războiului) că pe drum a întîlnit nişte cavaleri care i-au oferit reprezentaţia unui turnir. Chiar eu, dacă mă gîndesc bine, păstrez cu bucurie amintirea întîlnirii mele cu o şatră de ţigani medievali pe unul din culoare. Datorăm aceste întîlniri — atît pe cele plăcute cît şi pe celelalte — programului staţiei „Antares". E un program despre a cărui complexitate ştim deocamdată prea puţin. Probabil că nu vom şti totul niciodată. Se ştie însă cu siguranţă că „întîlnirile" acestea fac parte din antrenamentul presupus de cursurile „Survivre" şi „Reintegration". Programarea lor se face de către creierul staţiei după legi pe care nu le putem dibui. La fel ne rămîne ascuns şi felul în care aceste proiecţii holografice înmagazinate de memoria — bio-

logică, nu electronică ! — a creierului, capătă materialitate şi realitate. Şi dacă tot am ajuns pînă aici, am să fac o mărturisire : creierul staţiei face permutări între culoare, schimbîndu-le traiectoriile. E posibil ca şi alţii să fi observat acest lucru, dar nimeni nu a adus pînă în prezent vorba despre asta. Cît despre mine, mie măsurătorile mi-au spus totul.

Într-o vreme ajungeam pînă departe, către capătul celălalt al staţiei (după socoteala mea), mergînd încordat şi pregătit pentru orice. Întîlneam cîte un super-magazin în flăcări sau epava unei corăbii eşuate într-un banc de nisip, dar nu mă temeam. Îmi era mult mai teamă de întîlnirea cu una dintre băbuţele acelea care pot să-ţi modifice cu o singură privire liniile din palmă. Auzisem de cazuri în care apăruseră. Mai pe urmă însă n-am mai reuşit să obţin senzaţia aceea de înaintare în profunzime. De cîtva timp drumurile mele eşuează în Sala de Conservare a Limbilor sau în Sala Atlasului Noetic.

Despre Sala Ecranului ştim iarăşi foarte puţine. În legătură cu ea circulau din gură în gură o serie întreagă de enunţuri. Unul dintre acestea e cel după care pînă acolo nu ajung decît cei aleşi. Într-adevăr, cei cîţiva oameni care ajunseseră pînă acolo — mă refer la cei pe care îi cunoşteam — aveau ceva special, deşi la rigoare mi-ar fi greu să spun ce anume. Am vorbit cu ei fără să reuşesc să obţin mare lucru. Nu simţeau nevoia să destăinuiască nimănui, nimic. Mai apoi dispăreau definitiv.

În această dimineaţă am pornit ca de obicei în josul culoarului, purtînd întipărită în minte o hartă ideală pe care erau însemnate mai toate cunoştinţele mele despre staţie. Rămîneau o mulţime de zone întunecate şi nici chiar ceea ce cunoşteam nu era un teritoriu cucerit, căci creierul combina la fel de imprevizibil culoarele, de fiecare dată. Pe culoar ninsese şi era frig. Am depăşit în goană nişte iurte din care se chinuiau să iasă eschimoşi înarmaţi cu harpoane lungi. Poate se pregăteau de vînătoare, nu ştiu. În conformitate cu una din prescripţiile de bază ale cursului „Survivre" e mai bine însă să fii prevăzător. Am mers apoi grăbit printr-o zonă în care decorul staţiei era nedisimulat. Apoi am pătruns printr-o zonă parfumată. Am trecut prin cadrul unei uşi şi-am ajuns în faţa unei femei. N-o mai văzusem niciodată, dar m-am simţit imediat pregătit pentru

această întîlnire. Cred că am iubit-o din prima clipă. Nu mi se mai întîmplase niciodată să întîlnesc o femeie. Auzisem de la alţii că există şi o astfel de posibilitate, dar cei mai mulţi se arătau nedumeriţi în faţa acestei probe. Era desculţă. Nici nu mai ştiu cum era. Am primit-o la pieptul meu de îndată. Ne-am iubit apoi îndelung, neţinînd seama că nu ştiam de unde vine şi în ce măsură este o fiinţă reală. N-am mai vrut să plec. Ea a fost cea care m-a împins pe coridor, mai departe. Parfumul se împrăştiase, iar pereţii culoarului redeveniseră argintii, cum îi ştiam. M-am gîndit o clipă că mă aflam în preajma camerei mele, din nou. Uşa din faţa mea s-a deschis şi m-am regăsit într-o sală goală, cu pereţii albi. Abia apoi, cînd peretele s-a refăcut, am realizat unde nimerisem. Mă aflam în Sala Ecranului iar peretele acela nu era decît Ecranul pe care se proiectau imaginile planetei.

Răsărea soarele şi lumina rupea noaptea în mari pînze purtate de vînt. Părea că pustiul îşi trimite mesajele de praf în amestec cu răsăritul.

În timp ce priveam ecranul, am auzit vocea creierului staţiei, care-mi vorbea :

— Bună dimineaţa ! Repet : Bună dimineaţa ! Ai trecut proba dragostei. Felicitări ! Te afli în Sala Ecranului şi ai în faţa ochilor tăi Pămîntul.

Aici imaginile arătau pustiul acela nisipos, prins uniform de ochii nevăzuţi ai staţiei pe mii de kilometri distanţă. Fundul nisipos al Atlanticului.. Ceea ce odată se numea Everest... Resturile roşcat-metalice, măcinate, ale fostei mari metropole...

— ...Eşti unul din cei apţi să înceapă pe Pămînt o nouă viaţă. Felicitări !

În timp ce creierul îmi comunică faptul că am absolvit cursurile „Survivre" şi Reintegration, am simţit că în Sală mai pătrunsese cineva. Era, bineînţeles, ea.

În aceste condiţii, războiul acela pustiitor, de a cărui amintire nu scăpasem pînă atunci niciodată, începea să nu mai conteze.

Alexandru Pecican

INSULA DE HÎRTIE

Cînd eram mic — odată, demult — am citit o carte foarte interesantă şi, tot recitind-o, m-am obişnuit să adorm, în nopţile lungi de iarnă cu cartea în braţe. Dar nu m-am mulţumit cu atît. Mi-a intrat mie în cap că personajele acelei povestiri fabuloase — cu piraţi şi cadîne răpite din îndepărtatele seraiuri şi nave cosmice rătăcitoare — sînt nişte oameni în carne şi oase cu care eu aş putea intra în vorbă, scriindu-le lungi scrisori autobiografice.

Bunicii mei deveniseră bănuitori cînd, tot mai des, mă vedeau urcînd în podul casei, unde zăboveam ore întregi. Mie, însă, nu-mi păsa. De acolo, de sus, lansam bărcuţe şi păsări de hîrtie care pluteau prin aer pînă departe, unde nu mai vedeai cu ochii.

Colegii mei de grădiniţă rîdeau de mine cînd le arătam cărţile poştale trimise de prietenii mei Ali-Baba, Sindbad Marinarul sau George Corson, deşi înfăţişau întotdeauna oraşe şi oaze necunoscute. Ei spuneau că de cîte ori căutau pe hărţile terestre sau astrale acele locuri nu găseau decît nişte mari pete albe pe care scria: „aici sînt tigri".

Odată, Emirul mă înştiinţă — într-o depeşă scrisă pe un covor zburător împodobit cu peceţi şi panglici colorate — despre vînătoarea de fluturi pe care o plănuia şi la care eu eram invitat de onoare. Altă dată — era într-o sîmbătă — m-am trezit la căpătîiul patului cu un întreg alai de cavaleri ai Mesei Rotunde, care şi-au făcut din pantalonii mei scurţi flamură de luptă. Şi nu s-au lăsat pînă ce n-am plecat cu ei în căutarea uriaşilor veniţi de pe Jupiter.

Acum sînt foarte ocupat. Călătoresc prin tot felul de locuri — purtat de vînt —, căci sînt mereu invitat. Chipul

meu a ajuns să prindă ceva din frăgezimea hîrtiei. Colegii mei au ajuns oameni mari. Cîteodată, vreunul din ei, împovărat de ani, își îndreaptă spinarea și, cu o mînă tremurîndă, mă scoate de prin vreun raft, citindu-mă nepoților adunați în jur. Cel mai bine mă simt însă atunci cînd, scos pe furiș din ghiozdanul vreunui năstrușnic, asist din ultima bancă la vreo oră plictisitoare de școală...

Și uite așa trece timpul...

Sînt ani, deja, de cînd, retras pe insula mea de hîrtie, fac semne prietenoase cu mîna navelor cu copii ce trec pe lîngă țărmul meu.

Mircea Opriță

ANDROIDUL ȘI PRINȚESA

Întîi n-am simțit durerea. Deschisesem unul din cei trei ochi, pe cel din frunte, și vedeam, la o palmă sub el, pămîntul uscat, lutul acela frămîntat de roțile carelor și lăsat să se întărească așa, cu urme de roți și de copite întipărite în el. Îmi venea să scuip, îmi intrase pămînt în gură. Simțeam o agitație străină în jur și, în primul moment, nu mi-am amintit ce se petrecuse, îmi era mintea încețoșată și nu puteam să înțeleg de ce se agitau atîta cei pe care încercam să-i recunosc cu mirosul, cu auzul, fără să-i văd. „Iar l-a trîntit!" am auzit un glas și abia atunci m-a săgetat durerea în cele două brațe stîngi și în lungul coloanei vertebrale. M-a săgetat cumplit și am urlat, cu botul încă înfipt în pămînt, în poziția neverosimilă în care căzusem. Am urlat și am gemut, în vreme ce mă întorceau pe o parte, pentru că singur nu puteam face nici o mișcare, aș fi căzut acolo, cu capul prins sub greutatea corpului umplut de fierbințeală și dureri.

Erau mai mulți și, totuși, abia reușiră, după opinteli zdravene, să mă răstoarne pe-o parte și să-mi elibereze capul. Sfîșierea aceea care mă măcina devenise insuportabilă, puți i a lipsit să nu recad în leșin. Apoi mi-am simțit gîtul liber, iar ceilalți observară mișcarea și careva mi-a aruncat acrit, poate că și compătimitor: „ai pățit-o iar, solzosule!" Între timp mi se deslipiseră pleoapele de pe toți ochii și puteam să-i văd cum îmi pipăiau spinarea și labele, în special pe cele din stînga. „Are fracturi, uite cum îi atîrnă!" spunea piticul despre una din labe, privind-o de la distanță, ca să nu mi-o răstorn din nebăgare de seamă peste el. Alături, vrăjitoarea își molfăia gingiile știrbe, țintindu-mă cu un ochi

apos, celălalt era complet acoperit de albeaţă, şi chicotea din cînd în cînd, chicotea enervant, răutăcios, încît îmi venea s-o mătur din drum cu coada. Dar aveam nişte vertebre sfărîmate în cădere şi coada îmi era paralizată ; de la jumătate în jos corpul nu mă asculta şi tot de acolo urcau în lungul spinării, valuri fierbinţi, înfiorîndu-mi carnea într-un tremur neîntrerupt.

Ursul mă pipăia : „Aici te doare ? Dar aici ?" auzeam întrebările lui şi în cîteva rînduri i-am simţit răsuflarea, fierbinte, aproape de obrazul meu : „Mă doare !" am gemut, tocmai cînd termitele uriaşe sfîrşeau de întins plasa ; cred că mă temeam mai mult de o eventuală nouă răsturnare, în plasă, decît de atingerile ursului, aşa grele cum erau. Şi mi-au spus că trebuia să fiu transportat ; totul era pregătit ca să fiu luat şi dus de acolo. Am urlat iar, deşi ştiam că mă împotrivesc degeaba. „Strici reprezentaţia, nu te putem lăsa aici !" chicotise vrăjitoarea, cu piticul atîrnat de poalele ei zdrenţuite. Le-am spus că nu-mi pasă de nici o reprezentaţie, să-mi dea pace, să nu-mi tot tragă labele, chiar dacă erau rupte, să le lase aşa. Dar furnicile sfîrşiseră treaba şi înţelegeam că nimic nu avea să-i împiedice să mă răstoarne în plasă — nici răgetele, nici loviturile neputincioase ale labelor care îmi rămăseseră întregi.

„E prea greu, zicea spînul, ar trebui să chemăm ajutoare", iar ursul era de acord cu el, şi-a permis chiar o ironie : „de ce te-ai îngrăşat atîta, solzosule ? m-a întrebat, mîngîindu-mi ţeasta cu laba lui păroasă. Dacă erai mai uşor, poate că nu-ţi frîngeai spinarea, căzînd..." Apoi cercetară cu toţii înălţimea şi panta aproape verticală pe care mă rostogolisem. „N-a avut nici măcar de ce se agăţa, în cădere", observă piticul, cu ochii la dîrele adînci, zgîriate pe piatră şi prin iarba uscată, cum încercasem să mă prind cu ghearele, înainte de a mă prăbuşi în drumul acela mizerabil, cu urme de care. De departe cineva striga, voia să ştie ce se întîmplase, iar ursul l-a privit întrebător pe spîn, înainte de a răspunde. „Spune-i că nu mai continuăm, să iasă de sub pod !" hotărî spînul, apoi arată spre mine : „Oricum, cu ăsta am terminat, o să stea vreo două săptămîni în convalescenţă..." Dacă sudura oaselor avea să reuşească perfect, am adăugat eu în gînd, muşcîndu-mi de necaz limba bifurcată. Dacă nu aveau să fie complicaţii. Ul-

tima dată atîta stătusem, două săptămîni, imobilizat într-o enormă cămaşă de ghips.

Nu mai ştiu de unde a apărut, în fugă, Verdeş, cu coroana strîmbă pe cap, ameninţînd cu sceptrul. „Vă arăt eu vouă ! striga. Numai de glume vă ţineţi ! Aţi întrerupt din nou şi ăia stau cu ochii pe noi... O să vă reclam, să vă scoată din joc !" Se oprise la cîţiva paşi, furios, cu ciulini agăţaţi de poala caftanului, cum şezuse sub pod, aşteptîndu-şi rîndul. Răsuflam şuierat, cu capul lipit de pămînt, şi numai ochii mi-i roteam în orbite, ca să nu scap mişcările celor din jur. „Lasă-l, zicea vrăjitoarea, şonticăind pe lîngă Verdeş. Lasă-l, că era să-şi rupă gîtul, săracul !" Şi chicotea gros, din străfundul cocoaşei parcă, încît nu mi-am putut da seama dacă babornița mă compătimea într-adevăr sau dacă nu cumva îşi bătea joc de mine, chiar în starea în care ajunsesem. Am suspectat-o întotdeauna, nu-mi plăcea şi nu puteam avea încredere în ea.

Verdeş se mai potolise, bombănea în barba lui încărunţită, mestecîndu-şi un colţ de mustaţă sură. „Cum te mai simţi ?" m-a întrebat, înţepîndu-mă cu sceptrul într-o coastă. Nu mă simţeam cu nimic mai bine decît la început, după ce deschisesem un ochi şi văzusem, la o palmă sub el, pămîntul frămîntat de roţi şi copite. Apoi, pe neaşteptate, Verdeş se lăsă apucat de o nouă criză de nervi. „Unde-i celălalt ? striga. Să vină aici, să dea socoteală ! Să răspundă pentru măgăriile lui !" Am privit în sus, fără să-mi mişc capul aşezat pe pămîntul lutos, şi am văzut, cu toţii am văzut, călăreţul. Avansase pînă la buza prăpastiei şi, fără să descalece, ne privea şi el. „Vino jos !" ţipa Verdeş, scuturîndu-se sub caftan, cu coroana într-o mînă şi cu sceptrul în alta. „Vino să vezi ce-ai făcut, nepriceputule, vagabondule, încurcă-lume ce eşti ! Era să-l omori. Ai dat spectacolul peste cap şi, în plus, era să-l omori ! Vino jos, că, dacă nu, voi cere să te scoată din rol, să te trimită unde vor, dar să nu-ţi mai văd mutra pe aici..." Călăreţul ne privea în tăcere, nu răspunse ameninţărilor şi după cîteva minute, l-am văzut întorcîndu-şi calul şi dispărînd dincolo de buza prăpastiei.

„Îl scot din joc ! bombănea Verdeş înfuriat. Să meargă unde vrea, n-are ce căuta aici dacă nu respectă programul şi face exces de zel !" Ursul se aşezase în marginea drumului,

pe labele dinapoi. „Puah ! se strîmbă el. Nu-l poţi scoate din joc, e un rol principal. Nu uita că mulţi vin aici pentru el. Are priză la public, mai ales la copii. Şi, la urma urmei, aşa e destinul lui, trebuie să învingă de fiecare dată". Verdeş se mai înmuiase. Se aşezase lîngă urs şi lîngă spîn, cu coroana şi sceptrul alături, încît părul cărunt i se revărsa, lung, pe umeri, încadrîndu-i faţa plină de zbîrcituri. „Înţeleg că trebuie să învingă, spuse el. Dar de ce să-l zdrobească pe ăsta, de ce să-i rupă spinarea şi să-l facă inapt pentru rol ?" Spînul observă apoi că nu era nimic foarte grav, plasa era pregătită, aşa că puteau să mă transporte oricînd la cel mai apropiat punct de reanimare. „Va sta solzosul un timp acolo, pînă cînd îl vor cîrpi şi-l vor face la loc", era de părere spînul, dar el n-avea habar ce înseamnă să zaci, cu o masă de aproape o tonă, într-un corset de ghips pe potriva corpului meu.

Durerile mă mai lăsară, dar respiram greu, şuierat, iar praful se spulberase dinaintea nărilor mele, lăsînd să se vadă pămîntul ars de soare şi crăpat. „Şuieri ca o maşină stricată, solzosule !" îmi spuse piticul, apropiindu-se de capul meu ; abia cu puţin îmi trecea peste nări, cum ţineam capul lipit de lutul drumului, iar el venea clătinat pe picioarele lui scurte, de copilaş. N-aveam nici un chef de conversaţie cu el, cu nimeni, aşa că am sforăit odată zdravăn, suficient de tare ca să-i tai îndrăzneala şi să-l fac să se retragă, înainte de a-i răsturna cu o răsuflare mai bine reglată. A luat-o la fugă, caraghios, ascunzîndu-se în şanţ, de unde mă privea din cînd în cînd cu nişte ochi nedumeriţi. Ceilalţi şedeau pe marginea şanţului şi discutau despre spectacolul întrerupt prin accidentarea mea. Spînul era de părere că spectacolul trebuia suspendat pînă la însănătoşirea mea, ursul clătina din capul lui teşit fără să spună nimic, iar Verdeş părea hotărît să găsească o soluţie, alta decît suspendarea. „O să fim iarăşi mustraţi, dacă suspendăm", se căină el. „N-avem ce face, zicea spînul, şi ăsta are un rol principal, copiii vor să-l vadă, chiar dacă nu-l iubesc şi se tem de el. Vor să-l vadă luptîndu-se pentru fată şi, în cele din urmă, răpus". Verdeş propusese atunci să fiu înlocuit de vrăjitoare, să-mi ţină ea locul cîteva zile. „Şi cu programul meu ce fac ?" întrebase cocoşata, nemulţumită de perspectivă.

Adevărul era că fiecare avea un program bine stabilit. Eu, de pildă, trebuia să dau tîrcoale palatului unde Verdeș își vedea de treburile lui, sufocat de obiceiurile curții și de curteni și mai ales de capriciile fetelor mai mari. O bună parte din spectacol se consuma acolo, fără intervenția mea, dar asta nu însemna că eram scutit de rol, trebuia să stau mereu la pîndă, schimbîndu-mi poziția, pentru a mă apropia neobservat de terasă. Drumul îmi era însemnat, mă tîrîsem prin pădurea tînără și de-a lungul pîrîului pînă cînd apăruse acolo o pîrtie largă și netezită, cum apăsam pămîntul cu greutatea corpului meu. Nu trebuia să intervin decît atunci cînd prințesa cea mică ieșea pe terasă, însoțită de surori și de prietene. Prințesa cea mică era, în felul ei, o frumusețe răpitoare — eu, cel puțin, trebuia să mă las cucerit de la prima ei apariție și să dau năvală pe terasă, stîrnind panică între însoțitoarele fetei lui Verdeș. Dispăream cu captiva și iarăși nu mă mai interesa ce avea să se petreacă în palat, după ce încetau țipetele și spaima. Trebuia să ajung cît mai repede la cuibul meu, pe înălțimea care se amenajase special pentru asta, dîndu-i-se o fațadă de munte golaș.

Apoi așteptam. Cînd patrulam pe afară, cercetînd împrejurimile, prințesa apărea la fereastră, dincolo de zăbrele și plîngea sfîșietor, rugîndu-mă s-o eliberez; uneori o apuca așa, cîte o criză de nervi, și scutura zăbrelele, blestemîndu-mă și țipînd. Intram înăuntru, avînd grijă să trag zăvoarele. Și atunci prințesa cobora de la fereastră, pe scara care îi fusese așezată acolo. Își tampona lacrimile și rămînea vreme îndelungată în fața oglinzii, pieptănîndu-se. Îi plăcea să-și facă diferite pieptănături, însă la fereastră nu putea să apară decît cu părul lung, despletit, căzut peste umeri și sîni. Îi mai plăcea să cotrobăiască prin lăzile cu podoabe, să aleagă la nesfîrșit bijuteriile și să le încerce pe rînd.

După o vreme sosea androidul acela frumos, tîrînd după el o faimă de viteaz cîștigată într-un șir de întîmplări care iarăși nu mă interesau, făceau parte din programele stabilite pentru urs, pentru spîn și alți cîțiva pe care îi vedeam foarte rar. Consultam orologiul străvechi, așteptam să vină timpul potrivit, apoi îi făceam semn prințesei să urce la locul ei din fereastra zăbrelită și ieșeam, deschizînd porțile larg, cu mult zgomot, erau niște porți masive, de fier. Androidul străbătea călare pajiștea de la poalele muntelui artificial, însă eu tre-

buia să-l întîmpin sus, pe un mic platou, ca să-i dau posibilitatea să urce drumul şerpuit într-o goană nebună ; se pare că momentul era de un efect extraordinar. Urma un schimb de replici, din care să se înţeleagă că el o voia pe prinţesă, iar mie nici prin gînd nu-mi trecea să i-o dau. „Cum doreşti să ne batem ? întreba el. În trîntă să ne trîntim, sau în săbii să ne tăiem ?" Iar eu alegeam lupta cu săbiile, fiind mai spectaculoasă, altfel l-aş fi obligat să descalece şi să accepte o trîntă cu totul inegală, dacă s-ar fi pus în balanţă corpul lui uşor cu masa mea apreciabilă. Şi uite aşa, după o scrimă lejeră, în timpul căreia trebuia să sar şi să mă strîmb în fel şi chip, ca să par şi mai înspăimîntător decît sînt, eu mă dădeam învins, iar androidul îşi lua fata şi se topea în zare, spre curtea lui Verdeş, care-l aştepta cu masa întinsă pentru nuntă.

„Eu cred că solzosul a făcut totuşi ceva, pînă cînd a ajuns în starea în care îl văd acum", le spunea celorlalţi piticul, cu o expresie rea, întipărită pe faţa lui lăţăreaţă. Am mîrîit. „Spune drept, solzosule, ce-ai făcut ? mi se adresă el de la distanţă. De ce te-a aruncat *frumuşelul* în prăpastie ?" Ceilalţi păreau înclinaţi să-l asculte şi cu toţii aşteptau răspunsul meu. „De prost ce-i, de asta m-a împins în prăpastie ! am gemut. E un android slab la minte !" Spînul îşi aminti că nu mă puteau lăsa mult timp acolo, trebuiau să facă neapărat ceva, înainte de a mi se agrava situaţia, aşa spunea. „Pe *frumuşel* îl întrebăm după ce terminăm cu ăsta, zise Verdeş, arătîndu-mă cu sceptrul. Oricum, e pentru a doua oară că-l zdrobeşte într-un hal fără hal. Să-l întrebăm dacă s-a săturat cumva de rol, de vrea să ne distrugă spectacolul..."

Aproape imediat după asta sosiră şi oamenii, o echipă de intervenţie, i-am recunoscut după salopetele lor argintii. „Aţi făcut-o lată !" zise unul dintre ei, în timp ce trăgeau plasa aproape de mine, ajutaţi de termitele mute. L-am auzit pe Verdeş interesîndu-se dacă spectatorii plecaseră. I s-a răspuns că nu plecaseră, erau încă acolo şi ne urmăreau, iar Verdeş auzind asta, şi-a desfăcut mîinile în lături, într-un gest de deznădejde care completa fericit expresia chipului său. Vrăjitoarea chicotea în pumni bucuroasă de întorsătura pe care o luase spectacolul, cu deznodămîntul neaşteptat al accidentului meu. Am răcnit din nou, cînd m-au răsturnat în plasă şi, pentru cîteva clipe, nici n-am mai auzit încurajările

lor. De la mijloc în jos, corpul parcă nu mai era al meu, acolo nu simţeam nici o durere, nu simţeam nici măcar atingerile. Cineva mă compătimea iarăşi : „Vor avea de lucru pînă te adună la loc, spunea. N-o să-ţi fie uşor !“ Apoi fixară la capetele plasei buteliile care trebuiau să mă ridice în aer.

Pluteam, suspendat în plasă, la vreo treizeci de metri înălţime, *cînd am auzit tropotul şi, răsucindu-mi gîtul inefat*, l-am văzut pe *frumuşel* venind ca o vijelie pe drumul scorojit de căldura soarelui. Calul scutura spume în stînga şi în dreapta, năduşit de atîta alergătură, înnebunit de călcîiele *frumuşelului*, care nu-l cruţa deloc în dorinţa lui de a mă prinde din urmă. De gît i se agăţase prinţesa, îmbrăcată în rochia ei lungă şi albă, îi cuprindea pieptul cu unul din braţe şi părea destul de speriată, se temea probabil să nu alunece jos din goana calului. Rochia şi pletele blonde fluturau în vînt, dînd cuplului o notă de eleganţă spectaculară, dar atunci am înregistrat asta în fugă şi, cu toată durerea şi cu toată invaliditatea mea, n-am putut să nu mă întreb, nedumerit, ce-l determinase pe *frumuşel* să se abată de la programul său, ca să mi se ţină pe urme. După ceea ce făcuse, putea foarte bine să-şi ia prinţesa în şa, să întoarcă şi, fără oprire, să gonească spre curtea lui Verdeş, unde îl aştepta ca în fiecare seară, masa gata întinsă. Dar el ieşise de pe traseul obişnuit (pesemne nu-i mai păsa nici lui de spectatori) şi trecuse ca o năluca printre cei de jos, încremeniţi de uimire, şi nu-şi domoli armăsarul decît atunci cînd ajunse sub mine. Îi vedeam faţa întunecată şi ochii scăpărînd, cum privea în sus, spre plasa în care eram transportat la punctul de reanimare.

— Solzosule ! mi-a strigat. Acum ai scăpat uşor, ţine minte. Data viitoare, dacă mai faci figura aceea, o încurci rău de tot, să ştii ! Nu mai rămîne os lîngă os în tine !

Şi, strunindu-şi calul, îl întoarse în mijlocul drumului, ca să pornească înapoi la pas, cu prinţesa alături : doi androizi, unul întunecat şi mînios, celălalt tremurînd încă de emoţiile cursei. Ce-o fi avînd ? mă întrebam, răsucindu-mi gîtul ca să le urmăresc îndepărtarea, pînă cînd dispărură după colină. De ce era aşa de pornit ? În fond, nu făcusem decît o simplă glumă. E drept că o repetasem şi, de fiecare dată, *frumuşelul* acţionase ca un scos din minţi. Dar eram sătul pînă peste cap de clişeu, aşa că mă abătusem aproape fără voia mea de la

subiectul înscris în program, iar la întrebarea lui, pusă acolo, sus, pe platou: „În trîntă să ne trîntim, sau în săbii să ne tăiem" am dat un răspuns pe care nu-l aştepta. „Ba în trîntă, că-i mai dreaptă!" i-am spus şi, ştiind că în felul acesta nu-i lăsasem nici o şansă, că aveam să-l învinge, să fie şi el măcar o dată învins, măcar o dată, i-am mai spus să-şi ia adio de la fată, hotărît fiind ca în seara aceea să-i ţin eu locul, alături de prinţesă, la masa de nuntă a lui Verdeş cel cărunt. Atunci în loc să descalece şi să primească lupta, *frumuşelul* s-a năpustit cu calul peste mine şi m-a răsturnat în rîpă.

Mă întreb uneori: ce l-o fi apucat? De ce era atît de pornit împotriva-mi? Ceea ce s-a întîmplat atunci nu făcea parte din spectacol, sau, dacă vreţi, era un spectacol deosebit, altul. Cîteodată pun totul pe seama lipsei de umor a *frumuşelului*. Eu, în locul lui, aş fi acceptat o răsturnare de roluri, chiar şi numai aşa, de amorul artei. Ca să văd ce iese din spectacol cu un asemenea deznodămînt neaşteptat. El nu, de două ori era cît pe-aci să mă omoare de-a binelea! Asta nu mai figura în program şi totuşi era s-o facă.

Alteori mă gîndesc că, poate, pentru fată... Îl ameninţasem, ştia că, învins fiind, aveam să-l înlocuiesc la masa de nuntă cu care se termina spectacolul din seara aceea. Şi nu voise să se întîmple aşa, ar fi fost în stare să mă ucidă, numai să nu se producă schimbarea de roluri. Nu cumva *frumuşelul* e îndrăgostit de-a binelea mă întreb, dar tot eu rîd, fornăind şi bătîndu-mi burta cu mai multe labe odată, ca de cine ştie ce trăznaie. Auzi, auzi! îmi spun. Un android îndrăgostit... Sau, mai ştii dacă nu?... Dacă nu cumva, executîndu-şi de atîtea ori numărul pentru plăcerea unei mulţimi de spectatori nevăzuţi, şi-a luat pînă la urmă rolul în serios?

Leonard Oprea

KIAI

„Stau singur și dorul de crimă mă apasă", gîndește samuraiulalb numărîndu-și încă o dată panopliile. Privirea lui mîngîie țevile translucide ale laserelor, mînerele de fildeș ale pumnalelor, șerpii aurii de pe cilindrii subțiri ai psihoinhibatoarelor, tuburi albenegre — sarbacanele și, într-un tîrziu, se oprește tulburată asupra blazonului legiunii *Hara:* floarea sîngerie ce atinge cu vîrfurile petalelor colțurile pentagonului alb, peste care se suprapune.

„Acum douăzeci de ani: crimă-amintiri-definiție-a-durerii-singurătății; megabushido: cod de onoare-principii sacre întruchipate în solargenți și credite sacrosancte. Un vechi percept... Viața e paiața timpului. Trăiești oare?"

Samuraiulalb — chimonoulnegru flutură, fulger albăstrui — sabia țîșnește de lîngă coapsă, șuieră pentru o fracțiune de secundă și, cu mișcări aproape nevăzute, e băgată din nou în teacă. Plutind prin cameră, planeta miniaturizată rămîne întreagă pentru cîteva momente, apoi două semisfere se dezlipesc încet, urmîndu-și, fiecare independentă, zborul.

Cu spatele drept și capul plecat, samuraiulalb stă în genunchi, șezînd pe călcîie. N-a aruncat nici măcar o privire furișă înspre semisferele planetei pe care, timp de douăzeci de ani, a făcut parte din corpul de elită al legiunii *Hara.* Se uită la mîinile lui sprijinite pe genunchi și pare fascinat de revărsarea venelor pe sub pielea de alabastru. „Sînt obosit, incredibil de obosit și pot muri dezintegrat, ca orice muritor. Legea efortului invers: întrebări fără sens pentru a da răspunsuri anapoda și adevărul va țîșni treptat din străfundurile sufletului. Întrebare: Suflet? Răspuns: Mai port oare podoaba zborului? Nu trebuie să mă opresc. Întrebare: Cînd singu-

rătatea devine o crimă ? Răspuns : Liniștea nu îngheață niciodată."

Samuraiulalb inspiră adînc și expiră încet, relaxîndu-se : „Moartea, o floare nemaivăzută ?... Loialitate și vitejie."

*
* *

Samuraiulalb cunoaște și respectă cu demnitate, noblețe, cinste și curaj, megabushido-ul.

După ani și ani de fapte strălucite, samuraiulalb împlinește vîrsta la care trebuie să se retragă în pustietatea unui asteroid-templu unde va medita, plin de umilință, pînă la sfîrșitul zilelor lui. Dar, înainte de a se adăposti sub acoperișul lăcașului sfînt predestinat lui, în care va începe asceza ce-l va călăuzi pe drumul anevoios al iluminării, slujitii cu adîncă și veșnică devoțiune, niciodată-văzuții-cu-adevărat zenșoguni, îi vor încununa periplul lumesc rugîndu-l să îndeplinească o ultimă sarcină sacrosanctă : învingerea prin duel a *aproapelui, devenit prin nesupunereoarbă dușman și primejdie reală pentru fiecare zenșogun.*

Nici un samuraialb n-a știut vreodată cine va fi acest ultim dușman, dar a înțeles prea bine că „învingerea prin duel" înseamnă cea mai frumoasă luptă cu sabia împotriva unui adversar ales întotdeauna pe măsura măiestriei lui, căci preaveneratii zenșoguni n-au greșit niciodată.

Toți samuraiialbi știu că ultima sarcină e primul și eternul algoritm — cheia de boltă pentru înțelegerea întîiului pas pe calea cea adevărată.

Oricare samuraialb numește învingerea prin duel, *primul meu haiku.*

Parasimțul de maestru în arta luptei îl avertizează pe samuraiulalb că se apropie clipa ultimei sarcini : „Pentru prima oară în douăzeci de ani, lupta pe viață și pe moarte. Apa liniștită a lacului nu oglindește luna, iar eu oglindesc fisura adîncă a încrederii. Pînă acum am ucis ? Crimă ?"

Samuraiulalb își cercetează cu atenție garderoba și alege un chimonou alb, pe care nu se află imprimat blazonul legiunii *Hara.*

Odată îmbrăcat, samuraiulalb se așază în poziția de meditație, în genunchi, pe călcîie. Așteaptă.

„Megabushido-ul a fost tot ce-am avut : cod de onoare, filosofie şi mod de viaţă — bucuriedurere. Primele mele cuvinte, zenşogun şi megabushido. Libertatea de a înţelege şi a alege ? Boul — munca în tăcere."

Pe ecranul din faţa samuraiuluialb apare un zenşogun. Faţa lui senină, albă cu luciri metalice, oglindeşte înţelepciunea şi puterea pe care le simţi privind imaginea galaxiei în falsă nemişcare. Adînci ca puţurile universului, ochii lui sînt aţintiţi asupra samuraiuluialb. Acesta încremeneşte. Nu răsună nici un glas. Creierul şi trupul samuraiuluialb vibrează tăcut, imprimînd pînă şi în cea mai măruntă celulă porunca nerostită, iar zenşogunul zîmbeşte uşor, calm, părînd că dispreţuieşte umila făptură, dar înţelegînd-o, de fapt, călăuzind-o spre iluminare. Apoi zenşogunul dispare şi ecranul îşi recapătă culoarea fumurie.

Samuraialalb se ridică. Îşi ia sabia. Ştie ce are de făcut, deşi nu-şi cunoaşte încă duşmanul : „Ucid sau lupt ? Pietate şi credinţă filială. Sute de fiinţe — cadavre... Am ştiut întotdeauna pentru ce le-am curmat viaţa. Acum nu ştiu pentru ce lupt ? Oare ? Înţelepciunea lumii nu-mi aparţine, dar mă închin ei."

*
* *

Samuraialalb luptă mereu fără a se gîndi la moartea reală. Vitejia lui înseamnă teama de moartea încrederii-înţelept-dăruite megabushido-ului.

El nu va fugi niciodată de pe cîmpul de luptă fiindcă în fiinţa lui va sălăşlui nestrămutată porunca dreaptă a zenşogunului.

Duşmanul lui dintotdeauna e nebunul care pune veşnic la îndoială nemărginitabunătate şi neştirbitajudecată a zenşogunilor galactici, încarnări unice ale megabushido-ului.

*
* *

Lupta a fost lungă şi epuizantă. Cei doi samuraialbi s-au studiat minute în şir : două mecanisme perfecte ce se pîndeau calculîndu-şi cu precizie şi rapiditate fulgerătoare reacţiile.

Săbiile întinse — doi şerpi încremeniţi în aşteptare. Tălpile goale pipăiau în mişcare prelinsă, imperceptibilă, fiecare milimetru de pămînt brun. Apoi saltul brusc al chimonoului verde-gălbui, şuierul şerpilor treziţi la viaţă, pupilele dilatate — oglinzi reciproce, ţipătul ce părea că va despica pămîntul şi jumătatea de trup căzînd cu bufnet surd.

Samuraiulalb stă cu picioarele larg depărtate, tălpile paralele şi coapsele arcuite din cauza genunchilor împinşi mult în faţă. Are spatele drept, capul plecat şi mîinile întinse ţin încă sabia în poziţia în care a tăiat. Rămîne aşa timp îndelungat, privind fix mărgelele de sînge de pe albul strălucitor al chimonoului, de pe pielea de alabastru a mîinilor.

Într-un tîrziu, *omul* în chimonou alb rînjeşte scurt, întoarce spatele celor două jumătăţi ale *aproapelui* şi pleacă.

În scurt timp ajunge la platforma de aterizare. Se urcă în aerocarul lenticular. Pe ecranul de la bord îl întîmpină luminoase cuvintele :

„Neînţelegerea imediată a faptei înseamnă încrederea absolută în megabushido, în zenşoguni, maeştrii tăi adevăraţi."

Aerocarul decolează cu viteză maximă. Samuraiulalb închide ochii : „Întrebare : DE CE ? Răspuns : În ceaţă te călăuzeşti adeseori după chemări care duc spre prăpastie. Un samuraialb a *înnebunit* deci, punînd la îndoială megabushido-ul, maeştrii."

*

* *

Samuraiulalb trebuie să ştie că nu va stăpîni niciciînd cu adevărat Kiai-ul, arma supremă, cum îl numesc toţi iniţiaţii. Megabushido-ul defineşte Kiai-ul ca fiind proiecţia exterioară a forţei cosmice necunoscute, existentă în abisul inconştientului. Fiinţa sau obiectul asupra căruia e îndreptată puterea forţei ascunse, moare sau îşi modifică structura, dar acest Kiai e totuşi de o natură inferioară. Kiai-ul superior nu poate fi realizat decît prin revelaţie şi ea aparţine zenşogunilor, dar oricare samuraialb va deveni un zenşogun dacă respectă pînă la capăt destinul său hotărît de megabushido. Stăpînirea Kiai-ului *absolut* însă poate surveni numai în urma revelaţiei *ultime*, iar eliberarea lui duce la neantizare — unirea cu fiinţa Universului.

*

* *

Samuraiulalb își terminase de mult pregătirile pentru cea din urmă călătorie, pelerinajul spre asteroidul-templu.

Megabushido-ul îi îngăduia să-și ia rămas bun cu dispreț de la tot ce-l înconjura. Avea pentru asta trei zile libere.

Timp de două zile, samuraiulalb medită, aplicînd neobosit legea efortului invers. Repetase la nesfîrșit întrebarea: „Picătura de rouă străpunsă de sabia firului de iarbă — samuraiulalb ucis de mine?" Ciudat și mereu același venea răspunsul: „Uneori harakiri e refuzul înțelept și nobil al propriei tale trădări!".

În zorii celei de-a treia zi simți ceva necunoscut strecurîndu-i-se în trup și cuget. Vru să gîndească: „Kiai absolut". dar în fracțiunea de secundă următoare dispăru, neantizîndu-se.

În cameră rămaseră doar panopliile și garderoba, iar într-un colț un chimonou alb pătat de sînge.

Marina Nicolaev-Ungureanu
și
George Ceaușu

ELEGIE PENTRU O EPAVĂ CIBERNETICĂ

...anacronic strivit de privirile celorlalți. Plecase însă, liniștit și senin, nelăsînd nici un semn. Ultimul gest de tandrețe s-a destrămat ca o mătase greoaie.

— Marca 42 G^+, generația a treia ; Epsilon se numea, spuse ea, întrezărind o vagă speranță.

Cibernofrenul rămase îndelung pe gînduri, ca pentru a-și reîncărca bateriile. Abia atunci ea observă că *semnul gurii* i se mișca încet, însă nu se auzea nici un sunet. Unicul ochi, din fruntea cibernofrenului, o fixă atent și deveni luminos. Apoi trupul namilei începu să se clatine ca un metronom stricat :

— Omul are colți de fier, izbucni vocea dură, impersonală. Mașina suferă în tăcere.

— Nu știți nimic de Epsilon, marca 42 G^+, generația...

— Omul are colți de fier. Mașina suferă în tăcere, repetă glasul, mestecînd cu ură cuvintele.

„E nebun — o maladie cibernetică", își spuse și spaima o înfioră. „Pe unde să trec ?" Cibernofrenul se postase în mijlocul drumului. La fiecare nouă clătinare, era pe punctul de a se prăbuși, dar se redresa mereu, în ultima clipă. Reuși să se strecoare pe sub un braț al lui, luînd-o la fugă ; mănunchiuri de conductori nichelați îi barau calea, îi înlănțuiau gleznele.

— Omul are colți de fier ! Mașina suferă în tăcere ! urlă cibernofrenul în urmă, atît cît îi permitea volumul cutiei de rezonanță.

Se opri din goană abia între movilele de resturi metalice acoperite de tufișuri filamentoase, ce ecranau reverberațiile vocii din depărtare ; obosită, se așeză pe una din trepte

(treptele urcau în spirală, într-o babilonie de forme, spre nicăieri). Își privi orologiul biologic, pe care pulsau și ora, și data în ritmul bătăilor inimii. Își acoperi cu palma încheietura brațului, înăbușind bătăile orologiului și, concentrîndu-se cu greu, încercă să-și regleze fluxul vital.

Închise ochii și umbra lui se așternu peste avalanșa detaliilor risipite în memorie : un calculator hidos, din care se chinuiau, aplecați asupra pupitrului, să scoată împreună cîteva mesaje inteligibile, cardiogramele acelea ciudate, le comparau între ele, semănau izbitor, era o undă emoțională care deregla circuitele ; optaseră în cele din urmă, în hoinărelile lor pe dimensiunile timpului, pentru facultatea de istorie descoperită în secolul al XX-lea — se plictisiseră de noțiunile arbitrare de fonetică interstelară — era în spatele facultății un parc, un morman de frunze în cădere troienind vechile frunze uscate, toamnă reavănă printre șuvițele de soare, banca lor, ascunsă într-un colț uitat... La cursurile de inițiere în arheologia timpului se hazardau să descifreze împreună în casetele de reproduceri spațiale (*kibioshi* — cărți galbene) însemnele uitate ale școlii *ukio-e*, „a lumii trecătoare, care plutește".

Aștrii gemeni ai zilei se înălțaseră, poleind în argintiu-roșcat fațetele și muchiile metalizate ale reliefului — un schelet cu o platoșă de solzi și aripi cenușii, lamelare.

Se ridică și o porni din nou, șchiopătînd. Încercă să nu se desprindă de drumul subțire trasat printre stîlpii cromați, trotuarul rulant era defect, fîșiile benzilor, șerpuind pînă departe, înțepeniseră suspendate într-un alt timp, timpul care încetase să se tîrască peste întreaga planetă, gîndaci cu picioare sîrmoase foșgăiau prin unghere, își făcu loc prin rețeaua de fibre arămii dar, deodată, brațul drept i se prinse în încîlceala filamentelor, lumina aștrilor se infiltra pieziș, atunci îl zări prin jungla de sîrme și fiare, sesiză și zgomotul sacadat al pașilor pe carapacea trotuarului, robotul scîrțîia jalnic, împiedicîndu-se ori lovindu-se de muchiile tăioase, reuși să se desprindă din rețeaua de fibre și să se apropie de el, se repezi să-l susțină cînd îl văzu căzînd, se zgîrie într-o sîrmă care trasă pe fața ei un semn, robotul căzuse grămadă, cîteva piese din scutul de la piept i se desprinseră și se rostogoliră cu un clinchet, se aplecă spre el, robotul gemea lent și egal, un semnalizator îi pîlpîia pe piept.

— Numele Epsilon..., îi şopti ea, însă un fior de groază o îngheţă : robotul nu mai reacţiona — un *morman de materie metalizată*. O convulsie a braţelor, o ultimă zvîcnire a trupului anunţaseră moartea a încă unui robot reformat.

Porni din nou. Fîşia îngustă a trotuarului era, din cînd în cînd, întreruptă de obstacole. Oboseala îi difuza în întreg trupul un dizolvant. „Te rog să nu rîzi", îi spusese cîndva lui Epsilon, mergeau împreună pe fîşia trotuarului, făcuseră cunoştinţă întîmplător, el îşi spusese numele, ea ezita, „numele meu nu este semnificativ, îl poţi afla, dar te rog să nu rîzi", endomobilele fulgerau pe autostrada suspendată, „mă numesc Bonifaciu al II-lea", „a, desigur, foarte interesant", îi răspunse el încurcat, „de pe vremea cînd erau în vogă numele de personaje istorice", continuă ea, metropola era inundată de o lumină ceţoasă în care se împleteau şerpii fosforescenţi ai reclamelor, „m-au conceput ca femeie, dar au înscris în osatura biocibernetică numele ăsta oribil, ştii însă că numele e un parametru esenţial, era prea riscant ca ei să mai schimbe ceva, şi-au cerut şi scuze, după ce mi-au explicat greşeala ; oamenii ăştia sînt alcătuiţi dintr-o substanţă foarte curioasă, trebuie să recunoşti, iar lumea lor e inepuizabilă".

„Nu — i-o tăiase el, sec — Pămîntul e mic şi urît".

Prima pală de vînt scrîşni în jungla metalică, şuierul se înteţi (vîrtejul întunecase aştrii), norii se îngrămădiră deasupra, ploaia acidă se stîrni ca din senin, tamburinînd pe carcase în rafale prelungi, se îndesi — metalul sfîrîia, parcă în suprafeţele lucioase se înfipseseră colţii unor rozătoare.

Se adăposti sub platoşa unui computer stricat. Picăturile, prelingîndu-se în măruntaiele înţesate de circuite, scoteau mii de sunete, pe fundalul unui foşnet care îi reamintea de trecerea roboţilor prin sala de comandă — roboţii de plexiglas, tip al III-lea mileniu, demodat de prietenoşi, se perindau prin salonul alb (iar ea stătea nemişcată la pupitru, în faţa tabloului de comandă strălucitor şi anost) — ploaia scăzu deodată, furia de moment a naturii parcă se mai potolise ; cu o ultimă tresărire, vîntul ridică în aer cîteva cioburi sclipitoare, ploaia se auzea gîlgîind, încercînd să se insinueze prin orificiile imensei maşinării, umplînd concavităţile sau prelingîndu-se prin jgheaburile subţiri.

În careul D-2 al Orionidelor nu se întîmplă nimic de milioane de ani terestri, un spaţiu sordid, lipsit de vegetaţie, iar

cele cîteva staţii menite să capteze undele ionice sînt dezolant de automatizate. Aurora artificială încercuieşte cabana elipsoidului central, temperatura devine *insuportabilă : prima reacţie* după injectarea fiolelor antiemotive, acţionînd mai ales *asupra anxietăţii. Prea multă liniştе.* Nisipul *picură* (Epsilon a pus în cabină o clepsidră medievală), prea multă linişte, un nou fir de nisip, numai ei singuri, în această parte a universului pe o rază de mii de ani-lumină (abia în timpul de generare a Galaxiei a III-a sînt implantate grupuri de androizi cu caractere umanoide) ; fiecare nouă plecare în misiune o hărţuia : oare va reuşi vreodată să înregistreze prin videofonul spaţial impenetrabilii lui ochi albaştri ?

Acolo, însă, doi ochi răi pîndeau din spatele unei ruine de circuite şi elemente integrate. „O planetă a epavelor", îşi spuse. „Dar tu, Bonifaciu al II-lea, încălcînd *Robotica interdicţiilor*, deci trecînd în rîndul damnaţilor, ai avut un scop pentru care merita să rişti." Prinse curaj — curajul celui care nu mai avea nimic de pierdut. Reperă ochii sticloşi, ascunşi în pata de umbră, un ţipăt prelung sfredeli aerul şi o încrîncenă, se aplecă şi culese de jos o lamă lucioasă de oţel, ca o sabie, o repezi spre movila de fiare, o felină ieşi la iveală cu paşii elastici, gata să se repeadă (o foarte sofisticată jucărie electronică), felina se opri şi mieună iarăşi, pisica miorlăia în timp ce pleoapele îi pîlpîiau peste ochii fosforescenţi. „O ultimă descărcare energetică ?", se întrebă, în timp ce felina se strecura spre un culcuş mai primitor.

— Zzzzzt ! o alungă clovnul, furios.

Felina îi tăiase calea. Bonifaciu al II-lea îl văzu pe clovn apropiindu-se, remarcînd că partea din stînga se mişca mai lent decît cea din dreapta, ca un ecou al gestului iniţial. Clovnul rostise ceva, buzele îi erau desfăcute, însă abia atunci se auzi întrebarea :

— Cine eşti ?

— Bonifaciu al II-lea.

— Nesemnificativ. O epavă oarecare pentru Gensuym.

— Nu. Caut o epavă : Epsilon, marca 42 G^+, generaţia a treia, răspunse ea, tresărind de încordare.

Clovnul o ascultă cu atenţie, apoi se clătină. „Oare toţi sînt nebuni ?" — se întrebă ea. Răspunsul lui se lăsă îndelung aşteptat :

— Pe Gensuym nu mai există alt nume decît Gensuym. Cimitirul acesta îngroapă totul. Nimeni nu există pentru nimeni. Totul este o inexistență unică. Dacă...

— Vă rog, ajutați-mă — îl caut de mult, îi întrerupse ea peroraţia.

— Dacă îl cauți, n-ai să-l găsești sigur, continuă el. Dacă ai să-l găsești, n-ai să-l recunoști sigur. Dacă ai să-l recunoști, n-are să mai fie el. Sigur. Una din trei. Nu-l mai găsești : transplant de spațiu. Nu-l mai recunoști : transplant de mască. Nu mai este el : transplant de memorie. Nu te uiți la mine..., rosti clovnul, măsurînd-o cu singurul lui ochi viu. Nu sînt urît ! trîmbiță el cu o voce tăioasă. Nu sînt respingător de urît ! Sînt un ciber ! Ca și tine, scorpie..., dărîmătură cibernetică !

Criza lui de furie nu o sperie ; îl privi cu atenție. O ființă ciudată — trupul îi era alcătuit din două părți, separate de o linie șerpuitoare : o parte alburie, care se mișca și alta verde, moartă — o mască rigidă. Ar fi putut să-l tragă brusc de mîna stîngă și atunci trupul lui s-ar fi despicat pe jumătate iar partea din dreapta ar fi rămas în picioare, secționată vertical, cu firele multicolore curgînd din locașuri, în timp ce cauciucul părții stîngi ar fi căzut, flasc, la pămînt.

— Vino, spuse Jumătate-de-ciber, cu glasul de astă dată calm ; furia îi trecuse. Să-ți arăt ceva. În laboratorul colonadelor, nu e departe.

Îi întinse mîna vie (cealaltă îi atîrna moale pe lîngă corp — degetele erau reci și pumnul i se închidea ca o gheară). O porniră împreună prin hățișuri, făcîndu-și loc din ce în ce mai greu.

În laboratorul colonadelor (sau ceea ce mai rămăsese din el, o încăpere îngustă, năpădită de ierburi și rugină) rămase îndelung în contemplarea unei vietăți contorsionate.

— E un 42 G^+... ?

Un archaeopterix ciudat, deformat din punct de vedere structural la nivelul carbonului, așezat pe un soclu de faianță.

— În orice caz, generația a treia, remarcă Jumătate-de-ciber, evitînd să-i răspundă.

„Ar fi norocul lui" — gîndi febril. Blocaj neprogramat. Scurt-circuit de memorie. Poate un efect întîrziat al singurătății din Orionide. Apoi a intrat în acțiune subrutina de

revitalizare. I s-au refăcut toate circuitele, i s-a schimbat memoria — cea veche păstra prea multe sechele. După care fusese aruncat într-o altă misiune — cu toate cîrpelile astea — şi nu se mai văzuseră. Dar conştiinţa lui, de fapt, conştiinţa care o interesa pe ea, dispăruse. Nu reuşea să înţeleagă : putuse Epsilon să treacă peste limitele autoprogramării ? Numai pentru o altă conştiinţă ? Cea veche devenise insuportabilă ?

— Nu poate fi el, răspunse hotărît, contrazicîndu-şi propriile îndoieli.

— Sufletul de rezervă, şopti ca pentru sine Jumătate-de-ciber, exclamînd apoi : — Sufletul de rezervă, ce superbă tentaţie ! Şi zîmbetul lui răutăcios, de pe jumătatea vie a feţei, se făcu hîd. Dar ea apucase să-i spună :

— Mi-e teamă de conştiinţa ta ciuntită, nu de trupul tău înjumătăţit ! — şi să-i întoarcă spatele, luînd-o la fugă. Unicul ochi al lui Jumătate-de-ciber pîlpîia, scoţînd scîntei, mirosind a ars. Ea încerca să alerge, împiedicîndu-se la fiecare pas.

— Fugi !... Fiarele astea sînt nişte strigoi... Nici o grijă, însă, ai să ajungi ca şi mine... un vagabond într-un cimitir de maşini... un şacal scociorînd după hoituri metalice... Fugi ! Fiarele de aici sînt nişte strigoi... care îţi sorb sufletul, încetul cu încetul... auzi cum bolborosesc pe dedesubt... ne caută... auzi cum ghiorăie măruntaiele flămînde ale lui Gensuym...

Se îndepărtă tot mai mult, tăindu-şi drum prin mozaicul de faţete lucioase, înţesat de conductori, dar glasul lui Jumătate-de-ciber îi răsună încă mult timp în auz.

Frîntă de oboseală, se lăsă pe un morman de fiare, fruntea îi căzu pe genunchi, solul, sub picioare, începu să se topească unduind, apoi încremeni : suprafaţa aridă a unei planete ; dintr-o văgăună, pe jumătate ieşit în afară, o fixa Păianjenul, modulul pentru cercetări la sol pe planetele cu suprafaţă dură. Ochii Păianjenului se multiplicaseră deodată, verzi şi sfredelitori.

Încet, încet se cufunda în somn.

Se trezi brusc, zvîcnind în picioare — aţipise — sistemul de sori gemeni plutea în înserarea reşcată, atunci auzi Păianjenul gemînd din toate încheieturile, apoi punîndu-se în

mişcare. Tîrîndu-şi labele grele. În întregu-i trup, furnicăturile se înteţiră, Păianjenul aici?, nu era un vis, Păianjenul vorbea, toate piesele i se treziseră la viaţă şi scrîşneau ca tot atîţia colţi înfometaţi, puteai să-l salvezi, acum e prea tîrziu, n-ai ce căuta pe Gensuym, rînji Păianjenul, era imposibil, încercă ea să se dezvinovăţească, am încercat, orice, dar transplantul de energie, dar eliminarea convergenţei parametrilor esenţiali, hîrîi Păianjenul, nu au dat nici un rezultat, îngăimă ea, dar dezvoltarea structurală a neuronilor sintetici, doar e o metodă curentă în chirurgia cibernetică, scrîşni Păianjenul, n-au dat nici un rezultat, bolborosi ea, am încercat tot ce se putea, pînă şi intervenţia la Marele Consiliu, vrei să e cred ?, scrîşni din nou Păianjenul, apropiindu-se şi mai mult, ei nu-şi puteau permite fabulaţii energetice, mi-au spus că un ciber consumă mult iar unul defect, şi mai mult, şi în lipsa mea l-au îmbarcat cu destinaţia Gensuym, cînd am revenit din misiune el era de mult în cimitirul epavelor, spuse ea disperată, un miros respingător plutea în aer, dihania îşi zăngănea carcasele în apropiere, afirmau că e un model depăşit, Epsilon, un model depăşit, deci, i-o întoarse Păianjenul, şi îmi spui că nu ştiai nimic, nu, îl iubeam, strigă ea, îl iubeam, şi de ce nu aţi rămas atunci împreună pe staţia orbitală ?, nu mai puteam suporta pustiul, şi Epsilon voia să trăim printre ceilalţi, dar monstrul nu-i mai dădu răgazul să se dezvinovăţească, fălcile lui i se înfipseră în braţ, ea se zbătu, nu, gemu, nu sînt vinovată, colţii lui se strînseră, forfecîndu-i braţul, nu, gemu.

Puzderie de stele răsăriseră iar cerul se ridicase ca o plăcintoşă strălucitoare, sfîşiată de neguri la orizont. Cimitirul de roboţi respira lent şi egal, dar zgomotul se răsfrîngea mai mult în adînc. „Ce coşmar", îşi zise. Îşi privi braţul. Mutilat. Pîrghiile încheieturii ieşiseră din cot, într-o vîlvătaie de fire. Dar nu simţea nimic. Lovitura sau poate spaima îi anihilaseră centrii senzitivi ai braţului. Şi totuşi, o forţă pînă atunci ascunsă renăştea în adîncul ei. Dori să-şi mişte palma : şi în clipa aceea simţi că va fi în stare să o facă ; degetele începură să se mişte încet, unul cîte unul.

Se ridică. Înaintînd, simţea cum prinde puteri noi, cu fiecare nou pas.

Demult, într-o noapte ca asta, Epsilon o întrebase :

„Oare ce mai fac stelele ?"

„N-am idee."

„Poate ai să afli. Măcar pentru mine."

„Sigur am să aflu. Nu vii şi tu ?"

„Nu. Sînt un sedentar. Tu, însă, eşti destinată capsulelor spaţiale. Ai să fii mereu scuipată în cosmos, la fiecare întoarcere."

Cimitirul se ridică spre cer, cu o mişcare aproape imperceptibilă, ca o fortăreaţă sinistră.

Alexandru Mironov

ANTIPOVESTE

Un nour negru se prelinse încet peste bolta cerului, amenință a ploaie, apoi se răzgîndi, înghiți stelele din calea lui și dădu drumul Lunii. Călărețul zîmbi mulțumit și privi în jur, la pădurea pe care astrul nopții o arginta cu razele-i reci, apoi își întoarse iar ochii spre castelul scînteietor de pe coama dealului, acolo unde, la o fereastră, jos, o năframă albă fîlfîia a chemare.

— Du-te noaptea, fătul meu, îi spusese bătrîna din vale, domnița Cosînzeană te are drag și tare te așteaptă.

Și el se tot învîrtea în jurul palatului și nu cuteza să se apropie...

„Acum", gîndi, văzînd cum straja trece de cealaltă parte a povîrnișului. Își îndemnă armăsarul roib din pinteni și, galopînd, ajunse sub ferestre.

— Ileană, șopti, am venit, iubita mea. Mă auzi ? Coboară, prințesă frumoasă, te-aștept de la-nceputul lumii.

Stătu, înfrigurat, pînă zări năframa mișcîndu-se a răspuns. Își deslegă atunci frînghia de pe coburi și-o azvîrli spre silueta albă. Trecu un timp, inima îi sălta în piept nebunește, îi era teamă că bătăile ei o să-i trezească pe cei dinăuntru, apoi văzu fata lunecînd încet în jos. Parcă tot sîngele îi fugi din inimă, un vîrtej de fericire îl cuprinse, întinse brațele spre făptura iubită...

...Dar brațele îi rămaseră goale și privi năuc cum domnița se depărta încet spre vale. Stătu încremenit o clipă, apoi porni după ea galopînd nebunește, cu pelerina fluturînd, peste tăpșanul din spatele castelului, peste pîrîu și arborii doborîți, printre copacii pădurii ; simți, deodată, că nu mai atinge pămîntul, că zboară ca gîndul și ca vîntul, nu mai

văzu nimic în jurul lui, doar părul auriu al fetei, despletit în iuţeala zborului.

*

* *

Entitatea înscrisă în memoria ordinatorului dispecer sub numele de Mauel I era de serviciu la zona de frontieră a metagalaxiei. Nu mai avea decît vreo cîteva minute galactice — după timpul galaxiei dispeceratului — şi era mulţumit că serviciul se termina cu bine. Era dificilă munca de control la frontiere, pentru că noile hiperdispozitive de trecere nu fuseseră încă suficient rodate şi te mai puteai aştepta la unele rezultate neprevăzute. Mecanismele astea erau foarte economice şi nu ocupau decît o singură planetă mică, aflată în centrul unei galaxii mărginaşe, trecerile dintr-un spaţiu în altul durau foarte puţin, iar reîncărcarea sistemelor cu energie se făcea aproape instantaneu.

Djin A le inventase şi totdeauna spusese că o energie atît de fină calitativ, cum era bioenergia, poate rezolva orice problemă, oricît de complicată. De fapt, adevărata invenţie o constituiau sistemele de recuperare : ceva atît de simplu nu putea fi imaginat decît de un geniu ca Djin A. Răspunzi la întrebări sau rezolvi probleme, consumi din energia proprie, radiaţiile emanate sînt captate în recuperatori, apoi, automat, nodul hiperspaţial se deschide în direcţia dorită. Pînă acum totul mersese perfect, se înregistrase chiar o sporire firească a traficului în ultimile ore galactice. Un rezultat neaşteptat apăruse atunci cînd, la propunerea unui oarecare Nvui I, o făptură dintr-o galaxie sferică, s-au oferit trecătorilor spre rezolvare unele probleme dificile ale matematicii hiperspaţiului Beta — şi toate au fost rezolvate! Nu mai departe decît acum cîteva minute galactice nişte călători grăbiţi, originari dintr-un nor plasmatic, au rezolvat, de nevoie, toate cele trei probleme ale lui Kraa, vechi de trei revoluţii metagalactice !

E drept că a apărut şi un alt aspect, deocamdată trecut sub tăcere : nu toate entităţile emit cantitativ şi calitativ aceleaşi cuante de energie. Iată, octopozii de pe Iwa O, socotiţi maeştri neîntrecuţi în mnemonică şi parapsihologie, abia reuşesc să emită energia necesară funcţionării sistemului metagalactic de trecere. În schimb, sferoizii aceia plini de pretenţii

din Leea au supraîncărcat sistemele de recuperare, dar energia lor merge la altceva, puteai aprinde sori cu ea sau chiar opri parțial expansiunea Universului, dar cu greu putea fi folosită la rezolvarea practică a deschiderii nodurilor spațiale.

Mauel I își opri un moment circulația logică a gîndurilor în etajul superior, pe urmă își reluă ideile, apoi se opri din nou, căci intraseră în funcțiune semnalizatoarele interioare.

„Asta e, își zise cu năduf, ultimul Iwa O n-a dat cota de energie cerută de sistem. Ăștia or să ne dea de lucru, mereu trec prin contrabandă. Cred că dispeceratul subspațiului III trebuie să pună lucrurile la punct, banditii ăștia cosmici or să avarieze sistemul."

Impulsul de avarie intră în funcțiune :

„Ia uite ce-mi lipsea... ce-or fi stricat... ia să văd... a, e în 1 Ka 1, asta-i o galaxie lenticulară mică, bine că-i cam pustie."

Îi informă pe cei din serviciul Intervenții și ceru reprezentarea zonei avariate. I se transmise întîi o mică spirală stelară pierdută în puzderia de puncte luminoase din Universul locuit. Nu se putu opri apoi să nu admire subspațiul III : „Ce lume ordonată, cîtă disciplină în materia cosmică", se mîndri el și-și apropie brațul spiralei în care nodul hiperspațial se desfășurase peste limita admisă. Erau acolo stele rare și reci, calculă indicele de remanență al energiei și localiză o planetă minusculă, a treia dintr-un sistem solar. „Cred că nu s-a întîmplat nimic", zise și urmări viteza planetei, revoluțiile pe axă, magnetismul și forma ei. „Dar să nu fi făcut vreun rău unităților vii de pe planetă." Controlă emisia de biounde — și acționă imediat dispozitivul de alarmă, căci ceva, într-adevăr, se întîmplase : hiperspațiul trăgea după el niște obiecte sau elemente vii pe care nu le putea distinge bine. Intrară pe recepție toate entitățile de patrulă și cei din gărzi.

— Sînt particule însuflețite, alcătuite din protoplasmă, eu pot să-i deosebesc din zona în care mă aflu, îl informă un grănicer pe Mauel I. Și nu seamănă una cu alta, fac parte din specii diferite, continuă el să transmită. Atenție, au emisiune bio superioară, la nivelul primelor forme de viață rațională.

— Opriți derularea hiperspațiului, ceru indignată o ființă translucidă din Pao-el, iar Mauel I simți unde de protest venind din tot mai multe părți ale metagalaxiei.

— Nu vă amestecați, trecu el pe emisie generalizată. Și țineți cont că trecerea prin nodul spațial este ireversibilă. Numai încărcarea recuperatoarelor declanșează sistemul și energia acumulată trebuie să fie compatibilă cu cea a unităților bio ce folosesc nodul... Vom încerca să le excităm cortexurile, să-i facem să raționeze, să emită cuante bio...

— Aberații, declară un parapsiholog din Xenta, organele lor de gîndire sînt abia formate, neputincioase, n-or să înțeleagă problemele noastre...

Dispecerul-șef inundă ecranul de transmisie întinzîndu-și protuberanțele aurii spre Mauel I.

— Ideea e bună, țiui el, dar trebuie restrînse funcționalele de gîndire pentru submulțimile finite ale elementelor lor cerebrale ; problemele, vreau să spun, trebuie puse pe înțelesul lor. Și atenție la transmisie, nu trebuie acționat direct asupra organelor de gîndire. Grănicerul Mauel I va construi o făptură asemănătoare lor și o va pune să le comunice !

Cel din Iwa O interveni din nou :

— Dar sînt două făpturi diferite una de alta, acum pot să le detectez bine, uite, vă transmit imaginile lor...

Urmă un moment de tăcere, o supernovă pocni prin apropiere și Mauel I reluă bombănind : „Na, acum trebuie să fac ceva să nu-i sperii, ceva din protoplasmă și nici nu prea văd cum, că uite : una are patru membre plus unul rotund, alta șase, trei sprijinite și două rotunde. Ce dihănii...".

— Fă ceva intermediar, aprobă șeful. Executarea !

*

Zborul continua cu o viteză fantastică, dar Cosînzeana putea să-și vadă acum iubitul. „Ce mîndru se ține în șa și ce frumos îi e calul, parcă ar mînca numai jeratic", gîndi ea privind aburii ce se ridicau din om și animal, căci hainele, părul și pielea li se înfierbîntaseră de frecarea cu aerul. „Și cît ești de curajos, dragul meu — întinse ea brațele către băiat — ai să învingi toate farmecele vrăjitoarei, știu bine. Hai grăbește-te și ia-mă la pieptul tău". Dar la pieptul înzăuat al prințului, metalul sta să se înroșească, din coama calului

ieşea fum şi buzduganul la şold îl frigea cumplit. Pe Ileana abia o mai vedea, ca prin ceaţă, înţelegea că se apropie mereu de ea, dar nu putea pricepe cum de se mişcă fata cu viteza asta. „Vreo vrăjitoare ? se miră el. Ce vrăjitoare, că de mult nu mai sînt din astea... Sau, dacă sînt, nu-s în stare de nimic. Să fie vreo caretă năstruşnică, de nu pot eu s-o văd ? Sau mi-o fi pus hangiul vreun praf în vin şi visez acum năzbîtii ? ...Da, asta-i" — îşi zise, văzînd că lîngă Ileana apare o făptură ciudată, neagră, cu patru picioare, două capete, aripi şi ochi de foc. „Ia să mă trezesc", încercă el, dîndu-şi o palmă, şi izbuti, dar îşi fripse amarnic obrazul. „Na că-s treaz — se miră şi aia-i Ileana şi ăla-i Zmeul din poveste... Păi, stai că-ţi arăt eu !" încercă el să-şi tragă buzduganul, dar îşi arse degetele şi începu să înjure ca la uşa cortului.

— Păzea, Zmeule, răcni, că te fac fărîme, şi-şi tot muta buzduganul dintr-o mînă în alta, apoi îl prăvăli în pieptul zmeului... şi se trezi spînzurat în văzduh.

— Văleu, Făt-Frumos — bubui Zmeul — stai, că eu cu tine nu m-oi lupta, că-ţi ştiu puterea. Dar voi doi mi-aţi încălcat domeniile şi trebuie să-mi plătiţi pentru asta. Drept îi ? Şi-şi tot freca oasele lovite.

Făt-Frumos încremenise într-o poziţie caraghioasă cu braţele deasupra capului, cu buzduganul pe spate, şi-l frigea de nu mai putea, s-ar fi lăsat de luptă şi de toate, dar îl înlemnise vraja şi acum scotea doar nişte scîncete jalnice.

— Uite ce-i — continuă Zmeul — nu vreau a-ţi şti iar tăria buzduganului tău fermecat şi nici n-am de gînd a-ţi lua fata, dar dacă vreţi să vă dau drumul înapoi pe tărîmurile voastre, răspundeţi-mi la trei întrebări. Atîta vă cer, trei întrebări, asta-i singura mea distracţie pe coclaurile astea. Ce zici, batem palma ?

Făt-Frumos ar fi bătut orice şi pe oricine, că-l dureau toate, de-i dăduseră lacrimile, dar nu putea azvîrli buzduganul din mînă, îi fripsese palmele şi se blestemă că altă dată n-o să mai ia la el nimic, nici o armă, toate frig al dracului...

— Nu te lăsa, Făt-Frumos, iubitul meu — strigă Ileana. Omoară-l pe Zmeu şi salvează-mă şi-om trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi.

„Minte de fată", oftă flăcăul. Îi zise Zmeului :

— Sînt gata să vă răspund, mărite Zmeu, da' dezlegați-mă rogu-vă, de vraja asta, știți, e tare incomod...

— Da, sigur, sigur, Făt-Frumos, răspunse Zmeul și băiatul putu să-și miște brațele, zvîrli jos coiful și buzduganul, înjură din nou, ceru scuze fetei și-și zise în gînd că trebuie să renunțe la limbajul cazon...

— Și acum, gîndiți-vă bine, iată prima întrebare — anunță Zmeul cu un zîmbet ce-i dezveli gura știrbă. Ce nu are sfîrșit ? și se întoarse triumfător spre Ileana.

— Nu-i Făt-Frumos, viteazul din poveste, că ți-ar da el sfîrșit, suspină fata, iar prințul gîndi : „Ia uite de ce-mi arde mie acum... Chiar, ce n-o avea sfîrșit ?... Bătrîna Dunăre, asta poate să fie, ba nu, că am auzit că se varsă într-o apă și mai mare... sau domnia lui bunicu-meu, Verde împărat, că ăsta-i pe tron de-un veac, a îmbătrînit tătîne-meu, sărmanul, tot așteptînd să împărățească... Ei, da' pîn' la urmă tot o să moară... sau datoriile mele, astea precis n-au sfîrșit, că de cîți ani îmi tot dă jupîn Zarafu bani și eu tot nu-i înapoiez. Dar poate o mierlește jupînul ? Nu, nu-i nici asta. Stai, cum zice tătuța, «Cătinel, feciorul tatii, nu te grăbi, că vreme este, nu se termină niciodată».“

— Asta-i, Zmeule, se bucură el — vremea !

— Hm, mormăi zmeul mulțumit de rezultat, pe asta ai ghicit-o, da' ia să te văd acum : Care este lucrul cel mai iute din cosmos... ă... vreau să zic de pe lume ? Adică ce aleargă cel mai tare ?

De astă dată Făt-Frumos răspunse sigur :

— Păi asta-i simplu, bidiviu' lui frate-meu, ăla mănîncă nori cînd fuge... Nu, că uite norii fug mai repede... Sau pîraiele de munte... Nu, mai degrabă săgeata cînd pleacă din arc... sau, na, că nu știu.

— Hai, Făt-Frumos, răpune-l și-om fugi ca vîntul și ca gîndul, plîngea fata cu sughițuri. Flăcăul nu-i dădu atenție.

— Ca gîndul și ca vîntul, bombăni el supărat, ia lasă-mă, frate, să ies eu acum basma curată, om vedea noi după aia... Stai, cum ai zis ? Gîndul ? Da, da, Zmeule, gîndul, știu eu de la nineaca, știe și Ileana din poveste ! Bravo, Ilenuță, am scăpat și de asta... Hai, Zmeule, zi-o și pe a treia, că văd că merge repede...

Zmeul se bucură iarăși, dar se prefăcea că se încruntă.

— Bine, uite-o pe a treia şi puteţi pleca : Care e cel mai gras lucru de pe lume ?

Flăcăul nu stătu mult pe gînduri :

— Nineaca, fratele lui tătîne-meu, că de gras ce-i nici nu poate să meargă, îl aduc slujitorii cu roaba... Şi mănîncă la masă un bou întreg, bea o butie de vin, n-are treabă cu nimeni, nineaca, altul mai gras nu găseşti...

Zmeul îl privi dezaprobator, aşa că prinţul se opri : „Oare mă înşel, îşi zise el, o avea zmeul un unchiaş şi mai gras ca nineaca ?... Păi, se poate, că lumea-i largă..., pămîntu-i mare... şi-i adăposteşte pe toţi... şi pe oameni şi pe animale şi iarba, toate cresc, pămîntul să fie bun. Gras şi bun. Gras şi bun ?"

— Gata, am găsit, Zmeule : gras şi bun, adică vreau să zic, Pămîntul e gras şi bun. Ura, am scăpat, hai şi-om fugi, domniţă ! Piei, monstrule din ochii noştri !

Zmeul stătu o clipă în cumpănă, traduse logic răspunsul, îl găsi satisfăcător şi... chiar pieri din ochii lor.

Băiatul îşi şterse nedumerit ochii, se întoarse şi... se trezi iar pe tăpşanul din spatele castelului. Lîngă el era fata, nu stătu mult pe gînduri, o înşfăcă de mijloc, o aruncă pe cal şi porniră-n galop aiurea...

Se opriră spre dimineaţă într-o poiană scăldată de rouă şi Făt-Frumos se simţi cuprins de o bucurie fără seamăn.

— Iubita mea, că grele încercări am avut de trecut, dar s-au dus, eşti a mea de-acuma, şi vru să-i sărute roşiile-i buze. Fata se feri îmbufnată.

— Ce-i, se miră el, ce ţi s-a întîmplat ?

— Nimic, răspunse ea botoasă, da' cu Zmeul nu te-ai luptat vitejeşte, ca în povestea cu balaurul.

— Iacă, mă, se miră fătul, dar ce-ai fi vrut, să-l fac bucăţele pe bietul bătrîn ? N-ai văzut c-a fost cumsecade ? Bine că sîntem acum împreună, o luă el în braţe şi-şi apropie faţa de a ei. Ochii fetei zîmbiră, se lipi de el, privi Luna, bătrînii copaci dimprejur. „Sînt în braţele bărbatului iubit, gîndi ea, o să avem o viaţă lungă şi-o mulţime de copii bălai pe care o să-i strîng seara la culcare şi-o să le spun basmul nostru cu Făt-Frumos, Ileana Cosînzeana şi Zmeul cel rău, pe care l-a răpus voinicul." Oftă, îl mîngîie pe plete şi rămase în aşteptare.

*

— Nodul hiperspaţial s-a comportat perfect sub acţiunea sistemului de trecere şi micile unităţi biologice au fost trimise înapoi pe planeta lor, la viaţa normală, raportă Mauel I.

— Iată o ultimă confirmare a valorii invenţiei lui Djin A, adăugă el, mîndru de inventatorul născut într-o galaxie vecină cu a sa.

— Bine, dar energia ? Cum, energia acestor vietăţi a fost suficientă pentru acţionarea sistemului ? se miră entitatea din Pao-el.

Mauel I verifică rapid sistemele de control şi rămăsese şi el stupefiat. Răspunsese celorlalţi :

— Curios, într-adevăr, dar aflaţi că energia lor a fost suficientă atît pentru ca sistemul să lucreze, cît şi pentru încărcarea tuturor bioacumulatorilor — aşa ceva nu s-a mai întîmplat în Universul locuit.

— Specie puternică, cu entropie mică şi posibilităţi uriaşe, declară parapsihologul. Nu m-aş mira să-i văd pe sălbaticii ăştia mici plecînd curînd în cosmos pe cont propriu.

Încheiară emisiunea generalizată ; Mauel I se pregăti să-şi dea serviciul în primire, îşi drese semielementul folosit în acţiune, mai trecu o microsecundă galactică, cosmosul îşi continuă infim expansiunea, roata Galaxiei lîngă care se afla Mauel I se mai răsuci puţin scîrţîind în jurul axei sale, cînd grănicerul vru să mai arunce o privire spre locul de origine al micilor făpturi. Mări partea aceea de galaxie mărginaşă, căută prin braţele spiralei, găsi planeta şi rămase perplex. Micul glob de humă nu se învîrtise în tot acest răstimp decît de vreo două mii de ori în jurul stelei mamă, dar jerbe de obiecte ţîşneau deja în toate părţile, înspre planetele vecine, lăsînd în urma lor mici cozi de foc şi fum !

Lucian Merişca

PERIPEŢIILE UNOR PĂMÎNTENI ÎN EXTERRIOR

"I want to ride my bycicle"
(Queen)

Cap. 1 *„Cînd e vorba de iubire, unora nu le prieşte, mai ales crocodililor îmbuibaţi pe nume Charlie"*

Dar nu, ceea ce venea spre el, plutind fără grabă pe rîu, acoperit de o crustă de mîl bej, nu era un buştean. Nu era un buştean, în primul rînd pentru că mijea spre el nişte ochi aproape omeneşti, sticlind isteţ sub pleoapele cafenii. Karlenstein, deşi era pe 4/5 cufundat în apă, simţi o transpiraţie rece ţîşnindu-i prin toţi porii şi impregnîndu-i echipamentul de protecţie. Se smunci, dar era legat bine. Din cîte îşi aducea aminte, detestase întotdeauna flora şi fauna acestei planete. Şi, mai ales, de cînd era mic, avea alergie la crocodili. Propriu-zis, nu era chiar un crocodil ; un oarecare, nefamiliarizat cu vieţuitoarele din Exterrior, ar fi putut să-l confunde cu o oaie proaspăt tunsă, căzută de pe un mal şi purtată de apele tulburi. La o privire mai interesată, ar fi descoperit însă imediat maxilarele disproporţionate şi, asemănătoare unor antene, nările ca nişte tuburi elastice, curbîndu-i-se pe suprafaţa valurilor. Valuri care se spărgeau în clăbuci murdari de barba lui Karlenstein.

„Drace !" îşi zise acesta, înţelegînd acum de ce-l puseseră la murat exterrii din gardă şi apoi o şterseseră. Auzi un zgomot ciudat, care-l făcu să-şi ciulească urechile : monstrul se scobea în dinţi. Cu una din nări.

Ce senzaţie ai oare atunci cînd eşti mîncat ? De mîncărime ? Îşi răsfoi mintea şi rememoră scena cînd unul dintre camarazii săi, în timpul unei campanii, avusese ideea nefericită de a se culca în bucătăria locuinţei unui băştinaş. Spre dimineaţă îl auziră urlînd ; cînd dădură buzna în bucătărie,

le spuse că simte o mîncărime cumplită pe toată pielea. Îl dezbrăcară complet şi-l tamponară cu spirt, dar, deşi el însuşi se scărpina din răsputeri, fu în zadar. Începuseră să-l mănînce şi nu se liniştiră pînă nu-l mîncară de tot. Erau pyrranhaşi de bucătărie, cărora indigenii nu le dădeau nici o atenţie. „Atenţie!" gîndi involuntar Karlenstein, în timp ce crocodilul începuse să-l pipăie cu nările sale lungi, musculoase. Îl gîdila prin locurile cele mai sensibile ; „Stai liniştit, Charlie !" ; începuse să simtă *deja* o senzaţie teribilă de mîncărime, estompată imediat de o alta, infinit mai intensă : mirosul gurii larg deschise, cu sute de colţi înnegriţi de murdărie. Căsca o gură imensă, de parcă ar fi vrut să-l măsoare. Duhoarea era cumplită ; niciodată, încă de acasă, nu suferise să i se respire în nas. Reuşi să-şi ţină suflul un minut, privindu-i fundul gîtlejului care fremăta de poftă. Dar, probabil, Charlie îl păstra pentru desert ; era preocupat deocamdată cu adulmecarea de aproape a raniţei sale. Ceva îl atrăgea aici, căci muşcă mai multe sfori (eliberîndu-l parţial şi pe Karlenstein) şi făcu o spărtură în sac. Începu să înfulece la repezeală şi cu evidentă satisfacţie tot ce găsea, cînd, deodată, o bubuitură puternică îl propulsă pe Karlenstein spre mijlocul rîului şi făcu să plouă 1/2 de minut cu jumări de crocodil.

Karlenstein înotă spre malul unde fusese legat : o parte din dinţii animalului mai erau încă înfipţi într-un tub contorsionat. Citi inscripţia bilingvă de pe spatele sprayului : „...Extract de pyrranhas. A se folosi numai în caz de nevoie. Nu ţineţi produsul lîngă surse de căldură sau în ger ! Nu găuriţi dozele goale după utilizare ! Normă internă : 2135-54. Gramaj : 113 $\pm$ 6%. Made in Exterrior." Îşi şterse cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte, apoi, cu un bobîrnac, se debarasă de crocodil, ce arăta acum ca un ciorchine de strugure fără boabe, avînd în partea anterioară o pereche de maxilare înţepenite la 180°.

Cap. 2. *„Unde nu dă Domnul nişte pyrranhaşi..."*

Cînd ieşi din balta căprui, malurile mocirloase respirau o ceaţă dezordonată, ca nişte fumuri. Soarele părea aburit, şi chiar norii erau ca nişte arhipelaguri de mlaştini răsturnate.

Așa era Crocodilia, o țară mică, scufundată pe jumătate în apă, terorizată de pyrranhași și de frații lor mai mari...

Se feri să meargă pe potecile localnicilor, pentru a nu lăsa nici o urmă. În curînd, auzi strigăte binecunoscute de pescărași, care-l anunțau că satul e aproape. Exterrii îi creșteau în cotețe, pentru guano ; de altfel, se încurcă imediat între crengile unui gard *viu*. Dincolo de ele se zăreau straturile de lalele ale băștinașilor. Privi precaut prin frunziș ; în cazul în care garda ar fi fost încă în sat și era văzut, n-ar mai fi făcut greșeala să-l lege de malul rîului... Sprijinită de poartă, se vedea clar bicicleta săteanului. Exterrii învățaseră mult mai repede să meargă pe bicicletă decît să creadă în Dumnezeu. Totul pornise de la îndoctrinarea publicitară pe care o propagaseră pămîntenii : „Ciclismul ușurează digestia". Astfel cererea de biciclete la Curte spori brusc, iar după cîțiva ani chiar și unii din țăranii înstăriți putură să-și permită luxul de a închiria modele populare. Această bicicletă era însă exact ceea ce-i trebuia. Cu puțin noroc, ar fi ajuns în 40 de minute la palat, pentru a-i anunța pe ai săi că „Proiectul" fusese deconspirat. Mușchii gambelor îi fremătau sub piele de dorința de a pedala. Cu lovituri de bocanc își croi drum prin gardul viu, care începuse să-și aplice ventuzele pe picioarele sale. Un strigăt de pescăruș îl făcu să transpire de emoție. Încălecă dintr-un salt. „Nimic mai plăcut decît să mergi pe bicicletă" își zise ; se mai uită o dată în curte, proprietarul probabil că își făcea siesta, apoi începu să pedaleze, din ce în ce mai grăbit.

„Hei !" auzi din urmă. „Hei !"

Era *inutil* să-și piardă sîngele rece. Își concentră toată energia (fizică și psihică) doar în picioare. „Săriți, mi-a furat bicicleta !" Simțea mînerele de gutaperca ale ghidonului ude de transpirație în pumnii lui mari. De o parte și de alta a drumului, băștinași curioși începuseră să se cocoțeze pe porți. În spate auzi distinct hîrîitul sirenei de pe bicicleta jandarmeriei locale. Karlenstein trecu nebunește pe lîngă ultimele case și ieși din sat. Drumul devenea parcă din ce în ce mai îngust. Gîfîia. Sulițe aurii de lumină răzbăteau printre ramurile copacilor, orbindu-l ; crengile țepoase îl loveau peste față, iar ghimpii lor îl zgîrîiau pînă la sînge. Sirena tandemului jandarmeriei se auzea tot mai aproape. Era orbit de praf și de vîrtejurile de frunze uscate.

Un pod ! Îl urcă în viteză : de la jumătate se despărţea în două. Un pod bifurcat ?... Niciodată nu se gîndise la aşa ceva !... Pe unde s-o ia ?!... În dezechilibrul de care fu cuprins subit, apucă doar să pună instinctiv torpedoul, apoi să îşi aducă aminte că bicicletele indigenilor n-au decît frînă de mînă... Totul era să nu fie capturat viu : în ultima fracţiune de secundă (în timp ce zbura peste parapet) speră din toată inima ca şanţul cu apă în care se rostogolea să fie plin cu pyrranhaşi. Nu avu noroc.

Cap. 3 *„Aş fi preferat să pedalez eu"*

Se trezi hurducat în bicicleta blindată cu şenile cu care era dus de către garda guvernamentală. Îşi muşcă buzele privind chipurile insuportabile ale tovarăşilor săi de drum. *Ultimul* drum, de data aceasta nu mai avea nici o îndoială. Îl legaseră centimetru cu centimetru ; îi înnodaseră pînă şi barba lui roşie în jurul gîtului. Zîmbi... dacă l-ar omorî doar, ar fi bine... Exterrii, în schimb, n-ar fi reuşit niciodată să rînjească ; nu puteau mima nici un sentiment. Îşi aduse aminte de şocul pe care-l avusese prima dată cînd pusese piciorul în Exterrior. Coloniştii au fost întîmpinaţi de reprezentanţi ai populaţiei. În garduri erau înfipte capete de iepe. Dar capetele acelea aveau o expresie... Pe cînd exterrii... pur şi simplu nu aveau nici o figură. Fiinţe fără feţe, fără păreri, fără sentimente... Apoi pămîntenii şi-au dat seama că nu au de ce să se sperie, nu asta are importanţă. „Dar ce mai are importanţă, acum ?..." gîndi Karlenstein. Probabil că nici măcar nu se vor obosi să scoată ceva de la el. Ştiau totul despre „Proiectul Urangutanilor de Sticlă". Karlenstein nu se îndoia de asta ; dar cine să fi trădat ? Băştinaşii ? Să-şi fi dat ei oare seama că, prin organizarea din umbră a acestei răzmeriţe, pămîntenii urmăreau să pună mîna pe putere ? Era greu de crezut că printre indigeni, care în luptă erau de un eroism feroce, să se fi găsit unul care să trădeze din interese materiale sau pentru a intra în tagma nobililor. Mai degrabă revolta începuse prea devreme, undeva într-unul din colţurile Exterriorului, ceea ce alertase conducerea. Iată lucrul pe care pămîntenii nu-*l* prevăzuseră : o revoltă prematură — o bombă cu efect devansat !

Karlenstein se bucura totuşi, zîmbind pe dinăuntru, că ultimul drum îl face pe bicicletă. (...Cu toate că ar fi preferat să pedaleze singur.) Aşa cum stătea întins, la picioarele lor, nu-i fu greu să-şi dea seama că soldaţii nu se spălaseră pe picioare de foarte multă vreme. Se mai zbătu un timp, pînă îşi aminti că oricum nu mai are nici un deodorant la el. Apoi fu liniştit.

Cap. 4 *La carnaval*

În timpul acesta, la Palat, continuau serbările.

Platourile cu mîncare erau înţesate cu steguleţele transparente ale exterrilor. Comesenii discutau şi se delectau cu nişte gîndăcei uscaţi, roşcaţi-translucizi, dulci ca stafidele şi serviţi direct din farfurii de marmură neagră. Din cînd în cînd, se aplecau şi ajutau vreun balerin să se ridice de pe jos ; în încercarea lor disperată de a-i obişnui pe pămînteni cu estropocoregrafia, dansatorii Curţii îşi scăpau mereu cîrjele sau îşi rupeau picioarele de lemn, împiedicîndu-se de mese. Exterrii aceştia erau dotaţi cu proteze cu rotile, asemănătoare trotinetelor noastre, dar mult mai periculoase. Se ajunsese la o adevărată modă, mai ales după ce fiul mai mare al Împăratului îşi amputase un picior. Nici un curtean nu scăpa prilejul de a-l imita şi chiar pămîntenilor li se făcuseră anumite aluzii în acest sens. De altfel, nici Împăratul, deşi îi tolera, nu se obişnuise întru totul cu aceşti balerini ; Gheorghe, numit de intimi Jenică, şi poreclit de popor Mkono-wadamu, adică „omul cu mîinile însîngerate" (poreclă pentru care se dădeau pe puţin 15 ani), lîncezea în tronul său de plastic, emanînd un aer oarecum retro. Indiscutabil, era de modă veche — purta părul cu cărare, mai precis spus, cu cărări : trei pînă la unsprezece cărări. Desigur, nu era decît o perucă, un surogat. La fel ca şi figura sa de cauciuc, cu ochii de fildeş, (fabricată pe Terra) pe care şi-o abţiguia întruna. Pentru a le face plăcere oaspeţilor pămînteni, exterrii conveniseră să poarte la Curte măşti omeneşti de gumă, trase peste capurile lor ca nişte becuri. Practic, asemenea întîlniri se transformau în adevărate baluri mascate, pămîntenii profitînd de prilej pentru a se deghiza şi ei în vreunul din animalele Exterriorului sau în exterri.

Şi pantalonii lui Jenică erau călcaţi impecabil, după o modă europeană originală, la cel puţin opt dungi.

Exterrii învăţaseră multe lucruri de la pămînteni, dar nu se dezbăraseră de vechiul lor obicei de a pune fermoare pe talpa încălţămintei şi pe calota şepcilor lor de paie. În fapt, era adevărat că descoperiseră fermoarul cu mult înaintea noastră şi de aceea el căpătase o asemenea extindere. Chiar lîngă tron, era prins în perete un crucifix ; dar exterrii nu uitau niciodată de această prioritate a lor în ce privea fermoarele, astfel că Isus Cristos avea, practic, un mic fermoar disimulat în regiunea posterioară.

Pe ringul de dans capitonat cu pluş mov, musafirii dansau bosanove interminabile, ferindu-se de balerinii în cîrje care se prăbuşeau dezarticulat. Din cînd în cînd, sorbeau paharele cu suc dulce şi sărat sau mai serveau, la insistenţele gazdelor, cîte un mentosan.

Împăratul se sculă de vreo cîteva ori şi trecu cu paşi mari, diagonali, printre dansatori, lăsînd în urmă-i un nor fin de mătreaţă (artificială). Ajungea la buda imperială, unde uşieri îmbrăcaţi în verde şi maro îi deschideau calea, urîndu-i toate cele plăcute. Înăuntru îl aşteptau clismaci entuziaşti şi îndemînatici.

Profitînd de aluzia imperială, tinere îmbrăcate foarte sumar invitau cu gesturi delicate pe convivi să uzeze cu încredere toaletele luxoase. Pămîntenii nu se puteau abţine să nu le soarbă din priviri, deşi ştiau prea bine că sînt doar exterri mascaţi. Sau exterre — căci locuitorii planetei erau unisexuaţi.

La intrarea în privată, lacheii urau respectuos comesenilor, cu zîmbetul standard pe buze : „... !“ ori numai : „Succes, Messire“ sau „Domnul fie cu dumneavoastră !“ La ieşire, erau întîmpinaţi de fiecare dată cu : „Felicitări, Maestre. Congratulations !“

Cap. 5 *„Muzică, dans, surprize“*

Deodată, exterrii împinseră cîteva tunuri în sala de bal. Pămîntenii se aruncară ca la comandă pe podea sau pe sub mese, în timp ce curtenii aplaudau entuziasmaţi. Răsună comanda FOC ! şi, cînd-colo, din ţevi irupseră nori coloraţi de confetti.

În mijlocul acestei lumi pestriţe, Generalul, kaki şi demn, dansa cu un exterr costumat într-o blondă superbă. Partenera avea la gît o bandă lată de platină şi era înveşmîntată

în zeci de voaluri, volane și volănașe irizate. Tocmai intenționa s-o cuprindă mai jos de talie, cînd o nouă ploaie de confetti îi înăbuși pornirile. Grindina încetă ; cîteva confetti rămaseseră agățate de ochii ca niște melci ai partenerei. Generalul dădu să le scuture, dar constată că, de fapt, erau mici păianjeni multicolori. Imediat remarcă în stînga lui pe cineva care purta o mască foarte reușită de lepros cosmic și care se chinuia să-și scoată păienjenașii din șvaițerul feței.

— Foarte frumoasă mască, remarcă Generalul, ca să spună ceva.

— Dar nu e mască, îi răspunse suav blonda.

Apoi își propuse să treacă cu ea alături, unde în timpul zilei se vernisase o expoziție de artă plastică și elastică, dar văzu pe cineva apropiindu-se repede și nesigur. Abia îl recunoscu pe Ciprian, deghizat în nascracon.

— HIBDA HIBDA HIBDARORUM, îi zise acesta în treacăt, mascîndu-și crisparea printr-un zîmbet fals.

Generalul continuă să danseze cîteva secunde, apoi privi ușor în jos. *Într-adevăr*, dacă erai atent, puteai să observi sub rochia lungă, spumoasă, roz, ieșind din cînd în cînd la iveală bombeurile unor bocanci soldățești. Așadar, o cursă de toată frumusețea... Toate surprizele la timpul lor ! Peste cel mult jumătate de oră balul se va sfîrși, iar Karlenstein nu se arătase. Karlenstein a fost prins, atunci. Înseamnă că au aflat. Deci ne suspectau. Faptul că le-am construit nenumărate gări (deși nu aveau încă linii ferate) și că i-am salvat de la o epidemie de scrofuloză nu a însemnat nimic pentru ei. Exportîndu-le bicicleta și pe Dumnezeu nu le-am cîștigat încrederea. Conspirația a fost dejucată. Dar de ce nu-i arestaseră de la începutul balului, sub acuzația de instigatori ai poporului ? I-au lăsat să se scălămbăie trei ore degeaba — abia acum observă că ușile erau păzite de schelete mecanice — nu va trece mult și va începe adevăratul bal...

Cap. 6 *Parașuta*

„Mă scuzați un moment ?..." zîmbi Generalul spre partenera sa, satisfăcut de pretextul găsit. „Da, desigur." „Mulțumesc !" și-și pocni călcîiele, încovoindu-se, deși era inutil : și așa partenera era mult mai înaltă. Apoi se îndreptă spre toaleta rezervată oaspeților, rînjind încă și frecîndu-și mîi-

nile. „Ha ! gîndi el, într-adevăr, înălţimea e invers proporţională cu inteligenţa."

Closetele imperiale erau aşezate în sala tronului, chiar vizavi. Nobilii, ieşind dinăuntru, schiţau un zîmbet obosit şi-şi tamponau uşor fruntea cu batistele lor de iută, ce aveau în colţ monograma aurită a Împărătesei.

Ce-i drept, nu era de lepădat un asemenea closet. Nu numai că pentru nobilime această încăpere devenise un obiect de mîndrie şi fandoseală, fiecare ţinînd să-i adauge amănuntele cele mai luxoase şi baroce, dar ea ajunsese, în primul rînd, un mijloc de diferenţiere socială.

Nu mai vorbim de blănuri şi tapiserii, dar înăuntru puteai găsi tăvi întregi pline cu ciocolată amăruie, amară sau acră, sucuri purgative, albume de artă, robinete muzicale cu apă rece, caldă sau parfumată, candelabre roz, sprayuri scumpe şi lanţuri cu clopoţei. Chiar autovehiculele curtenilor erau, de fapt, nişte umblători portabile, pe roţi, în care intrau pînă la jumătate. Existau şi asemenea vehicule-private publice, cu taxatori, pentru demnitarii sosiţi din provincie.

Prin contrast cu toate acestea, veceurile comunale de care dispuneau exterrii de rînd erau săli întinse, prost luminate, cu mai multe găuri. Pentru a economisi materialele de construcţie necesare pereţilor despărţitori, la intrarea în stabiliment li se împărţeau cetăţenilor ochelari grosolani din tablă. Iar pămîntenii împrăştiaseră manifeste clandestine, însoţite de planşe şi schiţe, prin care arătau populaţiei (negru pe alb) că tuburile de canalizare de la Palatul Imperial nu se uneau cu cele din canalizarea comunală, ci se deversau separat. Aceasta fusese picătura care umpluse paharul. Şi care a dat în foc, alertînd conducerea...

Astfel gîndea Generalul, auzind tot mai clar muzica de orgă liniştitoare, laxativă, ce emana prin uşile capitonate ale budei.

„Ieşirea din impas, ieşirea din anonimat — prin ieşirea din minţi sau prin ieşirea pe geam de la ultimul etaj". Generalul, personal, prefera a doua variantă a dictonului, mai ales că avea la el un *elastic pentru paraşutişti.* Era vorba de un patent exterr ; ei avuseseră ingenioasa şi, totodată, economica idee de a înlocui paraşutele (importate de pe Pămînt) prin elastice lungi, legate cu un capăt de centură şi cu celălalt de avion. Cînd atingea solul, atît paraşutistul, cît şi cei

din avion se grăbeau să taie primii elasticul. Dacă acesta ar fi lovit avionul, i-ar fi îndoit fuselajul şi l-ar fi dezechilibrat fără îndoială. Ca echipajul de la bord să nu taie totuşi prematur elasticul, ajuns jos paraşutistul obişnuia să fluiere, sincronizînd astfel acţiunile. Săritorii erau foarte iuţi, încît, mai întotdeauna, reuşeau — în cîteva fracţiuni de secundă — să se ferească din calea elasticului, care, în acest caz, scobea în pămînt un orificiu de 40—50 cm.

Aşadar îşi va da drumul pe fereastră şi apoi se va face nevăzut ; îi va învinge cu propriile lor trucuri.

„Mulţumesc, nu vreau !" îi spuse el maseurului-scărpinier, dezbrăcat pe trei sferturi, cu nişte muşchi de dirijor la mînă, care intenţiona să intre după el.

Se mai întoarse o dată spre ringul de dans să vadă dacă totul e-n ordine, apoi apăsă pe clanţă. „Inteligenţa e capacitatea de a forţa norocul" gîndi Generalul şi intră fredonînd „Imnul paraşutiştilor".

Cap. 7 O *noapte la castel*

Toată noaptea, ca din întîmplare, Ciprian se apropie din cinci în cinci minute de fereastră, uitîndu-se jos, în curte. O dată văzu gărzile schimbîndu-se, apoi dublîndu-se. Apoi quadriplîndu-se. O dată văzu cum dădeau drumul la pyrranhascraconi, să patruleze prin curte. Atunci îi veni să plîngă, gîndindu-se că el însuşi era deghizat în nascracon, dar aspectul său, spre deosebire de al acelora de jos, n-ar fi speriat nici un exterr de ţîţă. O dată văzu luna lor ca o coasă înconjurată de un halou ce nu prevestea nimic bun ; prin dreptul ei se zăreau trecînd imense pînze de păianjen sferoidale, înăuntrul cărora se agitau colonii de milioane de indivizi. Era încă prea agitat ca să-şi facă vreun plan sau ca să fie realmente îngrozit de viitorul apropiat. Ndongo, în schimb, nu pierdea timpul ; mîncase şi băuse şi continua să mănînce şi să bea. Şi dansa — nu mai erau mulţi exterri în sală pe care să nu-i fi invitat la dans. Şi fără să fie refuzat niciodată, ci din contră.

Ciprian le explicase pe scurt şi celorlalţi pămînteni cam ce era de bănuit că ar putea urma ; dar aceştia nu aveau nici cea mai mică iniţiativă, aşteptînd ca Generalul — creierul lor — să iasă din W.C. De altfel, uşa prin care intrase nici

nu se mai vedea : cîţiva exterri, printre care şi blonda Generalului, trăseseră din întîmplare un paravan mare în dreptul ei şi se dezechipau.

— Ce coincidenţă..., remarcă Ciprian.

— Coincidenţă-coincidenţă, dar de ce chiar atunci cînd Generalul nostru are treabă la W.C. ?..., îi răspunse Ndongo în *zendji*, limba lui natală, ca să nu înţeleagă exterrii, cu toate că nici Ciprian nu pricepea o iotă.

O altă dată, privind pe fereastră, Ciprian văzu soarele lor răsărind cu zgomot de după deal, ca un dop de şampanie. Şi — chiar cînd voia să-l anunţe pe Ndongo că noaptea trecuse, Karlenstein nu venise, Generalul nu mai ieşea din W.C. şi exterrii nu luaseră paravanul din dreptul uşii — poarta mare a cetăţii se deschise şi intră garda imperială escortînd sau, mai bine-zis, purtînd în cea mai mare viteză un ostatic. Era desigur Karlenstein, legat ca o pastramă, care nu se zbătea. „Nu se *mai* zbătea" gîndi Ciprian, apoi le făcu semn celorlalţi că balul s-a terminat. „Balul *dansant*", se corectă el.

Într-adevăr, speakerul exterr anunţă într-un esperanto exasperant de calm că, întrucît a venit dimineaţa, domnii pămînteni sînt poftiţi să meargă la culcare. Şi, adăugă el, cum primejdiile vieţii în Exterrior le sînt bine cunoscute, sînt sfătuiţi să nu părăsească sub nici un motiv dormitorul.

Pămîntenii se uitară unul la altul, apoi îşi luară politicos rămas-bun de la partenerele lor ocazionale şi se grăbiră spre dormitor.

Cap. 8 *„Ras, tuns şi frezat"*

Înainte de a intra însă, fură chemaţi cîte unul în camera portarului. Fiecare nou adus era îmbrăcat în verde şi bătut cu atenţie, ca să nu rămînă urme. După bătăile de rigoare, preventive, erau conduşi de braţ la paturile lor.

În dormitorul cu paturi suprapuse şi cearşafuri ude, nu prea curate dar întinse să sară banu', plutea un miros de untură prăjită. Nu-şi dădură seama de la început care e cauza, deoarece încăperea era foarte lungă, cuprinzînd circa 150 paturi etajate. Abia după un timp, unul zări ceva negru în fund. Se apropiară şi atunci Ciprian, care avea imaginaţia cea mai bogată, îl recunoscu pe Karlenstein. Fusese tocmai

bărbierit, probabil... Spun „probabil", deoarece, cum exterrii habar n-aveau de îndeletnicirea asta şi se mai şi grăbeau, se folosiseră de un aruncător de flăcări. Bietul Karlenstein cu barba lui splendidă şi cu aspectul său leonin !...

Se vede că soldaţii nu mai suportaseră pilozităţile excesive şi pentru pămînteni, darămite pentru ei, ale roşcatului. Şi apoi, trebuia respectat Regulamentul militar, care era acelaşi, cu toate că exterrii erau complet spîni. Karlenstein avusese un anumit hirsutism congenital, dar, pe lîngă aceasta, făcuse greşeala de a începe să se bărbierească de la 7—8 ani, astfel încît, la vîrsta maturităţii, practic, era nevoit să se radă din două în două ore. După 6 ore, deja, mersul i-ar fi fost mult îngreuiat.

Ciprian şi Ndongo nu-şi puteau destipări din minte penultimele cuvinte ale lui Karlenstein, dinaintea plecării : „Viaţa e ca o bicicletă..." (De *ultimele* le era jenă să-şi amintească.) Ceilalţi plîngeau fără lacrimi.

Dar, brusc, cineva strigă „Atenţiune !" şi, cînd se întoarseră, simţiră junghiuri, crampe şi colici. Se apropiau doi exterri, *nemascaţi* şi ascunzînd ceva la spate. Ciprian şi Ndongo îşi aduseră aminte de ustensilele şi metodele neomeneşti de execuţie ale exterrilor şi scoaseră simultan, ca la comandă, din raniţă creioanele de oprit sîngele. Deoarece, dacă nu se grăbeau, orice clipă pierdută putea face ca situaţia lor să se agraveze, fură nevoiţi să le înghită preventiv, dîndu-şi reciproc dupaci după ceafă. Se consolară că, medicamentele, cu cît sînt mai greu de suportat de către pacient, cu atît sînt mai eficiente. Ceilalţi le urmară de îndată exemplul...

Acela dintre exterri care purta grade de ofiţer superior păru că are intenţia să zîmbească, apoi comandă „Alinierea !" şi „Drepţi !" îi aşeză în ordinea gradelor şi a înălţimii, civilii ultimii, şi le ordonă să treacă pe rînd pe la aşa-zisul „bărbier". Acesta scoase de la spate ceea ce considera el a fi o sculă mai fină şi care nu era altceva decît o banală lampă de pîrlit porcii. Unii deţinuţi începură să murmure, dar ofiţerul le aminti paragraful comun „Ordinul se execută, nu se discută", ridicîndu-i cu aceeaşi ocazie la gradul de soldat pe toţi civilii din încăpere. Le explică apoi cu răbdare şi tact că e mai bine aşa, decît cu aruncătorul de flăcări.

Zis şi făcut. Dar pămîntenii se dovediră a avea mai multă bunăvoinţă decît voinţă propriu-zisă, astfel încît trebuiră să

se ajute unul pe altul, pentru ca treaba să meargă mai repede Cel care stătea pe scaun era ţinut de mîini de doi camarazi, iar un altul îi ţinea strîns picioarele.

Treaba odată terminată, ofiţerul le dădea „Alinierea", „Drepţi", „La interval adunarea", „Culcarea", „La loc comanda", „Descălţarea", „Culcarea", „Noapte bună", „Şi nu uitaţi copcile !"

După ce stinse lumina, bărbierul — care, desigur, nu căpătase nici un bacşiş — ieşind ultimul pe uşă, le strecură printre dinţi : „Acum, că v-am făcut frumoşi, o să vă pregătim şi un sicriu colectiv." Pe urmă se auzi cheia învîrtindu-se de trei ori în broască.

Cap. 9 *Un telefon în viitor*

Cum intră, Generalul îşi aruncă privirile spre fereastră şi avu o senzaţie ca atunci cînd doreşti cu tot dinadinsul să strănuţi şi, chiar cînd s-o faci, cineva îţi dă prin surprindere un ghiont între coaste. Geamul avea gratii groase de aur — prevăzuseră totul.

„Ei, ce vrei... de fapt, fiecare e inteligent în măsura posibilităţilor."

Se apropie şi privi pe fereastră. Ţevi de tun viu colorate îşi făcuseră deja apariţia pe zidurile cetăţii şi îi auzea pe manipulanţi reglînd poziţia. De data aceasta, nu mai erau tunuri pentru confetti. Împăratul îşi apăra cetatea ; desigur, pînă dimineaţa va primi ajutoare şi atunci nu va mai fi nici o şansă ca exterrii de la ţară să intervină, salvîndu-i.

Se întoarse şi se uită pe vizor — văzu pămînteni şi exterri dansînd cu dezinvoltură ; ieşirile erau păzite. Dacă ar fi încercat să părăsească sala, scheletele mecanice ce aşteptau după uşi i-ar fi decerebrat fără îndoială.

Se răsuci şi se împiedică de măsuţa telefonului, care zdrăngăni un minut sub ochii lui. Un telefon în W.C. ! Puse mîna pe receptor şi se gîndi unde să sune.

Unde ?... Acest telefon era o provocare a exterrilor ; desigur, aceştia îşi ciuleau acum urechile la un receptor colateral.

Generalul îşi frecă bărbia, zgîrîindu-şi buricele degetelor în firele proaspăt răsărite. Şi atunci, îi veni ideea.

Exterrii puteau să-şi ciulească urechile pînă la loc comanda !... Nu cu Exterriorul va vorbi. Formă prefixul Pămîntului, urmat de 2-1-3-5-5-4. Familia Karlenstein. Karlenstein nu apăruse la bal, aşa cum promisese. Desigur, ceva i se întîmplase. Datorită vitezei relativiste cu care călătoriseră şi datorită timpului special din Exterrior, precum şi datorită întîrzierilor inerente ale centralei, pe Terra se scurseseră acum cîteva decenii. Telefonul lui va suna în viitor. Dacă receptorul va fi ridicat de Karlenstein în persoană, totul e în ordine. Înseamnă că a ajuns sau că *va ajunge* acasă. Şi, o dată cu el, toţi ceilalţi. Dacă nu...

Obţinerea legăturii dura. Dar dacă nu va răspunde nimeni ?... Dacă *atunci* nu va mai fi nici Karlenstein, nici telefonul cu măsuţa sa, nici casa Karlenstein, nici vecinii săi, nici cartierul, nici oraşul, nimic pe Pămînt decît imense crăpături negre ?...

Sună. Sună. Generalul are emoţii. Declic.

— *Alo ?...*

— Alo, Pămîntul ?

— *Da.*

— 2-1-3-5-5-4 ?

— *Da.*

— Karlenstein e acasă ?

— *Cine ?...*

„Cine ?...“ Vocea piţigăiată de exterr. Accentul.

„Cine ?...“ Accentul.

Accentul de exterr. Scăpă receptorul din mînă.

— *Alo ? Alo !* Receptorul se bălăngănea la marginea măsuţei. *Accentul. „Ei ! Alo !!“*

Îl trînti în furcă şi se sprijini de perete. Exterrii pe Pămînt. Peste cîteva zeci de ani. Aşadar ei erau ultimii pămînteni ?...

Se privi în oglindă să vadă cum arată.

Cap. 10 *În care se vede că nu întotdeauna reuşeşti să te sinucizi*

Era o oglindă foarte frumoasă, de aur. Şi extraordinar de clară, de o sinceritate deprimantă. Se uită drept în ochii lui. În ochi se oglindeau gratiile ferestrei.

Printre gratii se vedea cerul tulbure al zorilor, inexpresiv ca un peşte. De obicei, se considera blazat ; dar acum îşi dădu seama că nu se simte atît de plictisit de viaţă. Avea în clipa aceasta o dorinţă meschin de sinceră de a fi o vrabie, o muscă, pentru a putea trece printre zăbrele.

Recapitulă. A trăit zilnic, între orele 5,30—21,30 (plus alarmele), timp de cincizeci şi doi de ani. Primind ordine de la alţii, apoi dînd ordine altora. Fără să ceară nici o permisie. Ce-ar fi avut nevoie acum de o scurtă permisie !...

Afară, cineva hîrşia ceva pe parchet. Aşa cum stătea, cu ochii pironiţi în oglindă, nu putea să vadă ce se întîmplă în sala de dans ; dar putea să-şi imagineze.

Păcat. Ar fi dorit să moară într-un an bisect.

E clar. Acum ştia precis ce avea de făcut. Cel puţin, va scăpa execuţiei. Numele său va sta scris pe Monumentul Eroilor Căzuţi în Colonizarea Exterriorului. Căci, pînă la urmă, Exterriorul va fi al nostru ! Dar Pămîntul ?...

Cineva zgîrîia uşor la uşă. Nu putu întoarce capul. Exterrii aveau nişte oglinzi atît de teribile, că doar cu o voinţă generală, cazonă, reuşi să se desprindă din fixaţia narcisică.

Îşi scoase şapca cu însemnele albastru-verde-roşu şi o puse pe măsuţă. Îşi lărgi cravata. Băgă un cartuş, ascuns pînă atunci în ciorap, în încărcătorul pistoletului. Unul singur.

„Nu-i nimic, să ne imaginăm că am murit altfel." Apoi realiză că această idee nu-l consolează prea mult. „Am exact tipul de inteligenţă care aduce nefericirea" descoperi el.

Îşi băgă ţeava în gură. Un zgomot puternic. Dar Generalul avea oroare de zgomotele bruşte şi puternice. Îşi puse întîi antifoanele în urechi.

Băgă ţeava în gură. Nu. Va cînta Imnul Terestru. Îl cîntă, fără să-şi scoată antifoanele ; apoi băgă din nou ţeava pistoletului.

Îşi dădu seama că va cădea pe mozaic, se va lovi. Vru să se aşeze pe colac, dar zvîcni scurt în sus. O piuneză pentru cai ! Prevăzuseră într-adevăr totul.

Auzi iarăşi zgomote la uşă. Ce-i drept, ocupa cam de mult timp toaleta. Poate şi alţii aşteptau. *Îl* aşteptau. I se păru că proptesc un obiect metalic în uşă, care vibră.

Ca să nu fie văzut umblînd la vizor, se apropie şi se uită pe gaura cheii. Zări doar ceva negru. *Îi trecu prin cap că ar*

putea fi gaura țevii unei mitraliere de calibru greu, însă îi trecu prin cap numai într-o fracțiune de secundă...

Cap. 11 *Așteptînd*

Pămîntenii, obosiți, nu reușiră să se mențină treji.

Fură însă treziți peste cîteva ore de gălăgia unor lucrători care demontau geamurile și scoteau paturile din încăpere. Aceștia îi rugară, de altfel, să-i ajute. Gradații, terești, sensibili la rugămințile gazdelor lor, ordonară civililor proaspăt recrutați să pună mîna și ei. În scurt timp, căraseră toate paturile din dormitor, măturaseră și înlocuiseră geamurile cu niște panouri compacte, metalice.

După ce terminară, exterrii le dădură bună ziua și plecară, încuind ușa după ei.

Pe urmă, liniște. Pămîntenii stăteau în picioare, grupați, fără să discute nimic.

— Generalul nostru a murit, încărcat de ani glorioși și de gloanțe... A fost executat, în zori, spuse cu glas tare Ciprian Popa.

— De unde știi ?, întrebară ceilalți.

— Mi-a spus un lucrător, mai înainte.

„Atunci..." gîndi fiecare.

Ndongo Nkumbi-a-Mpundi luă cuvîntul :

— Nu vă faceți speranțe, dar nici nu vă temeți, fraților ! Adaptabilitatea ne măsoară inteligența ; omul, într-o situație limită, poate suporta orice.

— Inclusiv moartea, completă Ciprian.

Abia acum observară că excrescențe roz, cărnoase, crescuseră pe pereții camerei.

Se apropiară și le studiară ; Ciprian fu primul care înțelese :

— Atenție ! Ne vor gaza ca pe niște șobolani !

Se grăbiră să-și bage pastile de cărbune activ în nări, ca să reziste atacului cu gaze. Nu peste mult timp însă, aveau să-și dea seama că era inutil.

Trecură zece minute și nimic nu se întîmplă. Unii se așezaseră pe jos. Un pămîntean se îndreptă spre negii roz ai pereților și îi pipăi fără teamă. Aceștia îl pipăiră și ei.

— Sînt un fel de ciuperci, le zise. Băștinașii spun că răsar în ajunul marilor primejdii.

— Oare ce-or să ne facă ? întrebă cineva.

— Ne vor omorî.

— Da, dar cum ?

— Nimic mai neplăcut dar şi mai nesigur decît moartea ! exclamă Ndongo.

— Nu ne vor lăsa în viaţă cum nu sînt eu popă, replică Ciprian Popa.

— Am vrut doar să ajutăm băştinaşii... Cel puţin, o fi izbucnit revoluţia ?

— Moartea e cea mai straşnică revoluţie !..., jubilă Ndongo.

— Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva ? ! Trebuie să admitem că indigenii ne-au trădat.

— Trebuia să ne aşteptăm la acţiuni neaşteptate din partea populaţiei, obiectă Ndongo.

— Neaşteptate-neaşteptate, dar nici chiar aşa !... făcu Ciprian.

„Acum ne vor căsăpi. Dar dacă ne vor schingiui în prealabil ?" gîndi el. „Şi ei pot face greşeli oribile, din necunoştinţă a anatomiei omeneşti. De exemplu, ne pot bate cuie în călcîie. Sau ne pot spînzura de..."

Firul gîndirii îi fu întrerupt de un ropot de paşi. Deţinuţii fugeau după doi şoareci exterri, ieşiţi dintr-o gaură. Îi prinseră sub tălpi şi le suciră, extaziaţi, gîtul. Se ştiau condamnaţi la oprirea timpului.

Apoi nu se mai întîmplă nimic.

Cap. 12 *Ba da*

Neliniştea plictiselii începea să-i apese. Unul fredona o frumoasă melodie de înmormîntare.

Stăteau toţi pe betonul rece şi priveau în jos. Cei doi prieteni se retraseseră într-un colţ.

— Să nu-ţi pară rău, Cipriane. Să *trăieşti*, nu înseamnă să trăieşti mult. În fond, ce înseamnă viaţa ? Lungă şi diluată sau scurtă şi bogată în evenimente ?...

— Tot aia e. Dar de ce nu ne execută, de ce ne lasă să ne chinuim ?...

— Ai răbdare, dragul meu. Dar ce este mai frumos, mai nobil, mai înălţător decît suferinţa umană ?... Înseşi închisorile

sînt niște turnuri de ivoriu pentru purificarea prin suferință. Moartea — să sperăm — purifică.

— Da, dar ăștia n-au inventat încă euthanasia, obiectă Ciprian, în timp ce ceilalți strigau *„VIN PEREȚII !!...“*

Peretele din față și cel din fund se apropiau hîrșîind și pămîntenii începuseră deja să zbiere, uitînd de toate grijile lor, uitînd că acasă îi așteptau nevasta și copiii, uitînd că părinții lor bătrîni erau acum pe moarte, uitînd că ar fi vrut să rămînă și ei cumva în posteritate sau măcar să rămînă cît mai mult, uitînd de ce veniseră în Exterior și din ce cauză vor muri aici, pur și simplu zbierau.

— Niciodată nu-ți dai seama de adevărata importanță a faptelor contemporane ție, îi strigă Ndongo în ureche. Cipriane, *facem istorie !* mai urlă el, bătîndu-l cu mîndrie pe spate.

— Da, așa e, recunoscu acesta cu disperare, privind *pereții care se contractau, apropiindu-se implacabil.*

Cap. 14 *Epilog*

Undeva, nu departe de castel, călare pe bicicleta sa tahionică cu semnalizatoare albastru-verde-roșu și cu număr de înmatriculare 2-1-3-5-5-4, singur dar plin de speranțe, *adevăratul* Karlenstein zîmbea.

Dan Merişca

PRIETENUL

Se auzi „cling" şi ecranul se stinse. Din subsolul clădirii de peste drum tocmai ieşea un grup gălăgios. Se întoarse să-i privească. Reuşesc să se distreze băieţii, îşi zise. Ciudate aceste *cluburi de divertisment.*

— Salut, prietene !, auzi din spate. Numele meu este Jolly. Al tău ?

Glasurile şi rîsetele celor din grup se îndepărtau de-a lungul străzii, în întuneric.

— George, îi răspunse el pe jumătate mirat. George de pe Luhan.

— Ah, îmi pare bine. N-am avut nici un prieten de pe Luhan. Îi întinse mîna. Şi... ? Cum e, îţi place la noi, pe Faberia ?

— Cred că da ; n-am prea avut timp să-mi dau seama.

— Prietene, ăsta-i abia începutul. Şi reţine : doar eu te pot ajuta să cunoşti planeta cu adevărat. Cît despre oraş, îl ştiu ca pe propriile-mi buzunare... Şi cum a fost călătoria ?

— Plăcută. Serviciile interplanetare sînt întotdeauna bine dotate... Spune, ai idee unde putem bea o cafea ?

— Cafea ? Există atîtea alte energizante mai eficiente.

— Ştiu, ştiu, eu însă am gusturi mai învechite.

— Da, sigur, cum doreşti... E chiar aici, după colţ, un mic bar artizanal. Ştii, nu le pot suferi pe cele automate.

„Norocosul" se numea barul. Intrară şi George comandă cîte o cafea.

— Mulţumesc, spuse Jolly. Sper să nu te superi, dar eu nu beau treburi din astea.

Mirosul fierbinte al cafelei îi învălui. Barmanul șterse tejgheaua în fața lor și aduse ceștile. Apoi se îndepărtă, făcîndu-și de lucru în colțul celălalt.

— Deci ți-a plăcut călătoria, reluă Jolly discuția. Da stewardese ce zici ? Ai cunoscut-o pe una Ann ?

— Care Ann ?

— Una blondă, de două persoane ! Ha, ha !

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Nici nu merită !... Bună glumă, ce zici ? Dar, de fapt — sper că nu sînt indiscret — cu ce treburi pe Faberia ?

— Fac fotografii. Este o pasiune și, din cînd în cînd, o meserie, căci uneori public, alteori realizez transmisii, iar cîteodată organizez expoziții.

— I-auzi. Nemaipomenit ! Nu credeam că mai există tipi care să se ocupe de așa ceva. Sînt o mulțime de mijloace mai rafinate, mai complexe...

— Da, dar, în realitate, nici unul nu a reușit să o înlocuiască. Fotografia e cu totul altceva, este însăși imaginea timpului. O secțiune prin timp. Înțelegi, e ca și cum ai surprinde punctul de interferență mereu schimbător al trecutului cu viitorul. Este imaginea germenului, sîmburelui evenimentelor, dacă ăsta nu ți se pare un mod prea pretențios de a vorbi.

— Da, înțeleg. Trebuie să fie grozav.

— Îmi place să caut adevărata față a lumii și cred că fotografia poate face cel mai bine acest lucru.

— Te cred, prietene. E o profesiune palpitantă !

— Să nu exagerăm...

— De ce, de ce ? Abia acum înțeleg cît de multă dreptate ai. Îmi arăți și mie dispozitivul ?

— Aparatul de fotografiat ? George îl desprinse de pe umăr și i-l arătă : Ăsta-i. Dar nu-ți pot face demonstrații cu el, pentru că developarea, vreau să spun, procesul chimic de fixare a imaginii, durează. Și-apoi mi-am lăsat la hotel sculele. Adevărul este că-s cam conservator în privința asta... Știi ce, cît termin și cafeaua ta, aranjează-mă puțin. Sînt pe drum de aproape o săptămînă.

Jolly scoase din buzunarul de la spate o perie — îi plăceau într-adevăr lucrurile artizanale. Îi curăță cu rapiditate hainele, apoi se aplecă și-i făcu pantofii.

— Acum arăţi excelent. Vrei să mergi într-un club de divertisment ?

— A, nu. Abia am fost în unul. Mai bine, să facem o plimbare.

Plăti, îşi luă aparatul şi ieşiră.

— Cum a fost în club ?

— Drăguţ, îi răspunse George. Lumini, muzică, agitaţie. Practic, mai mult întuneric decît lumini.

— Şi fete ? Sînt o mulţime de tipe sexy care vin să se distreze în cluburi.

— Da, sigur. Era chiar lîngă mine una bună de tot. Dansa singură, şi cînd m-am uitat mai atent la ea, m-am speriat : era dezbrăcată ! Cel puţin de la jumătate în sus, pentru că i-am văzut sînii.

— Da... ?

— În clipa următoare se şi repezise la mine. Am încercat să-i demonstrez că eu nu ştiu să dansez, că sînt străin. Era o gălăgie... Dar nu voia să înţeleagă, spunea că asta nu are nici o importanţă. M-am ridicat şi m-a şi îmbrăţişat, explicîndu-mi la ureche că muzica aia aşa trebuia dansată. Atunci mi-am dat seama că nu era dezbrăcată. Pur şi simplu avea sînii desenaţi pe tricou.

— Înţeleg...

— Dar la următorul dans s-a depărtat puţin de mine şi am crezut că e un miraj ; desenul se mişca prea natural pentru un desen. Am întrebat-o ce era asta. Mi-a zis că e un obicei pe Faberia, o modă. E destul să-ţi dai pielea cu o chestie specială, ceva fluorescent parcă, şi desenul se vede prin tricou. Abia atunci am observat că ea era cît se poate de decentă. Majoritatea aveau întreg corpul luminos vizibil prin haine.

— Da, se poartă aşa ceva în ultimul timp. E la modă.

— Şi cum reuşesc s-o facă ?

— Mda, cred că... De fapt, ca să fiu sincer, habar n-am. Eu sînt dintr-o generaţie mai veche. Însă mă pot interesa. Sigur că da, o voi face în cel mai scurt timp. Dar fata ?

— Care fată ?

Fata de care vorbeai. Aia *bună de tot*...

— A, nimic. Ne întîlnim mîine. Am s-o pun să-mi explice din nou.

— Excelent, prietene! Îmi place cum ai lucrat la faza asta. Ai luat-o tare de prima dată, te cred...

George îşi aminti că făcuse şi cîteva fotografii. Se aşezaseră într-un colţ, pe nişte scaune foarte joase şi moi. „Ce-i ăsta?" îl întrebase Estella. Încercase să-i descrie şi ei cum stă treaba cu fotografiile... „Ştii, îi spuse ea mai apoi, în realitate sînii mei sînt mai urîţi, dar i-am schimbat puţin cînd le-am desenat conturul, i-am trucat, înţelegi? Sînt mai mici şi mai urîţi..."

Îşi dădu seama că e prea linişte şi că era singur. O dată cu întunericul se făcuse parcă şi ceva mai frig.

— Hei, unde ai dispărut? strigă mirat. Dar nimeni nu-i răspunse. Privi în jur. Nimic. O luă înapoi pe trotuar. După cîteva zeci de paşi îl găsi, însă, în umbra unei clădiri.

— Ce ai? Ce s-a-ntîmplat?

Tăcea. Rămăsese înţepenit, cu un picior în aer, cu o mînă ridicată şi cu cealaltă în buzunar, cu faţa sa alungită împietrită într-un zîmbet perpetuu.

„A şi trecut atîta timp de cînd vorbim? Nici nu mi-am dat seama." Îl ocoli curios. Îl privi zîmbind. Îi aranjă o cută a hainei şi, prin surprindere, îi arse cu sete un picior în fund. Nimic. Nici nu se clintise. Îi mai dădu unul. Nu vroia să-l dea cu nasul de trotuar, ci doar să-l împingă puţin. Ar fi putut şi el să se balanseze, aşa, cît de cît, măcar din politeţe, dacă nu din *prietenie*. Avea un echilibru nemaipomenit. Nici măcar o avalanşă nu l-ar fi urnit din loc pe Jolly ăsta. În schimb, îl durea pe el piciorul. Dăduse cam tare.

Se aplecă peste ecran. Era din nou aprins. «Dragi prieteni, spunea textul scris cu litere aurii, atunci cînd sînteţi trişti, atunci cînd sînteţi veseli, atunci cînd vă plictisiţi sau atunci cînd aveţi nevoie de ajutor, atunci cînd prietenii vă trădează, într-un cuvînt, atunci cînd sînteţi singuri, cînd simţiţi nevoia să vorbiţi cu cineva, indiferent care ar fi subiectul discuţiei, serviciile noastre vă stau la dispoziţie...» Îşi bagă mîna în buzunarul pantalonilor, căutînd. Pînă la urmă, tot apelezi la *serviciile lor*. Unde naiba pusese banii? Oare îi terminase? Trebuia să treacă iarăşi pe la un oficiu de schimb... Căută şi în buzunarele bluzei. Pur şi simplu, nu mai avea nimic. „Urîtă treabă. Pînă mîine dimineaţă va trebui să rămîn singur. E un materialist prietenul ăsta al meu. Nu-l interesez decît atîta timp cît am bani."

În clipa aceea își aminti. Cum de putuse uita ? Banii erau în sacul de piele al aparatului de fotografiat. Îl deschise și căută. Luă cu două degete o fisă verde :

— Gata, s-a făcut !

Introduse fisa în fantă. Se auzi „cling". Jolly clipi, zîmbi fericit și, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, continuă :

— ...Aha, mi-am amintit, este un banc cu roboți. Vrei să ți-l spun ?

— Dă-i drumul. Se simți deodată bine, și-i fu puțin ciudă că se simțea bine pentru atîta lucru. Ce naiba îl apucase veselia asta. Parcă era un copil, căci, iată, descoperea pe Faberia jocuri și jucării noi, tulburătoare.

Ecranul verde de pe pieptul celuilalt se stinsese. Doar literele aurii ale ultimelor cuvinte îi mai jucau încă în ochi lui George : «...La orice oră, în orice moment, contra unei singure fise verzi, vă stă la dispoziție prietenul automat !»

Și o luară din nou prin noapte, de-a lungul trotuarului, unul vorbind mereu, celălalt cufundat în gînduri.

Victor Martin

RONDUL

Aron numără încă o dată puii galbeni și pufoși ce se mișcau cu repeziciune prin iarbă, în jurul unei găini roșcate.

„Cu un minut în urmă erau 27, acum sînt numai 20", își spuse.

Se ridică de pe bancă și se apropie uitînd de întîlnirea pe care o avea cu una dintre colegele sale de serviciu.

Văzu cum cinci pui intrară alergînd unul după altul într-unul din rondurile de flori din fața blocului și cum, de acolo, se întorceau numai doi, piuind speriați.

Se apropie și mai mult, privind cu atenție printre tulpinile înalte, sperînd să-i găsească și pe ceilalți trei. Cercetă fiecare floare, fără nici un rezultat însă ; puii parcă intraseră în pămînt.

„Nu se poate, își zise cu glas tare, din 27 au rămas numai 17".

— Total 50 de lei.

Aron tresări și se întoarse. Sectoristul îl privea zîmbind din dosul unei mustăți exagerat de stufoase, ciocănind cu creionul într-un carnet.

Aron se ridică în picioare căutînd să ia o poziție cît mai demnă :

— Nu înțeleg.

— Aveți de plătit 50 de lei, amendă pentru că ați călcat florile. Ce e de neînțeles ?

— Dați-mi voie. În rond au intrat 10 pui de găină și nu au mai ieșit. Au dispărut pur și simplu...

— Erau puii dumneavoastră ?

— Nu.

— Păi atunci ? ! Cînd voi avea o reclamație din partea *stăpînului puilor, voi lua măsuri. Banii !*

— Ceva nu este în regulă.

— Neplăcut lucru, spuse sectoristul în timp ce lua banii și tăia chitanță. Dacă nu v-aș cunoaște, aș spune că ați băut...

Aron privi către găină și văzu că în jurul ei nu se mai găsea nici un pui.

— Nu mai e nici unul.

Afirmația sa, ce suna mai mult a constatare, nu avu darul să-l impresioneze pe miliția.

— Nu mă interesează, spuse acesta. Datoria mea este să veghez la păstrarea liniștii locuitorilor din acest cartier și la preîntîmpinarea oricăror acte de vandalism.

Băgă chitanțierul în buzunar și se depărtă, așezîndu-se pe una din băncile părculețului. Își scoase pipa, o umplu tacticos cu tutun, o aprinse și începu să pufăie, privindu-l atent pe Aron.

Enervat, Aron urcă la el, la etajul IV, își făcu o cafea, își aprinse o țigară și începu să privească pe fereastră în așteptarea serii și momentului cînd sectoristul se urnea de pe bancă.

Chinuit de întrebări la care nu putea în ruptul capului să dea un răspuns logic, fuma țigară de la țigară.

Cînd, în sfîrșit, întunericul începu să învăluie totul, estompînd contururile, miliția se depărtă discutînd aprins ceva cu una din clevetitoarele blocului. Plecară și copiii care băteau mingea pe o stradă mărginașă, plecară și cei ce stăteau la coadă la aprozarul alăturat și circulația se reduse aproape la zero. Rarii trecători nu-l puteau deranja cu nimic.

Luă, la întîmplare, cîteva obiecte din casă și coborî apropiindu-se cu precauție de rond.

Încercă, la început, cu obiecte mai mici, apoi, cuprins de o bucurie de neînțeles, altele și altele. Rondul le topea imediat. Aruncă de-a valma lăzi, găleți, pietre. Rondul le înghițea pe toate cu o lăcomie aproape omenească.

„Aș putea să dispar și eu, își spuse Aron rîzînd. M-ar căuta șeful cu lumînarea să-i dau situațiile și notele de recepție. Și apoi, mîine e ziua cînd trebuie să plătesc pensia alimentară..."

Pătrunse în rond, dar nu se întîmplă nimic. Începu să calce cu furie florile rotindu-se cu paşi apăsaţi.

„Nu se poate, trebuie să dispar şi eu ca toate celelalte lucruri, îşi spuse înciudat".

Îl cuprinse o ameţeală plăcută şi închise ochii. După un timp, îi deschise şi constată cu uimire că era ziuă. Picioarele îl dureau îngrozitor, ca după un drum lung, îi era foame, sete şi îl durea capul, pe el care nu avusese niciodată dureri de cap şi care se ferise de ele ca de foc.

Privi mirat trecătorii, dar nu recunoscu pe nimeni.

„Cu toţii merg la serviciu, îşi spuse. Înseamnă că este dimineaţă. Numai dimineaţa e o aşa mare îmbulzeală la autobuze..."

— Ce faci dumneata aici? auzi Aron din spate.

Se întoarse. Un miliţian tînăr se proţăpise cu un carnet într-o mînă şi cu creionul în cealaltă.

— Aveţi 50 de lei de plată. Aţi călcat florile.

— Dumneavoastră sînteţi sectoristul de aseară, dar mult mai tînăr şi fără mustaţă.

— Inexact. Eu sînt nou în acest cartier şi mustaţă nu-mi voi lăsa niciodată, că nu-mi place. Încep serviciul aici chiar de azi şi, se pare, am călcat cu dreptul...

— Nu ţi se pare curios că mă vezi aici, în mijlocul unui rond de flori, în timp ce toată lumea aleargă la serviciu? întrebă Aron.

— Nu mi se pare deloc curios. Te cunosc eu pe dumneata. Eşti un delincvent banal. Ai fugit de trei ori din spitalul de nebuni, nu ai serviciu, ţi-ai părăsit nevasta şi cei trei copii, dar pe mine nu mă interesează asta ; nu am primit nici o reclamaţie. Eu te-am prins călcînd florile şi te amendez. În loc să le uzi şi să le îngrijeşti, dumneata le calci. Să-ţi fie ruşine! Dar cu găleţile astea, lăzile astea, pietroaiele astea, ce e?!

Aron privi în jurul său şi zîmbi enervîndu-l şi mai rău pe miliţian. Îşi aminti de seara trecută şi privi mirat, puţin speriat, blocul, locul unde ar fi trebuit să fie aprozarul, staţia de autobuz, gropile de pe strada unde copiii băturseră mingea.

— În ce an sîntem ? veni întrebarea.

— 1956, răspunse sectoristul neştiind ce să creadă.

— Nu sîntem în 1976 ? !

— Ce-ai, domnule ? ! Parcă eşti căzut din Lună. De fapt, nu e de mirare ; ai fugit de atîtea ori din spital...

— 1956, secolul XX ?

— Neplăcut lucru, se enervă sectoristul ciocănind cu creionul în carneţelul de amenzi. Am glumit destul. Banii !

Gabriel Manolescu

FOTOGRAFIA

Pe noptieră, sprijinită de veioză, stătea fotografia aceea care devenise celebră în toată lumea : prima imagine a unui om alături de o ființă extraterestră — fotografia lui, de braț cu Mix, falurvianul.

Știa că nu va mai putea face niciodată nimic care să-l aducă pe aceleași culmi de celebritate ca cea procurată de această fotografie. Apogeul gloriei lui fusese în ziua în care toate ziarele, revistele, chiar și acelea cu profil sportiv, au publicat imaginea pe care singur o obținuse pe Falurvia, cu un aparat Rasflex. Ideea i-o dăduse Mix, care nu era doar o simplă ființă inteligentă, ci și un tip cu mult umor. Se distrase cu adevărat grozav în prezența falurvianului. Făcuse cunoștință cu soția extraterestrului, băuseră din cupe mari vin roșu și se amuzaseră nemaipomenit cînd și-au dat seama că nu se pot îmbrățișa prietenește din cauza diferențelor anatomice.

Apoi s-a urcat în navă și a pornit mai departe, vesel și într-o formă mai bună decît după odihna obligatorie, prevăzută la început, în boxa de somnoterapie.

Privea acum cu melancolie fotografia mare, înrămată. Corpul lui Mix strălucea mai puternic decît costumul său spațial și apărea ca o încurcătură de țevi cărnoase, scînteietoare, pe fundalul zidurilor de topaz ce înconjurau grădinile din spatele casei situată în cea mai frumoasă regiune falurviană.

Și înțelese că nimeni nu va afla vreodată că totul fusese o glumă a farsorului extraterestru. Pentru că Mix stătea, de fapt,... cu spatele.

Radu Honga

AUTOMATUL DE ÎNGHEȚATĂ

Bert se simțea mulțumit ; riscase foarte mult, dar reușise. Își șterse mîinile transpirate din cauza emoției, trase aer adînc în piept, apoi privi prin geamul murdar al podului, de unde nu putea vedea decît clădirea de alături, o agenție de publicitate pentru săpunuri. Închise geamul, ascunse resturile într-o gaură făcută cu burghiul într-una din bîrnele podului, puse dopul la loc, se dădu doi pași în spate și privi : nu se vedea nimic. Coborî apoi scara șubredă ce scîrțîia întruna, amenințînd să se prăbușească, închise geamul și intră în bucătărie. Acolo își făcu un sandviș cu șuncă și brînză, bău o limonadă cu un gust dubios, ceva între zeamă de varză pusă de curînd la murat și apă clocită, așa ceva se găsea în toate cofetăriile din cartier — și dădu drumul la aparatul de radio. Ascultă două-trei cuvinte dintr-un șlagăr ce făcea reclamă unor pășuni din împrejurimi, apoi îl închise. Se uită la ceas. Era trecut de șase jumătate. „Gata — își spuse — trebuie să ne mișcăm mai repede". Își îmbrăcă haina, își potrivi cravata în geamul de la bufet, închise ușa de la intrare și coborî cele patru trepte care-l duceau în stradă. Porni spre metrou. În apropierea casei, cei de la deservirea populației instalaseră un nou automat de înghețată. Bert îl observase de cum ieșise pe ușă, dar nu-l tenta. În primul rînd că era prea răcoare pentru a mînca înghețată, în al doilea pentru că dantura sa, în fața căreia se închinaseră toți dentiștii din oraș, nu-i permite un asemenea gest necugetat, în al treilea rînd fiindcă automatul era nou, de curînd instalat și, cum se întîmplă de obicei cu astfel de aparate noi, mai mult ca sigur nu funcționa. Abia după ce înghițea un anumit număr de monezi, sosea un lucrător a cărui sarcină era să-l repare ; acesta ridica suma încasată pe gratis de aparat, apoi îl făcea

să funcţioneze, mai bine spus, îl făcea să umple cornetele doritorilor de îngheţată cu un lichid colorat în verde sau galben, care, dacă nu erai atent să-l sorbi atunci cînd începea să curgă, îţi păta imediat pantalonii şi pantofii. Bert cunoştea de ani de zile aceste „cutii ale indulgenţei", cum le numea el, fiindcă băgai în ele bani de pomană. Cu toate acestea, cînd trecu pe lîngă automat îi introduse o monedă, doar aşa, ca să vadă ce se întîmplă. Nimic, nici măcar o hîrtie pe care să scrie „mulţumesc". Bert înjură şi trecu mai departe.

Se opri în faţa vitrinei unei patiserii cu gîndul să intre să-şi cumpere două pateuri cu brînză, cînd observă doi indivizi ce se apropiară de el. Pînă să se dezmeticească, se pomeni luat simultan de braţe. Nu apucă să-i întrebe ce se întîmplă şi ce au de gînd. Cel din stînga îl împinse din direcţia de unde venise şi-i zise: „Hai!" Bert se supuse calculîndu-şi în acelaşi timp şansele de scăpare. Curioşii începuseră deja să se apropie şi să-l privească, neştiind ce se întîmplă. Transpirase, dar încerca să-şi păstreze calmul, cel puţin în aparenţă.

— La ce număr, întrebă cel din stînga.

— La 52, răspunse Bert, căutînd ca glasul să-i sune cît mai natural.

Intrară în casă. Mark, omul din dreapta închise uşa cu cheia, apoi scoase pistoletul şi-i făcu un semn lui Bert. Acesta se aşeză.

— Carl, tu începi cu bucătăria, eu cu dormitorul. Dă-i drumul!

Carl plecă la bucătărie şi după puţin timp se auziră de acolo zgomote ce demonstrau încă o dată că bărbaţii nu se pricep să umble cu vasele, mai ales cu cele de sticlă. Bert nu mişca, îl privea doar pe Mark cum îi răscoleşte prin şifonier.

— Ce dracu căutaţi? izbucni totuşi, cînd văzu că îi răstoarnă patul. Şi, de fapt, cine sînteţi?

— Cine sîntem? se miră Mark de întrebarea pusă. Asta-i bună! Ia auzi Carl, individul ne întreabă cine sîntem. Să-i spunem?

— Nu acum, se auzi glasul lui Carl. O să facă pe el dacă află. Mai tîrziu, după ce se linişteşte!

Bert înjură tare, să-l audă amîndoi. I se răspunse la fel.

— Tot n-aţi spus ce căutaţi la mine în casă, zise Bert.

— Un elefant, îi răspunse Mark rînjind. Zău, un elefant căutăm ! A scăpat acum cîteva ore de la grădina zoologică şi ne-am gîndit că poate s-a rătăcit pe aici. Ha, ha !

Bert începuse să se ridice, pregătindu-se să-i sară în spate, dar parcă presimţind primejdia, Mark se întoarse fulgerător şi ţeava neagră a pistolului îl linişti pe Bert.

— Stai cuminte că s-ar putea să mori înainte de a afla cine sîntem !

Bert se linişti. N-avea prea multe şanse să scape de ei curînd. Rămase în aşteptare. Mark observă chepengul de la pod şi-l strigă şi pe Carl. Găsiră scara lîngă bucătărie şi urcară, mai întîi Mark apoi Bert şi la urmă Carl. În pod trebuiră să stea aplecaţi, altfel se loveau cu capul de bîrnele prea joase. Scormoniră podeaua şi colţurile. Nimic. Bert era în culmea încordării, simţea că nervii nu-i mai rezistă multă vreme. „Am şanse" gîndi, dar nu îndrăzni să răsufle uşurat. Tocmai atunci Carl, uitînd unde se află, se ridică brusc şi se lovi cu capul de o bîrnă, atît de puternic că zgudui tot podul. Căzu în genunchi înjurînd şi ţinîndu-se cu mîna de cucuiul ce începuse să-i crească. Dopul ascunzătorii căzuse lîngă el. Mark îl ridică zîmbind mulţumit.

— La barza chioară îi face Dumnezeu cuib, zise el, uitîndu-se cu subînţeles la Carl. Acesta îşi freca cucuiul şi privea bucata de lemn.

— Ce zici şefule ?

— Spuneam că imediat ce ajungem la secţie îţi încasezi prima ! OK ?

Carl zîmbi satisfăcut. Bert se făcuse alb la faţă. De acum, nu mai avea nici o scăpare. Mark scoase din ascunzătoare o foiţă şi o cutiuţă în care se mai găsea tutun pentru o singură ţigară. I le arătă şi lui Carl care le privi prosteşte, încă nevenindu-i să creadă că el le descoperise, apoi le puse în buzunare.

— Este pentru prima dată de cînd te cunosc şi lucrez cu tine, îi spuse Mark, cînd foloseşti şi tu capul într-o acţiune. Şi cu folos chiar.

Carl înghiţi în sec. Coborîră în aceeaşi ordine în bucătărie. Bert se prăbuşi pe un scaun, cu mîinile pe genunchi, privind în gol.

— După cîte îmi amintesc, zise Mark, ne-ai întrebat cine sîntem şi ce căutăm. La ultima întrebare ţi-am dat răs-

punsul, să-ţi spunem şi cine sîntem. Scoase o legitimaţie şi i-o vîrî sub nas. Pe ea era desenat un cap de mort cu o ţigară în gură iar dedesubt patru litere : C.P.P.F.

— Sîntem din Comitetul Pentru Prinderea şi Pedepsirea Fumătorilor.

Bert dădu din cap că a înţeles.

— Să nu încerci să faci vreo prostie, continuă Mark, băgînd la loc legitimaţia. Vino să-ţi arăt ceva, mai spuse şi îi făcu semn să vină la fereastră. Dădu perdeaua la o parte şi îi arătă un grup de oameni, bărbaţi şi femei, care stăteau în faţa casei, discutînd aprins şi aşteptîndu-i să iasă.

— Îi vezi ? întrebă Mark. De mult n-au mai „aranjat" un fumător. Cred că abia aşteaptă. Ai văzut vreodată vreun fumător omorît de mulţime ?

Bert simţi că-l lasă picioarele.

— Alege : vii cu noi şi îţi primeşti pedeapsa conform legilor sau te lăsăm în seama lor !

Bert n-avea de ales. Înghiţi cu greu şi spuse cu voce înceată :

— Merg cu voi. Dar, vă rog, spuneţi-mi totuşi cum m-aţi descoperit. E tot ce vreau să ştiu !

Carl se apropie şi el de fereastră.

— Ai văzut automatul de îngheţată ? îl întrebă. Bert făcu semn că da.

Ei, află că nu este un aparat de îngheţată. De fapt l-ai încercat şi te-ai convins că nu funcţionează. Ceea ce scrie pe el este pentru derutarea trecătorilor. Este un aparat de detectat fumătorii, ultima noutate ! ! De fiecare dată cînd trece pe lîngă el unul care a fumat, ni-l semnalizează. Apoi totul este simplu. Ai înţeles ?

Bert nu răspunse. Se gîndea că el tot ar fi trecut pe lîngă automat, chiar şi fără să introducă o monedă. Privi apoi spre mulţimea ce-l aştepta.

— Cum ieşim de aici ? Începuse să-i fie frică de cei de afară.

Mark ieşi primul şi le spuse oamenilor să se împrăştie, nu se întîmplase nimic, fusese doar o confuzie. Făcu semn unei maşini să tragă la scară şi abia atunci Bert şi Carl ieşiră şi ei şi se urcară în spate.

Bert se mai linişti după ce maşina demară spre sediul Comitetului. Oricum, legea este mai puţin aspră cu un fumător...

Răzvan Haritonovici

CIRCUIT ÎNCHIS

Păşea de mult timp singur printre pereţii paraleli, iar imaginea sa, reverberată de miile de oglinzi, era mereu aceeaşi. Retrăi mintal, pentru o clipă, momentul pătrunderii în zona noesienilor. Îşi aminti grămezile de praf alb-cenuşiu, a cărui natură organică o sesizase imediat, care blocau aproape Uşa de Cristal, singura intrare în labirintul quasiinterzis, spre unica posibilitate de supravieţuire. Resortul, uzat de scurgerea vremii, scosese un sunet bizar, împingînd automat Uşa în spatele său.

Simţise de la început stranietatea atmosferei, dar nu era neliniştit. Trecuse prin multe situaţii periculoase, iar un Luptător, unul adevărat, nu trebuia să cunoască nici măcar umbra spaimei. De altfel, nefirească i se părea doar liniştea, o linişte aproape asurzitoare, care-i însoţea continuu paşii. Urechile sale fuseseră obişnuite cu zgomotul. Zgomotul bătăliilor, al rachetelor Gamma, al pistoalelor tanatice, al celorlalte maşini şi maşinării de război, sau, pur şi simplu, zgomotul vîntului rece ce sufla mereu acolo, afară şi care îi acoperise întregul costum cu praful organic şi lipicios de la intrare. Se privi în oglindă. Acum uniforma-i era curată. Nu mai păstrase nimic din ceea ce l-ar fi putut lega de universul său. Doar mintea reţinea mesajul semenilor săi, oamenii, adresat noesienilor pentru clipa primului contact, care, din păcate, întîrzia să se producă.

Cu toţii auziseră de noesieni dar nimeni nu ştia cum arată vreunul. Singura dovadă a prezenţei lor pe Terra era labirintul, apărut peste noapte, cu sute de ani în urmă şi în care se pierduseră cu desăvîrşire toţi mesagerii trimişi înaintea sa. Privise cu atenţie în jur, dar nu găsise nici o urmă a trecerii

lor prin aceste locuri. Poate aleseseră drumul greşit. În faţă, la fiecare pas, se deschideau mii de posibilităţi, singurul reper fiind simbolurile, clare în lumina difuză emanată de tavan, care îl însoţeau pe oricare cale aleasă, într-o trecere continuă, de-a lungul pereţilor îmbrăcaţi în oglinzi. La început semne matematice simple, apoi reprezentările unor teoreme tot mai complicate. Le recunoscuse cu uşurinţă.

Acesta era şi trebuia să fie drumul. Nu putea exista un altul. Logica pură şi raţiunea realistă, calităţile oricărei civilizaţii demne de acest nume, îl ghidaseră. Iar noesienii reprezentau Civilizaţia. Toţi cei care îl precedaseră se rătăciseră. Era singura explicaţie. De altfel nici nu era greu să încurci căile atunci cînd acestea se deschideau instantaneu în mii de ramificaţii, iar desenele luminoase, ce clipeau aproape şters deasupra oglinzilor erau uneori indescifrabile.

El nu putea greşi. Nimic nu era aleator în mişcările sale coordonate în care se ghicea, alături de antrenamentul sever, experienţa ridicată la rang de obişnuinţă. La urma urmei era o misiune ca oricare alta. Poate puţin mai deosebită. Poate mai lungă, dar în universul acesta timpul avea cu totul alte dimensiuni. Nici nu-şi dădea seama de cîtă vreme merge. În buzunarele combinezonului negru avea rezerve de pastile nutritiv-convenţionale pentru zeci de ani. Oricum —gîndi în timpul unuia dintre popasurile reglementare pentru revitalizare — aceasta nu prezenta importanţă. La nevoie putea răbda de foame sau sete. Nu ar fi fost pentru prima dată.

Simţea cum din memorie se scurgea încet, pe rînd, orice amintire despre lumea din care venea. Viu rămînea doar mesajul şi ţelul propus — CONTACTUL. Vie rămînea şi iuţeala reflexelor pe care se bazase întotdeauna precum şi obişnuinţa de vechi războinic de a-şi ţine mîna dreaptă pe pistolul tanatic, poziţie ce nu se schimba nici pe timpul scurtelor perioade de odihnă. Era un Luptător înnăscut.

Uitase în rest totul şi îi părea aproape bine. Se încadra tot mai mult în atmosfera ce-i fusese la început străină. Nu i se mai părea ciudat cînd drumul se deschidea brusc în locul unde, cu o clipă mai înainte, era o oglindă, bifurcîndu-se. Nu i se păru ciudat nici măcar faptul că rezerva de hrană era aproape sfîrşită iar Uşa nu apăruse încă. Simţea că este aproape şi asta era tot. Îşi aminti, într-o străfulgerare, că videogramele ce prezentau labirintul nu indicau de-

cît o intrare, cea prin care păşise cu mult timp în urmă. Dar asta nu însemna nimic. Trupul sau spiritul său avea să găsească punctul de transcendere în universul noesian. Era convins.

Ciudată, în schimb, i se păru muzica pe care urechea sa sensibilă o sesiza insinuîndu-se de pretutindeni şi de nicăieri în acelaşi timp. Apelă cu mîna stîngă la memoria suplimentară, dar analiza sunetelor nu-i spuse nimic. Nu era un *marş de război.*

Era însă plăcut... da, plăcut.

Atenţia îi fu atrasă de o nouă schimbare de decor. În faţa sa, încadrată de rama unei oglinzi, apăru o siluetă ale cărei mişcări pentru prima dată nu mai concordau cu ale sale şi în mîna căreia desluşi un obiect cu alură ameninţătoare. „Un nou test!" — gîndi, în vreme ce reflexele de vechi Luptător acţionau sigure. Pistolul tanatic transformă adversarul potenţial în miliarde de fărîme invizibile în mai puţin de o secundă. Şi atunci obiectul ce-l intrigase i se rostogoli la picioare. Îl privi fără a-l recunoaşte, fiind nevoit să apeleze din nou la memoria suplimentară: „Trandafir — specie de plantă perenă, familia rozaceelor, genul Rosa, cu flori mari, parfumate, de culori variate". Nu mai auzise de aşa ceva. Oricum, nu era o armă. Privirea, apoi piciorul îl ocoliră şi trecu mai departe.

Drumul se împărţea iarăşi în două. În stînga clipea simbolul acestui... da, reţinuse — TRANDAFIR, iar în dreapta vechiul simbol al atomului.

Păşi hotărît pe calea din dreapta şi în acel moment muzica încetă. Începea să-şi schimbe părerea despre noesieni. Nu se dovedeau la înălţime propunîndu-i asemenea absurdităţi.

Acum se afla în zona nucleară. Recunoştea fără probleme schemele bombei cu hidrogen, apoi cu neutroni, apoi cu antiparticule, apoi... Găsise calea cea bună. Alta nu putea fi. O simţea în întreaga sa construcţie logică.

Oglinzile se înceţoşaseră. Nu-i mai reflectau chipul, ci imagini, la început distorsionate, apoi tot mai clare, ale supercivilizaţiei atomice umane. Îşi amintea acum. Sub ochi i se desfăşurau scene din copilărie, din adolescenţă, din tranşeele şi adăposturile cunoscute mai tîrziu, din bătăliile fulger, din... Pe urmă norii cenuşei radioactive acoperiră în între-

gime oglinzile. *Aceea* era lumea lui, o lume care trebuia salvată dacă mai era cînd. Simţea din plin suflul vîntului rece, iar în nări mirosul de pustiu.

Cu mîna stîngă îşi strînse combinezonul la gît în vreme ce dreapta se sprijinea, în continuare, pe armă. Îi era frig, deşi un Luptător nu are voie să încerce o asemenea senzaţie.

Amintirile, trezite dureros, îl făceau să simtă, ca niciodată, lipsa unui tovarăş. Chipuri cunoscute îi asaltau de pretutindeni memoria. Misiunea sa se apropia de sfîrşit. Era convins de asta ca şi de faptul că, apoi, îi va regăsi pe toţi.

Văzu Uşa de Cristal. Paşii îi deveniră mai grei, mai rari. Contactul, în sfîrşit, Contactul! O împinse uşor, iar sunetul bizar al resortului slăbit îi dădu o vagă senzaţie de repetare.

Timpul căpăta acum dimensiuni reale. Trecuse atîta vreme de cînd labirintul îi concentrase întreaga atenţie, dar era mulţumit. Ştia că nu făcuse nici o greşeală.

Şuierul vîntului provocat de dezechilibrele atmosferei greu încercate era singurul zgomot ce-l întîmpină. Restul era linişte, deşi parcă o altă linişte decît cea a labirintului. Privirea îi întîlni grămezile de praf alb cenuşiu, lipicios, de pe care zecile de ani scurse şterseseră urmele paşilor săi, ale predecesorilor şi ale urmaşilor săi mesageri, de existenţa cărora nici nu bănuise şi nici nu avea să afle vreodată.

Faţa sa, brusc acoperită de cutele bătrîneţii, schiţă o grimasă de uimire înainte de a se prăbuşi. Trebui o fracţiune de secundă pentru ca întregul trup să se transforme în acelaşi praf organic, fin, îngroşînd mormanul. Singura notă discordantă o făceau circuitele logice ale memoriei craniene şi ale celei suplimentare, precum şi articulaţia mecanică a piciorului stîng.

Dar o pală de vînt le acoperi înainte ca soarele sîngeriu să dispară după linia nesfîrşită a orizontului, lăsînd planeta pustie în întuneric.

Mihail Grămescu

CÎNTECUL LIBELUNGILOR

1. — Ce vară secetoasă ! oftă băiatul privind către cerul roşu, senin ca o cupolă de sticlă.

— Da, aprobă şi bătrînul. Este îngrozitor de cald.

Stăteau la marginea Cîmpiei crăpate de arşiţă. Afurisitele de muşuroaie duhneau ca dracu. În afara lor, nici o vietate nu anima nesfîrşirea de cenuşă radioactivă. Pînă şi costumele lor de protecţie argintii sclipeau anorganic sub soarele însîngerat. Undeva, în zare, se profila ca decupat conturul Oraşului. Paralelipipedele surpate expuneau vederii hăuri negre ce se holbau orb spre lumea colorată vesel a Cîmpiei. Monoliţii cenuşii erau, de altfel, singurul lucru monocrom pe cîmpul multicolor de pulbere.

— De mic mi-a plăcut să vin să stau în preajma Pustiei, zice băiatul. Fugeam de acasă şi veneam aici. Toţi ceilalţi copii preferau să rămînă în Hrubă şi să asculte trăncăneala bătrînilor, poveşti cu popoare de demult, cu Eroi şi Libelungi.

— Nu pomeni de ei aici. Ăsta-i anul lor.

— Da. Şi ? Doar nu ai început să crezi şi tu în superstiţia cu invocarea...

— Nu cred în nimic. Dar tu nu ai văzut niciodată Libelungi şi de aceea îţi vine uşor să vorbeşti aşa.

— Asta aşa e. Mă învîrt pe aici de peste 20 de ani şi, sincer să fiu, nu am văzut încă nici picior de Libelung. Cred că, în atîţia ani, nu ? dacă ar exista, era imposibil să nu dau şi eu nas în nas măcar cu unul din ei. Dar nu. Să ştii că nu, bătrîne.

— Ascultă... cum ziceai că te cheamă ?

— Swan.

— Bine. Ascultă, Swan, eu i-am văzut o singură dată, dar sincer să fiu, nu aș mai vrea să-i mai văd niciodată.

— De ce ?

— E greu să înțelegi. După Marele Dezastru, cînd a trecut peste lume Primul Val, oamenii mai erau încă solidari și au putut să-i întîmpine, să-i oprească...

— Dar de ce e nevoie să fie opriți ? Lăsînd la o parte că un om cu o fucilă este invincibil...

— Taci, taci că mi se face lehamite cînd te aud ! Mă băiete, tu nu ai văzut în viața ta Libelungi, și de-aia ești tare la sfat.

— Ei și, ia zi, cum arată ? Hai, mai explică-mi o dată.

— Sînt niței mai scunzi ca noi. Crusta metalică...

— Dar ești sigur că e metalică ?

— Tu ce crezi ? Cenușa asta e peste 90% metaliferă. 90%, pricepi ? Și apoi, gîndește-te numai ce înfățișare au ! Sînt mutanți. Pricepi ?

— Nu, nu pricep. Și pînă cînd nu voi întîlni și eu unul nici nu am cum să pricep. Asta, dacă există. Dar dacă ar fi fost cu adevărat, în 25 de ani... Și apoi, ce s-ar întîmpla așa de nemaipomenit dacă ar ajunge la Ocean. Presupunînd chiar că există și sînt așa cum umblă vorba și așa cum spui și tu, de ce atîta trudă ca să nu-i lăsăm să ajungă la Ocean ?

— Nu știu, recunoaște bătrînul. Așa ne-a rămas din vechime, ca să nu-i lăsăm. Și pe atunci, mai erau încă Oameni de Știință, Savanți de seamă...

— Poah ! făcu băiatul, dînd din mînă a pagubă.

2. Cei doi merg prin cenușă, spulberînd-o în curcubee feerice. La numai un sfert de unitate geometrică cresc Plantațiile, deși, din cauza pantei, nu se zărește nimic. Acolo rodesc arborii umbroși cu frunze liliachii și albe. Acolo, cînd calci, lutul umed scîrțîie sub pași. Acolo sînt oameni. Oameni ca mine, ca tine, oameni vii, care se drăgostesc, care vorbesc, mănîncă și dorm. Oameni, unii în spatele celorlalți, semnalînd cu fumurile focurilor, din deal în deal, seară de seară, că n-au fost îngropați în cenușă, că populează Planeta, puternici, liberi, pînă la Orizontul de dincolo de care se ridică Sorii, și pînă dincolo de el. Și doar la un sfert de unitate geometrică : Pustia, scrumul multicolor, mușuroaiele, solul crăpat, Necropola.

Cei doi străbat Pustia, sondînd ici și colo praful cu lăncile.

— Fii atent! spune bătrînul, arătîndu-i norul din zare.

— Da, va ploua, în sfîrşit, aprobă tînărul.

Merg mai departe, discutînd despre fantomele pe care, cu excepţia bătrînului, care minte probabil, nu le-a văzut nimeni de pe Plantaţie.

3. Ploaia a fost mult mai puternică decît lăsa să se creadă anotimpul secetos. Mai fusese şi un an torid! Doar cu cîteva luni în urmă, chiar la începutul sezonului, din soare se desprinsese o limbă de foc şi, zile şi nopţi la rînd, se văzuse pe cer şfichiuirea ei lentă prin Univers.

4. Ploaia ropotea peste cenuşa irizînd la suprafaţa apei în pete de culoare stridentă: pielea în mii de nuanţe a Pămîntului Pustiei. Cei doi se adăpostiseră sub pledul argintiu şi admirau bulbăcăiala stropilor bătînd ca într-o tobă, necontenit.

— Ce o fi aia? întrebă tînărul.

La poalele unui muşuroi, în apă, se agita ceva, ca o zbatere necurmată.

— Şi eu mă tot uit de la o vreme şi nu pricep ce poate fi, zice bătrînul. Hai să mergem să vedem.

Fiindcă noaptea s-a pogorît, singura lumină se înalţa de jos, din praful radioactiv. Folfăiala din băltoaca de lîngă muşuroi clipeşte spre ei colorat, de parcă le-ar face semne.

Se apleacă pe vine şi urmăresc atenţi ceva nemaivăzut. În băltoacă, praful pare să prindă viaţă, absorbind apa dospind în culori vii. Şi din mîlul fertil prind să se tragă un soi de viermi mici, metalici. Către ziuă, sub ochii lor, din viermii aceia, care se umflaseră însă bine de tot, răsăreau deja un fel de mînuţe suave şi rozalii de copil.

— Dumnezeule! Ei sînt!, şopti bătrînul.

Privind împrejur, sub razele palide ale zorilor, tot colbul fremăta multicolor. Pustia se transformase în întregime într-o nesfîrşire de larve metalice folfăind energic, trăgîndu-şi mînuţele rozalii din plămada grea de praf luminescent.

— Ar trebui să facem ceva, spuse tînărul scrutînd zarea de sînge a răsăritului. Mai avem timp.

— Sst! murmură bătrînul. Taci! Te rog, taci! Fă ce vrei, dar nu mai vorbi, nu mă mai bate pe mine la cap cu tîmpeniile tale. Priveşte-i numai! Ce vrei să le faci? Uite-te! De data asta vor ajunge! Noi nu mai însemnăm nimic! Pricepi? Noi nu mai sîntem.

Tînărul strivi cu călcîiul cîteva larve. Era iritat de pesimismul indiferent al bătrînului, de fatalismul ce răzbătea din vorbele şi atitudinea lui. Strivea cu piciorul larve şi, cînd crusta metalică plesnea, în aer se răspîndea pentru o clipă damful cel puturos.

Cînd obosi şi privi în jur, să-şi constate opera, fiindcă i se părea că va fi făcut o pîrtie vizibilă în marea de viaţă colcăind, descoperi că habar n-avea pe unde călcase şi pe unde nu. Locul celor striviţi fusese îndată luat de alţii, năvălind din praf. Praful însuşi se umfla şi fiecare particulă era o larvă. Dacă le dădeai deoparte pe cele de deasupra, cele de dedesubt, care-şi aşteptau rîndul răbdătoare, prindeau să se dezvolte vertiginos, ajungînd din urmă plutonul în cîteva minute, scoţîndu-şi din carapacea metalică mînuţele roze şi fragile de sugari pofticioşi.

5. Cei doi pătrunseseră pe Plantaţie venind dinspre semiluna plajei Cîmpiei ce se întindea în urma lor în toate direcţiile, gigantică, pînă la Oceanul despre care pomeneau legendele. Murdari, treceau din om în om, din bordei în bordei, ridicînd norodul. Atunci, panica puse stăpînire pe inimile vulgului mizerabil şi toată suflarea se mişcă, înnebunită de spaimă. Ce mai poate stîrni oare spaima în sufletele unor sărmane leşuri vii ? De ce mai au a se teme sărmanii cei flămînzi şi acoperiţi de plăgi, urmaşi ai celor ce au văzut ciupercile de praf deschizîndu-şi umbrelele deasupra Oraşului ? Şi totuşi... şi totuşi, iată, exista ceva, un spectru teribil smulgînd din toate piepturile un strigăt de groază cu care se avertizau unii pe alţii : „Vin Libelungii" !

Dumnezeule mare, dar chiar Moartea ar fi primit-o cu plăcere aceste fiinţe ale adîncului, ca pe o curmare a patimilor ! Vin Libelungii ? Foarte bine. Treaba lor, să vină !

Există însă, pare-se, ceva cumplit în venirea acestor Libelungi. Ceva care o face pe femeia stearpă să-şi strîngă hotărîtă gluga sub bărbie, adunîndu-şi la pieptul mîncat de ftizie muşamaua pelerinei argintii, să-şi înşface cîrja de lîngă prag şi, lăsîndu-şi căminul jilav, să o ia grăbită peste cîmpia multicoloră Într-Acolo. Ţîncii jerpeliţi, cu mîini şi picioare uscate din naştere de soarele nefiresc zărit cîndva de părinţii lor înflorind peste zarea însîngerată, îşi tîrăsc şi ei schilodenia peste cîmp, stîrnind cenuşa cu paşii tîrşiţi, dînd buzna cu

urlete de fiare hămesite asupra fiinţelor acelora stranii ce-şi trag trupurile încă firave şi neprimejdioase din cenuşa Văii Morţii.

6. Libelungii au fost atacaţi înverşunat, încă din prima clipă, cu tot ceea ce omul putea folosi în scopul distrugerii.

Cînd primele cete de localnici au ajuns, pe înserat, larvele se ridicaseră de-a binelea şi acum semănau cu nişte tineri dormind. Se plimbau de colo-colo, viermuind cu ochii închişi, strecurîndu-se unii printre alţii într-un popor compact. Ce visau oare frumoşii ăia, cu feţele lor zîmbitoare, cu straiele lor frumos colorate? Ce vise puteau nutri capetele lor rudimentare, minţile lor ceţoase germinînd din spori direct turnaţi în strai de nuntă lucrat în fir — cămaşă de za şi costum de gală funerar? Nu se mai potoleau salutîndu-se cu emfază atunci cînd se întîlneau unul cu altul, şi pe înghesuiala aia delirantă mereu se întîlneau cu cîte cineva, şi de aceea o ţineau numa-ntr-o plecăciune servilă, în dreapta şi-n stînga.

Cum s-or fi percepînd ei unii pe alţii cînd ritualul dansului lor somnambul îl executau într-o transă oarbă de pase magice? Să fi fost un algoritm programat ce-i ordona? O lege a jocului, cu piese abstracte, în care Noima subzistă altundeva, deasupra sau dedesubtul figurilor cioplite, în joc sau de joc? Jocul să fi fost stăpînul tainic al fantomaticelor caricaturi, prefăcînd ipocrit o farsă de lume? Care lume?

Şi oamenii, schilozii şi mizerabilii oameni de pe margine, se repezeau cu bîte, ori cu arme vechi rămase prin cine ştie ce miracol intacte de pe vremea Marelui Dezastru ori cu uneltele cîmpului aduse special în acest scop, şi, cu lovituri furioase, distrugeau fenomenalele Apariţii. Şi cît de straniu putea să arate acest asasinat colectiv! Cît de curios lucru era legitima extirpare în care victimele erau reproduse mecanic, rînduri-rînduri, de o ştanţă trăgîndu-le fidel după un arhetip adînc şi PERFECT, obrajii lor curaţi, carnaţia suavă, contrastînd pînă la fantastic cu jalnica stare a călăilor în legitimă apărare de specie. Principiul Binelui îmbrăca o haină atît de derutantă în acest conflict încît cineva străin, din afara problemei, ar fi putut rămîne cu impresia profund eronată şi contrariantă că masacrul este al PERFECŢIUNII şi ar fi fost extrem de greu să convingi pe cineva că brutele cele hidoase erau, de astă dată, cauza justă. Dar justă din care punct de vedere?

7. Libelungii şi-au urmat pe parcursul întregii zile metamorfoza. Cu tot măcelul, cînd zorii îşi prăbuşiră însîngerarea peste Pustia fără sfîrşit, bordura de cadavre nu reprezenta mai mult decît un insignifiant chenar tabloului grandios al Forţei neţărmurite. Era de parcă Oraşul din zare, mort de nici nu se mai ştia cînd, ar fi ridicat din morminte populaţiile de locuitori ce se vor fi perindat pe sub boltele reci de-a lungul Istoriei, să se reverse din catacombele leproase ale zidurilor, în puhoaie de miriade aglomerate, direct de pe străzile pe care trecea jalnica procesiune a Paraginii, de-a dreptul peste cîmpul devastat dimprejur, unde se desfăşura un preacuvios şi vesel carnaval străluminat pestriţ.

Swan lucra şi el cot la cot cu ceilalţi, rotind lama grea cu care hîrbuia trupurile ce se metamorfozaseră teribil sub ochii lui, de la făpturile plăpînde care fuseseră cu o seară mai înainte la stadiul de lunatici salutînd frenetic şi servil într-o parte şi-n alta, pînă la înfăţişarea de acum, impunătoare, puternică, degajînd o impresie zdrobitoare de perfecţiune şi ideal. Desigur, Swan nu era conştient, aşa cum nu erau nici cei din jurul lui, de impresionantul contrast ce-l diferenţia pe cei ce măcelăreau de măcelăriţi în fantastica încleştare a Morţii, a Vieţii. El doar îşi rotea sabia numită Galantdourh, creînd pîrtii largi în mulţimea trupurilor zvelte ce se înălţau acum sub soare, tot mai drepte, mai pure, mai suave. Nu, Swan nu ar fi putut afirma că resimte vreo repulsie faţă de semenii lui, cu care făcuia fără întrerupere, zi şi noapte, în damful tot mai cumplit al cadavrelor ce intraseră deja în descompunere pe cînd alte larve li se strecurau printre coaste, grăbite să refacă handicapul, spre a-şi plimba cît mai curînd ţinuta mîndră peste Cîmpie. Nu ! Şi nu simţea nici un fel de înţelegere sau admiraţie în faţa Perfecţiunii formelor acelora adormite pe care le făcuia, nici milă pentru zbaterea lor în urmă-i, atunci cînd tăişul armei, trecînd prin ele, le deştepta pentru o clipă, pentru o singură clipă de zbor: în Moarte. Swan nu simţea decît bucuria acţiunii, alături de oamenii cărora le mirosea răsuflarea fierbinte atunci cînd îşi apropiau feţele roşii, mîncate de şancre şi lepră, ca să-şi mai strige cîte o îmbărbătare în hărmălaia de nedescris.

Le sosiseră deja întăriri substanţiale. Mii şi mii de braţe puternice vînturau uneltele tăioase, răspîndind pe cîmpul fără margini infinită moarte, dar pe o fîşiuţă atît de îngustă, atît de îngustă !

— Ei, acum ce părere ai ?, îl întrebă cel în vîrstă atunci cînd se opriră unul lîngă altul să-şi şteargă sudoarea care le şiroia pe feţele crispate în măşti fioroase de ură dezlănţuită.

Swan tăcea, privind zarea de somnambuli ce renunţaseră a se mai saluta trecînd acum unii pe lîngă alţii fără a mai da semne că s-ar percepe în vreun fel sau altul. Nici pe ei nu lăsau să se vadă că i-ar remarca, nici pe ei, sclavi mărunţi ai unor tradiţii obscure, ucigînd fără întrerupere, dar pricinuind pagube atît de mărunte şi de nesemnificative.

— Nu trebuie lăsaţi să se înalţe în zbor !, strînse bătrînul pumnul cu îndîrjire. Dacă se înalţă, de data asta sînt atît de mulţi încît n-o să-i mai putem opri să ajungă la Ocean.

— Vrei să mă laşi, bătrîne ? ! Nu te mai suport !, se oţărî Swan.

Dar deşi se răstea la el, nu resimţea nici un fel de repulsie nici împotriva feţei creponate a celuilalt, nici împotriva mîinilor lui duhnind de zeama tulbure ce se scurgea din trupurile Libelungilor atunci cînd împlînta în ei tăişul rece, nici împotriva celorlalte amănunte ce-l caracterizau. Nu simţea decît că-l iubeşte pe omul mărunt şi pisălog, aşa cum îi iubea şi pe ceilalţi doi, cu coase, care tăiau fără întrerupere de-a dreapta şi de-a stînga, ca într-o zi de muncă la ogor, împrăştiind de jur împrejur capete cu ochi sticloşi.

— Trebuie împiedicaţi cu orice chip să se ridice !, repetau vorba prinsă din zbor voci dintre ei, avertizînd.

„Şi, în fond, ce mare lucru ar putea să facă dacă or să ajungă la Ocean ? se minuna Swan, deşi, cînd îşi amintea de cum dospiseră din apă şi cum praful multicolor devenise în atît de scurt timp Libelungii aproape maturi de azi, parcă-parcă se lăsa antrenat şi el de valul de suspiciune presupunînd că teama era, se vede treaba, ca nu cumva, putînd profita de atîta apă, praful fantomelor să nu cuprindă întreaga Planetă, sau chiar Universul.

8. Pînă la urmă au fost aduşi chiar şi sclavii proveniţi din progenitura prizonierilor de la Marele Dezastru.

— Pe ei, băieţi !, le strigau vătafii care lucrau alături de cei pe care-i loveau cu biciul pînă la sînge. Nu trebuie să se ridice ! Acesta e cuvîntul de ordine !

Şi sclavii, întărîtaţi de groază, puneau tot sufletul în încercarea disperată de a-şi salva cruzii tirani. Pentru ce se mai poate sacrifica un condamnat la a fi mort de viu ?

Dar şi Libelungii se modificară esenţial. Înalţi, strălucind multicolor, îşi expuneau piepturile cu mîndrie. E drept, ochii tot închişi îi ţineau, dar procedau cu o precizie care te făcea să te întrebi dacă nu cumva au ajuns să vadă prin pleoape. Asexuali, terni, se ridicau din mocirlă ca o sfidare adusă Eternităţii.

— Nu mai pot fi împiedicaţi, îi suflă bătrînul la ureche lui Swan. Hai să căutăm cai şi să le-o luăm celorlalţi înainte, că după aceea va fi prăpăd.

— Eşti sigur, bătrîne ?, îl caută Swan drept în lumina ochilor.

— Da. În noaptea asta. Eu am mai văzut o dată.

— Şi aşa sînt întotdeauna ?, mai întrebă tînărul.

— Nu, aşa nu au mai fost niciodată.

Masa compactă fusese antrenată de un turbillon central al cărui ritm se accelera continuu. Fiinţele cu ochii închişi, care nu păruseră a avea vreun scop precis în rătăcirea lor oarbă, se adunaseră într-o mişcare unică şi uniformă, modelîndu-i în rînduri regulate. Nici acum nu luau în consideraţie mulţimea braţelor ce-i secerau pe margini, fiindcă erau mulţi, nenumăraţi, şi braţele secerau pînă la epuizare fără ca urmări sesizabile să poată fi percepute.

Swan şi bătrînul îşi încărcaseră cîteva traiste păduchioase pe doi cai şi aşteptau ceva mai încolo de teatrul evenimentelor. Se urcaseră pe un tumul ca să vadă mai bine şi după atîtea zile de nemîncare ronţăiau de zor rezervele din tainul cuvenit ce-i aşteptase intact la popotă pînă se ofilise de tot. Nimeni nu se atinsese de ceea ce li se cuvenea, fiindcă în aşezare nu mai rămăsese nimeni, toţi fiind aici.

Dominînd harta împrejurimilor, la început nu fuseseră decît ei doi, ridicaţi în scări să scruteze orizontul forfotitor. Apoi, treptat, în jur se mai strînseseră şi alţii, tot mai mulţi, călări, aşteptînd. Barba colilie a bătrînului flutura în vîntul aprig al înserării, impunînd cunoaşterea unei taine la care ceilalţi nu aveau acces. Din vreme în vreme, toate privirile se întorceau spre el. Dar bătrînul rămînea neclintit, privind departe în zare. Cînd noaptea s-a întins, pe toate colinele s-au aprins focuri cît cuprindeai cu ochii, demarcînd limitele Pustiei de limitele Plantaţiei oamenilor stratificaţi în valuri concentrice de impact : întîi mii, apoi milioane, apoi miliarde, unii în spatele celorlalţi : focuri pînă în zarea fără

fund strălucind din gorgan în gorgan pînă acolo de unde se ridică sorii din Oceanul pe care plutește Planeta ca o carapace de broască țestoasă, rătăcind prin Cosmos. Și fiecare colină era ca un far în noapte, călăuzind calea de praf a unor corăbii nevăzute ce porniseră domol, în mare taină, împotriva Timpului, pe cursul unui Fluviu cu ape tulburi și leneșe. Prin întuneric nu răzbăteau decît foșnete ciudate și vuiet adînc precum al mării, stîrnit de talazurile celeilalte armii, nenumărate, ce pregătea ceva, acolo, la cîțiva pași de ei. Ceva neprevăzut și de o colosală importanță, ceva care te făcea să te înfiori și să strîngi la piept cu mîna tremurînd pelerina argintie antiradiantă. Sfîșiate pe alocuri, pelerinele vechi lăsau să se întrezărească sînii războinicilor cu cărnurile atîrnînd roase de o incurabilă descompunere. Ici și colo, țipătul sau hohotele deplasate de femeie în junghiul plăcerilor sfida parcă solemnitatea momentului, iar scîncetele de copil păreau smulse cu brutalitate trupurilor fragede aduse de curînd jertfă la altarul unei vieți mult mai aproape de moarte decît de eroare sau adevăr. Era noaptea unei nunți colosale, la care neantul se împreuna cu cenușa, pentru a făta bastarzii monstruoși ai incestului. Mirele era înveșmîntat în Pulbere, mireasa în rochii de întuneric de ev, cu steluțe mii sticlind în urzeală. Iar oaspeții purtau semn de noapte, de parcă Banchetul la care primiseră invitația ar fi fost un botez funerar.

— Și, mai ales, țineți minte: cînd se vor ridica nu trebuie lăsați să se mai așeze nicăieri!, rosti sentențios bătrînul. Asta ne mai e speranța! Ăsta este acum cuvîntul de ordine!

Și ceilalți dădeau din cap, aprobîndu-l în tăcere.

9. Femeia trimisese copilul mai departe, să nu o vadă chinuindu-se așa. Icnea din greu, înecîndu-se în răsuflarea horcăitoare, cînd, glasul firav o făcu să-și înghită sîngele amar ce-i umpluse gura.

— Mămico, uite un înger!

— Ți-am zis să nu mai stai aici și să te joci nițel mai încolo în iarba înaltă... șopti femeia, străduindu-se să-și stăpînească tusea insuportabilă. Dar fiindcă ridicase totuși privirea, tusea i se transformă într-un rîgîit jalnic. Stătea cu gura căscată, și fiindcă nu mîncase nimic de mai multe zile, iar apa sterilizată și fără nici un gust nu era asimilată de organism, răspîndea împrejur un damf de putred din mă-

runtaiele ce se macerau pe sine. Se holba tîmp în sus, în vreme ce copilul o trăgea de pelerina desfăcută, dezvăluind obscen pîntecul supt și năpădit de un păr nefiresc, negru, și creț pînă între sînii tumefiați.

— Mamă, mamă, ce e, ce s-a întîmplat ?

Femeia își coborî în sfîrșit privirea spre tigva cheală a micuțului și într-un gest necontrolat întinse mîna să-l mîngîie pe plăgile deschise în craniu.

— Doamne-Dumnezeule !, repeta ea. Dă Doamne să treacă mai departe ! Dă Doamne să nu se oprească din zbor tocmai aici ! Du-l Doamne la vecinul de peste deal, du-l pe pustii.

Ochii ieșiți din orbite urmăreau evoluția suavei creaturi pe sub cerul înalt parcă picurînd de sînge.

Nu era decît un pui, cu figura deschisă, cu ochii întunecați și goi, cu țeasta rotundă de metal sticlind rubiniu în soare : un Libelung care abia deschisese ochii spre lume după un somn lung și fără vise în care nu făcuse nimic altceva decît să repete programul automat al unor gesturi de neînțeles, pe care specia i le sădise în trup mai dinainte de a se naște, urma o traiectorie, un sens care-l anima, confuz, lansîndu-l pe drumul acesta ca pe o cale anume. Aripile fluorescente, cu striațiuni de holografie geometrică, băteau cu sute de mii de pulsații pe secundă, ținîndu-l suspendat în aer deasupra imaginii inedite ce i se reflecta feeric în căutătura-i spectroscopică. Astfel, jalnicul gard de nuiele împrejmuind ogorul străin, lui îi apărea de acolo de sus ca o miraculoasă deschidere de iradiație, ca un mirific curcubeu de viață, iar femeia îi făcea semne lui, lui în mod special, arătîndu-i forma spectrală mică de alături. Și Libelungul se apropie să se pogoare alături de ei, să-i aline. Simțea o milă fără sfîrșit pentru zbuciumarea tragică a măruntelor creaturi, a acelor viermi ce nu cunoșteau zborul, tîrîndu-se atît de aproape de pulberea tirană.

Dar cînd întinse mîna să-i mîngîie, încercînd să le ofere măcar un strop din tandrețea nespus de dureroasă și amară ce-i umplea golul de sub armura metalică, ființele pulberii se repeziră doborîndu-l cu lovituri feroce.

Fusese un Libelung foarte tînăr. Cuirasa îi cedă scrîșnind sub izbiturile lemnelor apucate la nimereală de muribundă și de fiul ei.

— De ce nu a schițat nici un gest să se apere ? constată uimit copilul, scărpinîndu-și grijuliu ulcerațiile scrofuloase dintre picioare.

— Libelungii nu se apără niciodată, îi explicase femeia.

— Bine, dar atunci de ce-i omorîm ? mai întrebă copilul, tîmp.

— Ca să nu se așeze, răspunse femeia neatentă, trăgînd cu urechea la tropotul ce se apropia. Asta este cuvîntul de ordine.

Apoi tropotul s-a revărsat. Călăreții treceau chiuind sălbatic, agitîndu-și armele ascuțite. Zărindu-i singuri, cîțiva se avîntară cu caii lor iuți peste brazde, îi ajunseră, despicară copilul cu o lovitură și cei ce nu se strînseră să roadă carnea puțină de pe oasele strîmbe tăvăliră femeia sau se distrară pe seama spasmelor ei.

Erau primul val.

10. Înaintea Libelungilor se rostogolea hoarda hăulind și devastînd teritoriile străine, profitînd din plin de nesperata incursiune, căsăpind tot în cale, să nu se așeze, să nu se oprească din zbor. Era formidabil de plăcut să poți izbi între ochii ființelor coborîndu-ți din cer în cale ! Să ai o spadă în mînă, udă de sperma lăptoasă ce se scurge prin trupurile mai ușoare ca fulgul ale Libelungilor tineri !

În urma primului val nu mai rămîneau decît norocoșii care izbutiseră să se ascundă în vizuinile de sub pămînt, fiindcă primul val era format din cei mai temerari, porniți năvalnic să prade, să sfîșie și să ucidă.

Al doilea val venea cu prețuri colorate desfășurate-n vînt. Se cîntau colinde, se cotrobăiau cotloanele, se răpeau femeile cu arcanul, se ucideau pruncii. Bărbații care nu suiau de îndată-n șa să se amestece cu hoarda erau spînzurați cu capu-n jos de crengile de mărgean de la poalele arborilor vitrificați ce străjuiau partea dinspre Cîmpie a Culturilor luate în copite de caii iuți ai Pustiei.

Sîntem oamenii ! Miliarde ! Și după noi vin Libelungii, care nu au voie să se așeze, care nu trebuie să se așeze !

Și într-adevăr, după al doilea val, urmau Libelungii. Cînd poposea cîte unul din zbor, era legat cu aripile de stîlpi și transformat în rug viu. Cei din al treilea val, călărind tot timpul dedesubtul stolului, îi loveau din fuga calului, săgetîndu-i din zbor, doborîndu-i cu pietre, frîngîndu-le glez-

nele. În urma stolului, Culturile rămîneau acoperite de cuirasele metalice sfîşiate.

Dar nici Libelungii nu mai erau aceleaşi fiinţe suave care se trăseseră cîndva din colbul Pustiei de lîngă Necropolă. Se făcuseră înalţi, strălucitori şi lucioşi, cu chip săpat adînc în metal, cu trup de carapace solidă din titan şi aluminium. Aripile sclipeau neîntrerupt şi cînd veneau, orizontul se întuneca de un crepuscul de ev. Miliarde rămîneau în urmă să se descompună sub soarele roşu al Planetei. Miliarde îşi continuau zborul înalt, triumfător. Din clipa în care veniseră pe lume nu se hrăniseră cu nimic. Crescuseră şi se dezvoltaseră din sine, germeni de nestăpînită energie, ridicîndu-se să treacă peste supliciul lumii acesteia şi să ajungă acolo unde erau destinaţi să pogoare. Nimic nu îi putea opri. De data asta nimic nu avea să îi mai împiedice să-şi atingă ţelul tainic spre care se urniseră de fiecare dată în entelehii sublime, către o victorie de neînlăturat.

11. Swan călărea alături de bătrîn. Hrana se isprăvise şi ajunseseră să se devoreze între ei. Dormeau în şaua calului, cu sabia în mînă, gonind neîntrerupt pe sub stolul îndreptîndu-se, în linie perfect dreaptă, spre ţelul nebulos.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se aşeze ! striga bătrînul.

Dar lui, în şoaptă, îi dezvăluise demult că nu îi vor mai putea opri ca-n alte dăţi.

Şi Swan privea acum cu interes şi stimă spre fiinţele din norul compact sub care călăreau zi şi noapte, aducînd întunericul pe locurile pe unde treceau.

— Oare de ce or fi trecînd peste ogoare ? Dacă ar fi luat-o de-a dreptul, pe calea mai scurtă către Ocean, de mult ar fi ajuns, şi noi nu le-am mai fi putut face nimic, se minună Swan.

— Poate că nu Oceanul le este ţinta. Cine ştie, vreun loc anume...

Se roteau neîncetat, stîrnind vîrtejuri şi curenţi tari ce le fluturau panaşele, lăsînd să cadă de deasupra o fulguială eternă de îngeri sfîşiaţi. Cu toate astea, norul continua să existe, plutind apăsător sub cer şi indicînd ca o săgeată *Sensul*.

12. Ajungînd la limitele cele mai avansate ale Zonei Locuite, cea mai mare parte a cavalerilor descălecară, renunţînd. El şi bătrînul însă, îşi continuară drumul, călărind în

tăcere, șold lîngă șold, steguleț de lance lîngă steguleț de lance, cu spadele bătînd ritmic peste crupă caii violeți. Și Swan realiză pentru prima dată că, deși stătuse lîngă bătrîn ani și ani în șir, o viață de om, nici măcar nu știa cum îi cheamă, nu avusese niciodată curiozitatea să-l întrebe ce nume poartă, dar își zise, în fond, ce importanță ar putea avea numele ?

Ce adînc întipărită în memorie purta imaginea Libelungului ăluia căzut din înalt, care îi privise liniștit cum vin, ridicîndu-se respectuos în picioare, cu aripile frînte ! Se apropiaseră în galop și, cînd ajunsese, se scrutaseră unul pe altul o vreme, cu curiozitate. Și Swan întinsese mîna, cuprins de un tremur de emoție, să pipăie anvelopa lucioasă și rigidă a cărei înfățișare se schimbase din nou. La atingere, îi stîrnise o senzație străină, și pielea i se încrețise de un frig lăuntric. Privind, se așteptase la complet altceva.

Atunci bătrînul îi întinsese spada, și Swan, apucînd-o cu amîndouă mîinile, o ridicase deasupra capului, cu ochii în ochii de gheață ai Libelungului. Cînd tăișul a căzut, șfichiuind aerul, din trupul distrus nu a scăpat nici un geamăt. Un om, pînă și o femeie, lovit de moarte, geme, rostește ceva, blesteamă, mulțumește sau plînge măcar. Dar zvîrcolirile Libelungului erau mute.

— Poate că n-au limbă, își dăduse cu părerea, dar bătrînul clătină dezaprobator din cap.

Cavalcada continua pe Pămîntul de la Capătul Lumii. Au pătruns într-un oraș gigantic, mult mai puțin afectat decît Necropola lor din Cîmpie, semnalînd o zonă în care se folosiseră *arme curate*. Copitele cailor sunau prelung pe caldarîmul străzilor dintre blocurile care rămăseseră, tot așa cum vor fi fost și odinioară : fără uși, fără ferestre : simple paralelipipede intacte urmărite indiferent din trapul cailor, legănat, cum defilează pe lîngă ei, în veșnicul crepuscul ce domnea sub norul Libelungilor.

— Pășești prin Cetatea Eternă, îi spuse bătrînul.

— Prin cetatea ce ? întrebase el, crezînd că nu a auzit bine.

Au mers neîntrerupt prin Orașul bîntuit de hoituri bine conservate. Apoi, brusc, Orașul se cufunda în Ocean. Din larg se mai înălțau pînă deasupra apei construcții scufun-

date, dar la locul unde valurile izbeau uscatul se formase o plajă îngustă. Înaintea plajei se deschidea o piaţă vastă, înconjurată de coloane pînă la cer.

Acolo au pogorît Libelungii. Deşi nu mai rămăseseră din cei plecaţi cîndva din Pustie decît a milioana parte, probabil, erau totuşi mulţi, zdrobitor de mulţi.

— S-a sfîrşit, murmură bătrînul.

Într-adevăr, nu mai era nimic de făcut. Vîrtejul se lăsa, deşteptînd un vînt puternic în timp ce soarele îşi făcu apariţia din nou pe cerul senin şi roşu. Talazurile verzi-plumburii se izbeau de stînci, răspîndind în aer irizaţii de curcubee. Mortăciunile de pe mal, curate şi frumoase ca noi, îşi mişcau alene, duse de curenţi, membrele.

Libelungii se strînseseră în semicercuri concentrice. Pîlcurile de călări dădură iureş cu lăncile în cumpănă. Vîrfurile oţelite au răpăit ca grindina pe carcasele de za, dar preaînalţii nici nu luau în seamă atacul furibund al cavalerilor din şeile cailor cu capete de os alb. Oţelul izbit de cuirasele diamantate de călirea în stratosferă, scotea doar scîntei, nemaipricinuind nici o pagubă. Swan şi bătrînul descălecară şi se strecurară prin împletitura omogenă de înaripate trupuri metalice către punctul central ce focaliza adunarea circulară. De jur împrejur se înălţau chipurile înalte şi neclintite, modelate în cel mai dur metal din Univers. Înaintea primului rînd cu picioarele afundate în apă pînă mai sus de genunchi, un Libelung ca un far ridică spre cer tăişul sclipitor al braţului, despicînd cu vaiet aerul, într-un gest măreţ, sacru. Soarele însîngera aripile străvezii prin care se refracta în nenumărate nuanţe necunoscute, dezvăluind jocuri de imagini abstracte, în relief. Cel ce părea a fi regele Cîrdului îşi înălţă iar mîinile peste mulţimile nenumărate şi atunci, din piepturile puternice şi goale irupse un muget gutural, dar armonic, vibrînd asemeni unei orgi ale cărei tuburi ar fi Istoria.

— Doamne-Dumnezeule ! şopti bătrînul. Deci asta era ! Deci asta e !

Părea că o tristeţe fără de margini le alina, acum şi pururea, sufletele răvăşite. Swan căzu în genunchi, cu faţa în nisip, smulgîndu-şi părul din cap cu amîndouă mîinile şi izbindu-şi fruntea de o dală de mozaic şlefuit ca un cristal.

Şi din ochii bătrînului se rostogoleau lacrimi mari, picurîndu-i de pe barba-i încîlcită în sîn.

Şi cîntecul Libelungilor creştea tot mai pătrunzător, luînd o alură măreaţă şi dramatică, urcînd sfîşietor, fără egal, deasupra Oceanului mort, deasupra Lumii pustiite. Grav, fără intonaţii, metalic, direct, zdrobitor, elevînd spiritul către cele mai înalte culmi ale Abisului şi Dezolării. Cîntecul Libelungilor de pe plaja unde Oceanul bate în zidurile Cetăţii Eterne.

Mircea Liviu Goga

MUȘUROIUL DE FURNICI

Leonard l-a întîlnit lîngă casă. Crescuse acolo peste noapte, dintre frunzele veștede ale toamnei, ca un vulcan în miniatură, care aruncă o fluidă și vie lavă neagră sau roșie. Neagră sau roșie — Leonard nu-și dădea seama ce culoare puteau avea ființele care ar trăi în adîncurile trunchiului de con, căci nu zărea nici măcar una. Totuși, convins fiind că e vorba de un furnicar, reteză cu un cuțit mare, de bucătărie, vîrful micului vulcan. Aștepta să se întîmple ceva, ceva deosebit, dar din canalul care urca pînă la suprafață nu se arătă nici o furnică. Atunci Leonard începu să reteze în feliuțe subțiri, ca pe un cartof, întregul mușuroi. Dar fie că lucrătoarele se retrăseseră deocamdată mai în adînc, fie că adevăratul mușuroi se afla el însuși mult în profunzimea solului, Leonard nu reuși decît să scurme țărîna, împrăștiind-o pînă departe. Pînă la urmă joaca asta îl plictisi. „Probabil canalele se întind, enorme, poate pînă-n mijlocul pămîntului, pînă-n miezul lui arzător. N-am să reușesc niciodată să le dau de capăt. Și, la urma urmei, ce rost are?" Leonard privi în sus, către norii plumburii ce se alungeau pe deasupra capului său. „Da, ce rost are? Sînt rău, avea dreptate Alice. Nu trebuie decît să te îndepărtezi o clipă de tine însuți pentru a înțelege o mulțime de lucruri. Să simți că ești o existență ratată, un mușuroi de furnici părăsit, că în locul sufletului prin trupul tău se întind doar coridoare lungi, îngrozitor de goale, îngrozitor... Și nu știu cu ce suflet o mai iubesc pe Alice — dacă acest lucru pe care-l simt se poate numi iubire. Dacă se poate numi într-un fel oarecare". Leonard intră în încăperea cu tavanul jos, din grinzi de stejar. „La ce bun m-aș înșela? — se întrebă. E mai bine

să aflu. Să privesc în oglindă". Leonard atinse încet cristalul rece. Știa că dincolo de luciul oglinzii se întindea aceeași lume. „Și totuși vreau să mă înșel. Să mi se pară că dincolo e altfel, că individul care mă privește și-mi seamănă atît de mult nu sînt eu ; că există o infinitate de lumi a căror proprietate comună e că mă reflectă — și că datorită lor, adică interferenței acestor lumi, eu exist — materia, spiritul, totul datorat unor interferențe irepetabile".

Leonard ieși afară și merse în grădină. Aici avea încă mult de lucru. Munci pînă cînd se făcu amiază și ar mai fi muncit poate și după aceea dacă n-ar fi început să plouă. Leonard privi apoi multă vreme pe geam cum mușuroiul de furnici își dizolvă treptat versanții în lichidul murdar ce cădea cu nemiluita.

„Probabil că revederile sînt esențiale" — își spuse el în după-amiaza aceleiași zile. După ploaie cerul se mai lumină. Leonard plecă cu pușca prin pădure. Nu ținea neapărat să vîneze. Lua pușca mai mult pentru a avea motiv de hoinăreală. Trăgea rar și aproape întotdeauna în vreun animal dăunător. „Fiecare ființă e unică. Fiecare lucru. Dar ne place ideea repetabilității. Repetabilitatea este secretul tuturor fericirilor și totodată motivul pentru care trăim atît de puține clipe fericite. Căci timpul ne poartă drept înainte, lui nu-i pasă de reamintirile noastre. Nici de reamintiri, nici de revederi. Mîine o voi putea revedea pe Alice. Voi fi fericit, mai fericit decît sînt astăzi mergînd prin pădurea asta tăcută, pe sub cerul de plumb".

În seara aceea Leonard s-a întors foarte tîrziu acasă. A încercat să citească o revistă, dar literele îi jucau înaintea ochilor. Oboseala acumulată în pădure își făcea efectul. Atunci Leonard hotărî că e mai bine să adoarmă. Adormi și visă că dormea în fotoliu, cu revista prăbușită alături. Lumina electrică rămăsese aprinsă, așa că-și putea observa bine obrazul slab și argăsit de soare. Pe cînd se contempla astfel, simți deodată nevoia să deschidă gura. O fojgăială insuportabilă îi urca din stomac și din adîncul plămînilor în gîtlej, apoi strania țesătură usturătoare se năpusti în cavitatea sa bucală și în fosele nazale și, în sfîrșit, obrazul și barba îi fură invadate de cohorte imense de furnici roșii, sîngerii, ce se năpusteau în valuri din nas și din gură coborînd în gheme viermuitoare pe piept, pe haine, rostogolindu-se în sfîrșit pe

covor şi umplînd odaia ai cărei pereţi deveniră în curînd roşii şi plini de neliniştea vieţii. Leonard începuse să audă şi un fel de marş straniu, un cîntec oribil şi înălţător totodată, ce se revărsa parcă din adîncul plămînilor lui acoperiţi cu milioane de insecte, abia mai putînd să respire, şi înţelese că nu era cîntat de el, ci de micile vietăţi ce-i umpleau plămînii şi stomacul, căci prea era victorios acel cîntec — ori el toată viaţa fusese un învins, un învins iremediabil. Deveni apoi din nou atent la furnicile care umpluseră camera. Oglinda cea mare fusese năpădită de insecte. Leonard observă că fiecare furnică încearcă să muşte din spatele oglinzii şi că în cîteva locuri emailul fusese distrus, insectele ajungînd pînă la stratul de argint din care jupuiau infime fîşii. Şi auzi deodată glasul acela, format parcă din milioane de alte glasuri, ca şi cînd mii de popoare s-ar fi adunat să-i arate un uriaş adevăr pe care, în mod ciudat, nu reuşea să-l desluşească aşa cum adesea, din cauza ecourilor, într-o gară, nu reuşeşti să înţelegi ce tren se anunţă că va sosi. Apoi multele popoare tăcură, iar furnicile se retraseră din nou în el, lăsînd camera tot aşa cum fusese. Doar oglinda devenise o bucată simplă de geam. Şi a trecut destulă vreme pînă cînd Leonard a înţeles că nu mai dormea şi că privea îngrozit geamul transparent în care se transformase oglinda.

„Toate lucrurile au o explicaţie — se surprinse gîndind Leonard. Poate că furnicile acelea există, dar mult mai posibil e că am visat". Tuşi. „Nu simt nimic. Am visat. Nu pot trăi în mine miliarde de furnici ; da, am visat. Omul — un muşuroi de furnici ! Ce caraghios ! Azi vine Alice şi o voi iubi. Şi nu va şti niciodată că a fost iubită de un muşuroi de furnici. Doamne, ce gînduri groteşti ! Teama de cele ce s-au întîmplat, sau teama de cele ce nu se pot întîmpla ? Fantome, sîntem plini de fantome — în fond, simple restructurări ale propriilor noastre fiinţe. Ca într-o uriaşă sală cu oglinzi, ca un castel, ca o lume de oglinzi. Nespus de grotesc şi de caraghios. Şi tocmai azi cînd trebuie să vină Alice".

Femeia sosi pe la amiază. O întîmpină sărutînd-o pătimaş, frămîntîndu-i umerii cu o fervoare ce-l surprinse în primul rînd pe el.

— Am venit — spuse Alice, apoi nu mai spuse nimic pînă seara. A fost o vreme nemaipomenită în care Leonard a simţit cum i se risipesc una cîte una temerile. A culcat-o pe Alice lîngă el şi au făcut dragoste, lăsînd ca aerul rece al serii să-l înconjoare ca o platoşă, apărîndu-i pentru totdeauna de nevoia de a se privi în oglindă. Apoi şi ea şi Leonard au adormit, iar Leonard a visat că dormea alături de Alice. Şi deodată şi-a simţit plămînii şi gîtul năpădite de o fojgăială greţoasă. A trebuit să deschidă iar gura. Pe acolo ţîşniră primele valuri de insecte, apoi şi nasul i se lărgi sub presiunea insectelor ce năvăleau din adîncurile lui. Furnicile rubinii umplură camera, acoperiră patul şi, în sfîrşit, o descoperiră şi pe Alice, iar Leonard observă îngrozit cum femeia se mişcă, deschide ochii şi începe să ţipe, iar el nu poate să se trezească, nu poate să oprească insectele care o tîrăsc implacabile spre el, spre gura lui deschisă, în care Alice pătrunde — dar cum ! cum ? — pătrunde din ce în ce mai adînc, ţipînd şi împotrivindu-se zadarnic. Şi, o dată cu Alice, tot imperiul furnicilor se retrage din cameră, intră din nou în plămîni, în stomac, dizolvîndu-se apoi în sînge — altfel cum se explică faptul că, iată, el urlă, în sfîrşit treaz, şi ţine o furnică roşie între degete, o striveşte şi urlă, încercînd să cheme un *ceva* care deja nu mai există, în timp ce aşternutul gol mai păstrează imprimat conturul trupului, atît de drag, al Alicei ?

„Pentru că — gîndi Leonard — aceste furnici nu sînt simple furnici. Ele şi-au construit în mine o lume deosebită, un castel. Da, asta au construit : un castel de oglinzi. Pentru ca ele să trăiască dincolo, în celălalt univers, dincolo de apele oglinzilor, iar noaptea să irupă în universul meu, distrugînd lucrurile dragi fiinţei mele, luîndu-le de cealaltă parte a oglinzii, undeva, în mine. În mine sau la ani lumină distanţă : totuna. Vin dintr-o altă dimensiune a spaţiului ? Dintr-o lume paralelă ? Ei bine, ce-mi pasă ? Nu trebuie să le mai ofer nimic. Poate aşa, crezînd că în afara oglinzii şi a Alicei nu mai există nimic important în această lume, vor pleca, se vor retrage definitiv din mine. Dar vai, oare n-am spus un adevăr prea mare ? Pentru că m-aş putea întreba : ce-mi mai rămîne acum, cînd Alice nu mai este ? Nu mai este ? — reveni Leonard. Asta nu se poate. Ea a rămas intactă, acolo, în mine. Trăieşte — e absolut sigur !“ Leo-

nard se izbi cu palma peste piept. „Aici. Sau poate aici. Unde-o fi intrarea în lumea lor blestemată ? Ei, cei de dincolo de oglindă... sună pompos. Mai bine : ei, cei din noi. Sună adevărat".

Leonard fugi. Plecă spre est, ajungînd repede la graniţa deşertului. Şi-a ridicat apoi cortul într-un loc complet pustiu. Pe o rază de cîţiva kilometri, singura ridicătură mai acatării era prea plinul său trup şi, singura plantă, floarea pe care o purta la butonieră.

„Ştiu ce să le cer — îşi zise Leonard. Să mi-o redea. Şi să plece — să dispară definitiv. Nu le vreau ; m-am blestemat". Ceva vibră în el cînd gîndi asta.

Seara, Leonard se întinse pe nisipul cald. Adormi şi visă că dormea pe nisipul cald al deşertului. Apoi gura îi fu năpădită de furnici, care se repeziră afară, spre lumina lunii, înecîndu-l aproape. Valul sîngeriu şi usturător îi năvăli din nas şi din gură. Umplu împrejurimile. Leonard vru să vorbească, să încerce să ceară ceea ce-şi propusese, dar faringele îi era blocat de torentul de insecte. Şi furnicile colindară mult timp nisipurile, în timp ce Leonard le urmărea surîzător şi din ce în ce mai convins de faptul că, începînd din acea noapte, va scăpa într-adevăr de ele. Dar micile fiinţe îl înconjurară, iar Leonard le simţi deodată cum îl apucă şi îl împing către propria-i gură, nepăsătoare la zvîrcolirile lui şi la mormăiturile ce se doreau a fi strigăte. Şi Leonard înţelese brusc că, într-adevăr, aceasta e ultima lui noapte pe Pămînt, că va fi întors pe dos împreună cu întreg spaţiul dimprejurul lui, aidoma unei mănuşi, pe coordonatele unei dimensiuni străine şi fantastice, iar dacă în cele din urmă nu mai încercă să se opună, o făcu doar pentru că-i trecu prin minte gîndul acela ciudat, acelaşi care-l mai încercase în ultimele zile : reîntîlnirea te poate face fericit.

Şi Leonard se prăbuşi în el însuşi, aşteptînd să-şi reîntîlnească femeia.

Silviu Genescu

PESCĂRUȘII

Leonard mergea acum chiar lîngă mine. Îi atingeam umerii simțindu-i mușchii bine formați. Am scos pachetul de țigări din buzunarul șorțului, dar înainte de a i le întinde mi-am dat seama că erau umede. Una mi se rupse între degete.

— Ar trebui să le pui la uscat, observă. Hidroavionul vine de-abia joi.

Furtuna fusese îngrozitoare. Mărturii ale furiei sale întîlneam la tot pasul. Ancoraje rupte zăceau mai peste tot, lucitoare și răsucite ca niște șerpi cuprinși de amorțeală. Cablurile metalice erau încă umede și lunecoase, cu sîrme ieșind ascuțite pe la capetele rupte. Leonard se zgîriase cu un asemenea cablu. Pe gleznă, sîngele-i picura din tăieturi paralele, care-l usturau teribil, după cum îmi spusese. Semănau cu urme de gheare făcute de un animal mic de la care nu te aștepți la agresivitate. Îmi păreau niște răni perfide.

— S-a zis cu stația.

Pe cealaltă parte a atolului era echipa „Oscar", la care voiam să ajungem. Simțeam Soarele ca pe un foc apropiat. Stînci mari se împotriveau privirilor noastre, înaintînd întunecoase în ocean. Valurile se fărîmițau pe lîngă ele cu un plesnet sec. De după stînci ceva lucea, o suprafață metalică pe care Soarele și apa șiroiau. Ne-am apropiat în fugă. Părea un avion care amerizase și se zdrobise de stîncile de pe mal. Avea două trape coborîte și oceanul năvălea în interior cu un zgomot de apă turnată într-o găleată. Printr-un fel de parbriz — spart — se vedea înăuntru. Tabloul de bord avea o organizare stranie, care nu semăna cu nimic văzut de mine anterior. Leonard nu se osteni să privească prin parbriz sau să intre prin trape.

— Au abandonat-o repede, rosti privind de la mal. Azinoapte s-a întîmplat blestemăţia asta.

— De unde crezi că vine ? i-am spus, evitînd cîteva bucăţi de metal ce se vedeau sub valuri.

— Nu-mi amintesc să fi lansat ai noştri aşa ceva... Se pare că echipajul se află pe atol. Poate chiar acum sîntem priviţi. Se uită înspre cocotieri, încercînd să surprindă vreo mişcare, dar întîlni doar încremenirea neagră a junglei. Trebuie să fi fost un fel de şalupă, sau cam aşa ceva, adăugă întorcîndu-se spre mine. Dădeam ocol carcasei joase descoperind spărturi de metal boţit de impactul cu stîncile. Am privit apoi oceanul şi toată întinderea aceea de apă mi s-a părut o pereche de ochi albaştri care mă priveau fix. Rece. Leonard îmi făcu semn cu mîna.

— Hai să mergem spre „Oscar" ! şi apoi izbucni : Doamne, pe tine nu te-a ars Soarele ?

Pe cei din echipa „Oscar" i-am găsit în casă, adunaţi în aceeaşi cameră, fumînd. Afară erau împrăştiate lăzi de lemn sparte şi fragmente de obiecte. I-am întrebat ce s-a întîmplat, nu-mi explicam delăsarea lor, afară erau o mie şi unu de lucruri care trebuiau adunate şi reparate. Leonard ceru o ţigară. I se întinse un pachet. Marc se aplecă spre mine.

— Am pierdut orice contact radio.

— De ce n-aţi reparat antena pînă acum...

— Nu-i vorba de antenă. Ceilalţi priveau tăcuţi înspre ocean. Aparatura funcţionează perfect, dar nu auzim decît zgomotul de fond al Soarelui. Pe banda de 21 cm.

Mă simţeam ca şi cum urma să mi se comunice că sufăr de o maladie incurabilă şi medicului îi venea greu să-şi aleagă cuvintele.

— Şi mai e ceva. Soarele ăsta nu pulsează din douăzeci în douăzeci de minute. S-ar zice că e o altă stea, din aceeaşi clasă cu Soarele...

M-am dus la fereastră, apăsat de greutatea unui adevăr care începuse să mi se contureze în minte. Priveam oceanul, fiecare val care-mi năvălea în priviri, fără să-mi mai pot imagina Europa sau Asia dincolo de el. Marc veni lîngă mine şi i-am auzit vorbele aproape :

— Nu ne mai bălăcim în Pacific, bătrîne... Trebuie să accepţi asta.

Nu spusese cuvintele ezitînd. Parcă le-ar fi citit de undeva.

— Păsările alea au ştiut, am rostit. Pescăruşii au plecat de ieri de pe atol. Îi văzusem în cîrduri mari, zbătîndu-se în văzduh ca nişte foi albe aruncate din avion. Plecaseră spre larg.

Ne-am întors spre ceilalţi. Leonard le povestise despre epava abandonată între stînci. Aduseseră cîteva carabine din magazie, iar buzunarele urmau conturul unor cutii cu cartuşe.

— Probabil că vom avea musafiri, îngăimă Leonard înfruntînd privirea lui Marc. Îşi luase o carabină şi o ştergea cu mişcări largi. Marc era la un pas de el, acoperindu-l cu umbra.

— Nu te grăbi, rosti, şi mai ales nu te grăbi să pui mîna pe armă.

Valentin Ciocşan

LINIŞTE

I.

Rătăceau. Nenumărate zile şi nopţi se scurseseră peste ei. Îl răpise pe lunganul cel blond de pe absurda scenă a unui ultim război. De-atunci se-nvălmăşise totul : imagini, cuvinte şi chipuri în necontenita lor rătăcire. În necontrolata, discontinua lor fugă spre lumile stinse de mult.

...Uitate, moarte lumi. Civilizaţii coborîte în sicrie de aur, sub efemere chipuri de zei.

Îşi aminti deodată imensul efort al sclavilor goi ridicînd piatră cu piatră geometricul trup al piramidei — ultim lăcaş al faraonului, nou cuib al lui Ka.

Imense temple. Învălmăşeala salahorilor potrivind chipurile de piatră. Pestriţe, stranii ritualuri, sacre sabaturi şi oameni tot mai vechi într-o tot mai crudă lumină.

II.

Departe, pe recif, valurile se spărgeau cu zgomot. Înfloreau alb, în proaspătă spumă. Poetul ieşi încet din apă, pe cînd soarele cobora grăbit în depărtatul adînc al oceanului. Blondul se întinsese pe nisipul încă fierbinte.

— Ai simţit miresmele ce sălăşluiesc aici, soldatule ?

Lunganul cel blond nu răspunse. Insistent, dar fără curiozitate, cerceta puzderia de stele de deasupra.

„Sînt florile de noapte, îşi spuse Poetul. Ascunsul lor chip, tulburătoarea lor mireasmă. Parfumul şi freamătul unui atol pierdut în spaţiu şi-n timp. Am coborît tot mai adînc ; abia acum, aici, am găsit acea unică, amplă linişte, pacea tă-

cută. Iată, soldatul meu e gol de cuvinte... Atîtea stele deodată şi aceste fremătătoare, nocturne miresme..."

Blondul se ridică încet şi o porni, gol, pe plajă.

„Un trup de marmură, îşi zise Poetul. Doar urîţenia e ceva rău aici, unde nimeni nu se întreabă cît de aproape sau cît de departe sînt stelele; pămîntul, cerul se cheamă, se împletesc în valurile oceanului alcătuind o lume în care totul moare şi se naşte tăcut, etern — nici un ritual nu s-a născut aici încă — stelele sînt deodată necunoscute flori, iar oceanul un imens animal adormit, cu răsuflare de spumă".

Soldatul culese arma automată de jos şi apoi, dintr-o înrădăcinată obişnuinţă, stînd turceşte, porni meticulos să şi-o cureţe. Din sînul junglei urcau vibraţiile moi ale vieţii de noapte, strigătul liber, de nuntă, al animalelor, freamătul calm al fascinantei, irealei nopţi.

— De cînd n-ai mai avut o noapte atît de senină, soldatule?

— ...mai spune-mi de Ariadna. Spune-mi din nou, Poetule, de fata blondă şi de castelul ei de sticlă de pe fundul mării...

III.

Sînt speriaţi şi goi în satul cu ciudate bordeie.

„O lume în care totul porneşte şi se termină sub ochiul mereu egal şi blînd al soarelui, sub veghea stelelor şi-a lunii. Liniştea, pacea. Lumina calmă a zilelor şi freamătul cu mireasmă al nopţilor. Triumful unei vînători îmbelşugate. Femeia ce va zămisli, bărbatul cu lancea ce stă lîngă foc. Sub deasa cupolă a junglei de pe acest minuscul atol, ce poate însemna — ce-a însemnat de fapt, cîndva — un unic, atemporal hotar, o frontieră ruptă de spaţiu. Femeia bronzată ce-şi alăptează pruncul, cu micul trup în soare, sub curata lumină ce coboară aici printre ramuri — coloane într-un amplu templu vegetal. Va trebui să rămînem cu ei, să pot înţelege cum, aici, setea"...

IV.

Săgeata porni dintr-un pîlc de arbuşti şi se înfipse adînc în gîtul Poetului. Se prăbuşi în aceeaşi clipă, cu faţa în sus. Blondul, lipit lîngă el de pămînt, auzea clar gîlgîitul sîn-

gelui. Scoase pistolul automat şi slobozi cîteva gloanţe în aer. Doi bărbaţi goi o luară la goană spre bordeie, cu arcurile în mînă. Deşi nu era pentru prima oară cînd cineva murea lîngă el, deodată soldatului îi veni să vomeze. Arma îi alunecă la pămînt ; apoi, mînat de un necunoscut instinct, se smulse din ameţeală alergînd, fugind demenţial, fără ţintă. Deodată îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi, istovit, sfîşiat, de obstacolele pe care le frînsese în goană. Atunci i se făcu deodată frică : era singur acum. O maimuţă ţipă şi reuşi să-şi ridice capul : deasupra, un boa constrictor uriaş îşi ondula leneş inelele. Miros de putregai ; se îneca în aerul încins şi umed. În cuget i se făcu deodată un gol şi-o clipă se ridică în locul lui imaginea Poetului prăbuşindu-se.

Din frunzişul întunecat al junglei, de la rădăcinile timpului simţea privindu-l milioane de ochi străini.

George Ceaușu

OCHIUL DE STICLĂ

1

— Ca să fiu sincer, Erwin, eu am fost un *nimeni* pînă cînd ne-am întîlnit și tu mi-ai dat un nume.

Mutantul vorbea în timp ce terestrul îl urmărea de parcă ar fi vrut să-i înregistreze fiecare mișcare. Cosmosul îi apăsa ca un clopot sub care vibrau aparatele — o mulțime de ochi întredeschiși.

— ...Deși mutanții nu au dreptul totdeauna la un nume. Mă asculți, Robert ? Și, fără să aștepte răspunsul, mutantul continuă să examineze rînd pe rînd indicatoarele de bord. Ar fi vrut să adauge ceva, dar gîndurile i se zbăteau în adînc și nu puteau să iasă la lumină.

— Îți dai seama, Francis ? Sînt o ființă inferioară. Ar fi fost prea mult să mi se dea un suflet.

Francis-Robert-Erwin îi spusese cîndva că sufletul e un ochi pe care ei, oamenii, îl au pe dinăuntru și îl țin numai pentru ei. El vorbea și terestrul îl privea în tăcere.

— Înțelegi tu, Zwigli ? La început a fost un singur ciob. Și totuși, ochiul meu a crescut, așa, făcut din cioburi, cum era.

Cioburile se numiseră Eridanus, Renalga, LS-11. Se numiseră *suferință, cruzime, prietenie.* Cunoscuseră tot felul de oameni și monștri. Văzuseră ființele-amfibie și imensele omizi policrome. Văzuseră trupuri retezate în care viața încă se mai zbătea cu încăpățînare. *Biounzii* le fuseseră camarazi, învăluindu-i cu halourile lor energetice. Ar fi putut să moară de mii de ori pînă acum, dar miracolul nu îi ocolise niciodată ; un nou tăvălug de uitare și moarte,

însă ei se trezeau nevătămați, singurii rămași din lungul șir de martori.

Nava ieși din zona difuză, înscriindu-se pe un culoar de trecere. La o nouă comandă, se văzură plutind în spațiu: pereții metalici deveniseră „transparenți", datorită *efectului de planetariu*, iar Olhyddia apăru supradimensionată în întunericul punctat de stele cu o strălucire slabă.

— De ce nu-mi răspunzi, pămînteanule? Ești Virge, nu-i așa? Uite, eu sînt prietenul tău cel mai bun, tu spuneai asta, îți amintești?

Numai un ciob și sufletul, ochiul ascuns al acestei ființe, ar avea din nou parte de strălucire. Dacă terestrul și-ar aminti măcar numele. Pentru că lui nu i-l spusese niciodată. Mutantul încercă să-i scruteze figura impasibilă:

— De ce n-ai vrut să-mi spui cum te numești, pămînteanule?

— Da? ! tresări terestrul. Apoi tăcu.

— Cum te numești? Erwin? Robert? Care e numele tău, pămînteanule? insistă mutantul; simțea din nou *singurătatea*, era un sentiment pe care nu-l cunoștea prea bine, dar își închipuia că e ceva apăsător, ca și tăcerea.

Terestrul își îndreptase fața spre un punct nedefinit. Iar timpul șerpuia încet înspre Olhyddia.

2

Proprietarul unuia dintre cele mai mari bazare ale planetei îi evaluă cu un ochi critic pe cei doi clienți: un terestru cu fața pe jumătate acoperită de borul pălăriei, într-un costum negru, cu revere lucioase, ce fusese purtat peste măsură într-o mulțime de ocazii; celălalt, un mutant cu o frumoasă mască plastică, pigmentată cu un lac portocaliu — un mutant care avea pe umeri o mantie lungă, purpurie. Simțul aprecierii i se ascuți: aparențele erau înșelătoare, putea fi vorba de o pradă grasă.

— Cu ce vă putem servi, domnilor? Găsiți la noi capodopere ale artelor practice și comerțului universal, se adresă el terestrului. (Vorbea într-un esperanto galactic nu prea curat.) Minutul de vizită nu este decît șapte unități de schimb, cu o creștere neînsemnată pentru fiecare nou minut, în progresie geometrică.

„Pungaşilor, nu de mult era aritmetică", ar fi vrut să spună mutantul. Parcă ghicindu-i gîndurile, olhyddianul continuă :

— Dacă vi se pare prea mult, atunci vă recomand Galaxia a treia, unde preţul creşte exponenţial în timp.

— Da ?! izbucni terestrul, nelămurit, aşteptînd parcă o explicaţie.

Olhyddianul rămase descumpănit ; trupul spongios era o închisoare în care formele palpitau, gata să se reverse. Mutantul spuse arătînd spre pămîntean :

— Stăpînul meu nu a dispus de timpul necesar ca să înveţe esperanto, fiind reţinut de treburi mai importante. O să tratăm împreună. Din cîte mi-am dat seama, aveţi mai mult exponate militare.

— În exclusivitate militare, răspunse olhyddianul, iar ceea ce părea să fie pîntecul lui cuprinzător (de fapt, creierul) schiţă o volută largă de mulţumire. Deşi relicvele războiului au fost, în general, distruse, continuă el. Resturile salvate au devenit nişte raritaţi.

Le puse apoi în vedere că preţurile înscrise pe obiecte sînt irevocabile. Exponatele fuseseră colecţionate în condiţii grele, multe dintre ele fiind considerate lucruri blestemate, de aceea se mai aplica asupra preţului final un coeficient suplimentar de risc. Mutantul îl lăsă să-şi debiteze reclama prin care proprietarul încerca să atîrne la valoarea obiectelor cîţiva alţi coeficienţi ; deodată, se întoarse brusc înspre pămîntean. Mantia i se desfăcu şi, în timp ce o aripă plutea acoperindu-i din nou pieptul, olhyddianul îi văzu braţul stîng, de fapt, numai o jumătate de braţ — atît cît rămăsese din el : „cred că e din setul «G», ăştia au braţele inegale".

— Da-da ! silabisi terestrul şi trăsăturile feţei i se înăspriră. Poate în subconştientul lui încolţise o înţelegere larvară a situaţiei. Blestemul, se pare, căzuse asupra lor.

Din cămăruţa proprietarului, năpădită pînă în tavan de reţeaua monitorizată (ecranele tulburi erau, de asemenea, de proveniență organică), trecură în sălile de exponate. Dacă s-ar fi putut găsi vreun principiu de grupare a obiectelor aflate acolo, acesta n-ar fi fost decît haosul ; adunate în grabă din diferite zone cosmice, obiecte de o proveniență dubioasă erau depuse, claie peste grămadă, în sălile labi-

rintice. Prezența unor cifre scrijelite pe ele (de cele mai multe ori, scrijelițurile erau succesive, reconstituind astfel evoluția prețului) și, pe alocuri, prezența containerelor criogenice erau singurele detalii care vădeau că lucrurile expuse trecuseră, totuși, prin mîinile unei ființe raționale.

În fața celor doi clienți ieșeau la iveală petice multicolore, cabluri, tălpi de încălțăminte, insigne, medalioane, brelocuri, acte, cătușe, plăci matricole, proteze dintre cele mai diverse ; apoi uniforme pestrițe, în general incomplete, resturi de trupuri — un sinistru inventar de capete, membre, organe, anexe organice aparținînd unor combatanți anonimi din războaie intergalactice la fel de lipsite de nume (fiecare crîmpei de carne era însoțit de un certificat de autenticitate în care figura și proveniența lui). În sfîrșit, arme, un adevărat arsenal, începînd cu nevinovatele arme-laser și terminînd cu dezintegratoarele evoluaților, de o eficiență cumplită, unele încă neverificate la scară galactică.

Cei doi prieteni băteau de cîtva timp culoarele ; se opreau în fața vreunui obiect, îl măsurau din ochi, treceau mai departe. Din cînd în cînd, mutantul își privea nemulțumit ceasul-busolă. Exponatele erau înadins așezate cît mai încîlcit, astfel încît o simplă trecere prin sală să aibă, în final, efecte deloc trecătoare asupra buzunarelor vizitatorilor. La popasurile mai importante, proprietarul nu pierdea prilejul să-și lăbărțeze chipul pe ecranul din perete. Imaginea era însoțită de logosul publicitar de rigoare.

Mutantul vizionase deja începuturile cîtorva amulete senzocaptoare și devenise nerăbdător. Terestrul îl studia imperturbabil, de parcă această căutare în labirint, o preocupare meschină, nu l-ar fi interesat. Mutantul ridică de pe suport o nouă amuletă și o agăță la gît, activînd-o ; imaginea înmagazinată în obiectul ca un sîmbure de piersică îl copleși. Era un integrator de simțuri, acționînd sinestezic (vizual, auditiv, olfactiv, tactil) ; un integrator care proiecta componentele imaginii direct pe centrii corespunzători din creier. Se cufundă în vizionare și deodată un frison îi scutură trupul. „Și dacă sîntem noi ?" murmură el, lăsîndu-se în genunchi. Imaginile veneau din adînc, recompunînd o fascinantă lume interioară.

3

Băiatul se opri ; setea creştea dinăuntrul fiinţei lui. „Am băut apă, am băut şi nu-mi mai e sete, apă..." Se urni din loc : „nu, încă, nu, apa e puţină".

— Armatele voastre colcăie de fiinţe inferioare... cu care vă puteţi mîndri, totuşi : sînt ceva mai evoluate decît moliile şi păianjenii.

Prizonierul. Un colonist de pe Renalga. Îl capturaseră pe drum, din pură întîmplare.

— Gelil, să ştii că eu îl omor, spuse băiatul, răguşit — gîtul i se uscase din cauza arşiţei.

Deasupra, astrul roşu, tentacular. Sub tălpi, solul fierbinte ; fisurile negre împăienjeneau deşertul pînă spre linia orizontului. Ca după o îndelungă absenţă, mutantul îşi întoarse capul :

— Nu. Lasă-l.

Porni din nou. Păşind după el, pe solul acoperit de roci magnetice, solzoase, băiatului i se păru că îl vede clătinîndu-se. Plecaseră devreme din bază (sau din ruina care se numise astfel), dar astrul zilei urcase şi îi prinsese în cîmp deschis. Umbrele li se cuibăreau la picioare. Prizonierul, cu braţele legate la spate, călca ţeapăn, înaintea lor. Vocea lui tăioasă le vibră în căşti :

— Vreţi să cîştigaţi războiul cu nişte arme fosile... Arme şi fiinţe bune de muzeu...

— Gelil, ar fi mai bine să-l omor, totuşi, spuse băiatul şi ochii îi lunecară de-a lungul ţevii lucioase a dezintegratorului pe care îl purta la piept.

— Nu. Lasă-l.

Mutantul se oprise, întorcîndu-şi faţa spre băiat. O expresie tristă se întrevedea în spatele măştii, răzbătînd prin fantele gurii şi ale ochilor ; mutanţii din setul «G» aveau pielea înflorată de eczeme şi Regulamentul îi obliga să poarte măşti. Porniră mai departe ; nu puteau rămîne pe loc — efectele arşiţei ar fi fost mai puternice. Băiatul îşi potrivi din nou pe umăr cureaua armei grele. Finalitatea unui astfel de marş forţat îi apărea neclară. Mutantul îl privi îndelung — se răsucise iarăşi înspre el —, parcă ghicindu-i gîndurile:

— Mai avem de mers.

— Au ajuns la putere stîrpiturile. Animale cu suflet bun, remarcă prizonierul. Cuvintele cocliseră îndelung înăuntrul lui.

Mîinile pămînteanului se încleştară pe patul armei. Cel prins îl privi dispreţuitor. Era ca un proaspăt astronaut care aştepta să urce în navă iar uniforma lui, mulată pe trup, luase culoarea deşertului. (Uniformele renalginilor aveau proprietăţi cameleonice). Băiatul îl examină : blond, cu o statură atletică. Desigur, un ofiţer. Îşi smulsese tresele de pe mîneca uniformei, dar părea să fi fost cel puţin comandant de ordinul IV, după aroganţa cu care vorbea :

— Eşti pămîntean ? Da, da, eşti pămîntean...

— Cu toate că nu m-am născut pe Pămînt, i-o reteză băiatul.

— Un fiu al războiului — frumos ! Cine ştie ce corcitură dintre amibă şi ciupercă !... Atîtea fiinţe ciudate mişună pe planetele Sistemului !

— Gelil, eu cred că pînă la urmă tot am să-l omor, rosti băiatul, de data asta mai puţin sigur de sine, ştergîndu-şi cu mîneca uniformei vizorul înnegrit de praf şi sudoare. Rămăsese pe sticlă doar o dungă de murdărie ce îi ciuntea cerul, o pată de culoarea arsiţei — albastru spre gri.

Mutantul privi în urmă (buzele i se mişcau, dar băiatul îşi blocase receptoarele auditive), apoi porni din nou. Braţele inegale îi atîrnau fără vlagă pe lîngă corp. Uniformei prea largi, a cărei adevărată culoare se pierduse din cauza murdăriei, i se ridicau umerii, după ritmul pasului. Prizonierul tăcuse, în sfîrşit.

Mergeau în neştire, aproape sufocaţi ; picături de sudoare li se scurgeau pe tîmple. Deşertul îi înghiţea ca o protoplasmă gălbuie.

De la o vreme, prin pîcla vizoarelor, observară petele de iarbă şi tufişurile încîlcite. În faţa lor, orizontul se îngusta. Lianele ieşeau la iveală rotindu-se într-un dans totemic ; această cinetică somnolenţă băiatul nu şi-o putuse explica decît mult mai tîrziu, cînd era să fie mult prea tîrziu. Glasul i se auzi deodată :

— Eşti sigur, Gelil ?

Drept răspuns, mutantul arătă cu degetul în zare : ceea ce căutau trebuia să fie acolo, sub un tumul.

Deşertul se stingea sub apăsarea vegetaţiei. Ierburile şi lianele de pe Renalga aveau o vitalitate extraordinară : pînă mai ieri fusese aici un cîmp muşcat de explozii.

Un tranşeu înalt — un fel de carie a reliefului — se interpunea spre o lume care trecuse în amintire ; resturi carbonizate de trupuri şi arme se rînduiau în trepte, ca după un ospăţ al giganţilor. Nu departe de marginea şanţului se înălţau nişte tumuli deasupra cărora liniile vegetaţiei închipuiau un zbor nereuşit.

Mutantul îngenunche, lipindu-şi urechea de pămînt. Era linişte pe planetă. O linişte înfiorătoare. Linişte. Să stăm puţin la umbră, zise el, rămînînd nemişcat ; nu observase că masca îi căzuse de pe faţă, dînd la iveală fruntea cu filigrane de riduri, obrazul ca un desen abstract ; avea o singură buză, cealaltă fiind înlocuită de o pereche de canini strălucitori, ieşiţi în afară ; o venă i se zbătea la gît, prelungind dinspre bărbie o dungă albastră...

4

— Terestrule, şopti el, terestrule...

— Da ? ! ridică din umeri celălalt.

— Am găsit, e Renalga, am găsit...

Mutantul vorbea cu glasul scăzut, pentru ca proprietarul bazarului să nu-i poată descifra cuvintele ; dacă şi-ar fi dat seama că amuleta senzocaptoare avea pentru ei o valoare afectivă, atunci întreaga lor agoniseală, echivalată în unităţi de schimb, nu le-ar fi ajuns ca s-o cumpere.

Dar proiecţia nu se sfîrşise.

Se strecurau prin cavităţile săpate de explozii. Băiatul se visase de mult cu o pereche de aripi, ar fi zburat, acum i se părea că reuşise să se desprindă de sol, aripile îl trăgeau în adînc, era un zbor invers, amintind de o pasăre subterană.

Aruncate de-a valma, gîtuite de vegetaţie, ţevi de armă sau resturi de oase alungite, pe jumătate îngropate în pămînt. Sfărîmături acoperite de solzii deşertului, ca o za protectoare peste care izbucnea vegetaţia.

Se opriseră în faţa unuia dintre tumuli iar mutantul rosti un nume :

— Eilidu.

Cel chemat nu răspunse. Pămîntul rămăsese la fel de tăcut. Ba nu : undeva, în adînc, se auzea, ca un hîrîit gîngav, un cîntec vechi.

În vîrful tumulului era înfiptă o armă.

Tăceau. Tăcea şi prizonierul.

Mutantul începu să vorbească rar, însă abia desluşit. Un descîntec ?, greu de răspuns, fiinţa aceea nereuşită trăia un fel de plîns, n-ar fi fost prima dată, plîngea sau mai degrabă cînta răguşit, dar era atîta tristeţe în cîntecul ei, că îţi venea să fugi de acolo, de pe planeta aceea, să nu-l mai auzi. Ai plecat, Eililu. Nu te mai vezi din iarbă, camarade. Iarba asta pe care o striveam sub şenilele tanchetelor. Te uită printre firele ei, să-ţi vezi prietenul, Eililu, puiul ăla de pămîntean. Ţi-am spus să rămîi cu noi, dar ţie îţi plăcea mai mult să fii singur.

„Se aude un cîntec pe sub pămînt", îşi zise băiatul. „Un cîntec vechi şi răguşit".

Mutantul se aplecase, încercînd să smulgă iarba. Băiatul scoase baioneta de la ţeava armei şi începu să lovească lent, pendular, urmărind parcă zvîcniturile din tîmplă. Prizonierul îşi aţintise asupra lor privirea inexpresivă. Mutantul smulgea lianele, mirosul de iarbă încinsă îi tăia respiraţia, lianele se împotriveau cu un vaier prelung, însă el nu tăcea ; descîntecul îl stăpînea ca un leşin. Îţi curăţim de iarbă sufletul, Eililu. Îţi lăsăm respiraţia, că erai gata să te înăbuşi. Eililu, poate astea sînt pletele tale, sînt unghiile tale, toţi morţii ar vrea să iasă din nou la lumină, întinzîndu-şi ghearele pe dedesubt.

„Şi totuşi, e un cîntec vechi şi răguşit." Băiatul nu se înşela : cîntecul venea din adîncul tranşeului.

Glasul mutantului, melodios, cobora şi urca, scrîşnetul baionetei îl acoperea în răstimpuri, băiatul îşi simţea cămaşa umedă în spate, mutantul vorbea ghemuit în iarbă, se învîrteau amîndoi într-un cerc tot mai mic, în jurul tumulului. Ai acum un adăpost frumos, Eililu. Am venit să te vedem din nou, tu ne-ai uitat, Eililu, sau te prefaci că ne-ai uitat. Ce ne trebuia nouă ura asta fără sfîrşit, Eililu ? I-am lăsat pe ceilalţi să se ducă, să cucerească planete şi sori. Să ne-aştepţi, o să venim şi noi, să ne-aştepţi, nu ai decît o zi de aşteptat, Eililu, la tine e zi veşnică.

În jurul tumulului era acum curat, băiatul plecase fără nici o vorbă, cu arma pe umăr, prizonierul părea că adormise sub arşiţă, mutantul uitase de ei, băiatul se îndepărtă urmărit de un geamăt care se pierdea încet: descîntecul. Prizonierul îl săgetă cu o privire necruţătoare, ura asta e fără sens, medită băiatul, ar fi trebuit să te ucid mai întîi şi după aia să mă urăşti, era atît de simplu de apăsat pe trăgaci, dar nu, războiul era deja pe alte planete — aici, pe Renalga, ar fi fost inutil să mai moară un om: această simfonie a absurdului fusese retezată de un plînset doar pe jumătate omenesc. Lîngă un tumul eliberat de hidra vegetală, o fiinţă nereuşită dar cu un suflet bun plînge o altă fiinţă, din alte lumi. Nimic altceva nu se întîmplă aici.

O planetă care ascultă, în neclintirea ei, tînguirea mutantului, în timp ce deşertul tresare în aerul coclit al amiezii şi paşii băiatului se mai aud ca nişte silabe ciudate.

5

— Da ?! Terestrul îl privea plin de speranţă.

Mutantul îşi desprinse de la gît amuleta senzocaptoare şi trecu pe după gîtul pămînteanului şnurul de care era atîrnată.

— Prizonierul, Cornelius. Colonistul de pe Renalga, pe care voiai să-l ucizi...

Terestrul mîngîie rotundul sîmbure din care încolţeau imaginile; îl privea înciudat — o curiozitate de copil.

— Prizonierul. El a înregistrat totul, Daniel, îţi dai seama ? Acum înţeleg, insigna lui de la piept nu era numai de frumuseţe.

Cu un astfel de aparat minuscul puteai înregistra chiar şi întors cu spatele; nu funcţiona pe principiul vizării imaginii, ci al „învăluirii" ei în cadre succesive.

Terestrul se cufundase în vizionare. Dar parcă jucăria de la piept îl fascina mai mult decît realitatea stranie indusă de ea. Şi deodată chipul i se lumină:

— Da, îmi..., îngăimă el, da, îmi...

— Nu-i aşa că-ţi aminteşti, Xavier, colonistul...

— Da, îmi..., răspunse el şi puteai ghici cum mintea îi bîjbîia pentru a pune una lîngă alta piesele sparte ale unui mozaic distrus cîndva, demult, dintr-o cauză necunoscută.

— Ei, v-aţi hotărît, domnilor ? Chipul proprietarului clipoci în ecranul organic. Această amuletă de o valoare inestimabilă nu vă costă decît...

— Să ne mai gîndim — îi tăie zelul mutantul.

— Domnilor, speranţele dumneavoastră de a obţine un chilipir sînt zadarnice. Ştiu că acest senzocaptor reprezintă o parte din trecutul pe care-l căutaţi. Dacă aş fi rău, vi l-aş vinde la un preţ exorbitant.

— Da, îmi..., şopti în transă terestrul.

— Au mai fost pe aici şi alţi disperaţi. Şi, chiar dacă nu au găsit decît o fărîmă din ceea ce căutau, nu s-au uitat la preţ, ba încă mi-au şi mulţumit în genunchi. Dacă nu luaţi acum amuleta, preţul ei o să crească în timp.

— La preţuri şi la suflete vă pricepeţi de minune — răspunse mutantul, ironic. Dar nu ţinem cu orice preţ să luăm amuleta şi nici nu credem că ar mai exista cineva în galaxia asta care să fie interesat să o ia.

— Voi mă sărăciţi, se văicări olhyddianul, mă ţineţi de vorbă şi ceilalţi clienţi...

— Noi te-am chemat ? Du-te, o să vedem mai pe urmă cum e cu preţul.

Erau din nou numai ei doi. Mutantul căuta continuarea proiecţiei pe o altă amuletă senzocaptoare.

— Da, îmi...

Terestrul avea ochii închişi, de parcă ar fi vorbit în somn.

Într-o sală alăturată dădură peste un tranşeu presărat cu trupuri rămase aşa cum le găsise moartea. „Parcă sînt vii", gîndi mutantul. Imaginea îl înfiora : era a tranşeului în care îşi petrecuse, îngropat de viu, mai mult de jumătate din viaţă ; sau poate a unui alt tranşeu — toate se asemănau atît de mult între ele. Desigur, se vor găsi destui cumpărători pentru acest decupaj autentic, cu toate dificultăţile legate de transportarea elementelor de cadru şi a trupurilor deja carbonizate. Dacă n-ar exista aceste suveniruri, întîmplările care ne-au rănit s-ar uita mult mai uşor : uitarea e o reacţie de apărare (Galaxiile mai trecuseră prin astfel de stări amnezice).

Fiecare dintre suveniruri avea ceva inuman, colecţionarii care se delectau cu ele nu puteau să fie decît nişte monştri. Dar oare ei doi nu încercau să-şi regăsească trecutul risipit

într-o puzderie de suveniruri ? Nu deveniseră, la rîndu-le, niște colecționari fățarnici ?

O nouă amuletă, aproape identică cu prima. Cu o mînă tremurîndă, mutantul o ridică din cutia de efecte. Încă înainte de a o viziona, avea siguranța că ea conținea restul înregistrării.

6

Băiatul aruncă o privire în urmă și se opri, uimit : în depărtare, mutantul nu mai era singur ; lîngă el apăruseră două siluete. Făcu cale întoarsă ; arma îi era ațintită asupra prizonierului, pe care îl privi înciudat : „ne-am atîrnat de gît și pietricica asta de materie supergrea".

— Augurii, cavaleri, îi întîmpină soldatul închinînd în cinstea lor o cupă șîngerie. Era unul din oamenii-șopîrlă ai trupelor de uscat. Stătea înălțat la verticală pe picioarele de dinapoi, sprijinindu-se în coadă. Trăiască viața ! decretă el și dintr-o singură înghițitură *surogatul de inconștiență* i se scurse pe gîtlej.

— Să trăiască, rosti și femeia sau poate cîntase o frîntură dintr-o melodie despre care puteai jura c-ai auzit-o cîndva, în treacăt și încerci după aceea, nebun, să ți-o reamintești. Soldatul îi întinse pocalul, ca să soarbă și ea. Cupa se umplu la loc, aproape instantaneu. Băiatul cunoștea mecanismul : la golirea pocalului, un strat foarte subțire de pe fața lui interioară, în contact cu aerul, se lichefia și licoarea urca pînă la marginea de sus. Cupa se consuma cu fiecare nouă golire, dar foarte puțin.

— Sînt beți, spuse prizonierul, sînt beți. Noi stăm în fața lor, dar cred că ei nu văd decît o nebuloasă galactică.

— Dacă beți cu mine, vă iubesc pe toți ! urlă soldatul.

— Vă iubesc pe toți, se auzi ecoul melodios. Femeia îi privi pe rînd și fiecare din ei se simți fericit.

De undeva, din tranșeu, răzbătea hîrîitul unui înregistrator cu disc. „Cîntecul", își zise băiatul. „Cîntecul acela vechi și răgușit".

Oare de unde apăruseră soldatul și femeia ? Vru să ceară explicații mutantului, însă renunță. Pesemne rămăseseră în tranșeu, într-un adăpost subteran — cine știe de cînd. Avuseseră la îndemînă provizii și nu duseseră lipsă de nimic; ieșiseră de acolo mai mult din întîmplare. Oare tot timpul

or fi fost beți? Băiatul zîmbi, dar nu-și putea dezlipi ochii de ființa care închina acum în cinstea lor:

— Vă iubesc. Vă iubesc pe toți.

Soldatul și femeia se așezară pe valul de pămînt care întărea un șanț de apărare. Dăduseră deoparte sfărîmăturile și se așezaseră pe niște resturi de schelete care semănau cu claviatura unei aparaturi complicate.

— Haideți să bem, nu este minunat că sîntem încă vii? Și cupa din mîna omului-șopîrlă fu golită din nou.

— Să bem, îi îndemnă și femeia. Hîrîitul din adînc urcă în intensitate, răsunînd ca un croncănit de corbi. Vă iubesc pe toți, șopti ea. Tu ești un pămîntean? Te iubesc, pămînteanule. Tu cine ești?

Prizonierul nu reacționă imediat la întrebarea ei; după cîteva clipe, izbucni:

— De cînd sînteți aici? — însă femeia nu-i răspunse.

— Entitatea numai ar putea ști. Dar nu am dus-o rău. Și soldatul spuse în delir: Să bem pentru frumusețea acestei femei! Să bem pentru Eda, pentru frumusețea ei!

— Să bem, repetă ea, împleticindu-se. Era mai amețită decît soldatul. Sau poate doar simula beția.

„Necuprinsă Entitate, cît e de frumoasă!"; băiatul se neliniști — parcă atunci s-ar fi scuturat dintr-un somn adînc. Văzuse pînă atunci nenumărate femei: flăcările exotice de pe Rigel, păpușile de cristal, meduzele din Vesperalia. Dar ființa asta din fața lui, chiar de o formă îndepărtat umană, părea o întruchipare a frumuseții. O frumusețe închisă pentru totdeauna în ovalurile prelungi ale unui trup fierbinte. O formă din care perfecțiunea își scotea ghearele, trezindu-și din hibernare instinctele.

Soldatul îi chemă lîngă el și, pe măsură ce surogatul dispărea din cupă și reapărea, glasul îi devenea tot mai răsunător:

— Să bem, camarazi! Vreți ca galaxia asta să plesnească de ură? Pîntecul ei nesățul nu s-a umflat de ajuns? Să bem pentru dragoste! Pentru Eda!

Deodată, prizonierul, care pînă atunci îl urmărise cu calm — un calm cu greu ținut în frîu — răcni:

— Încetează, soldat! Îți ordon!

Abia acum își dădu seama băiatul că omul-șopîrlă era din armata inamică. Soldatul devenise deodată atent, fixîn-

du-şi superiorul cu o privire de animal încolţit.

— Încetează, n-auzi ? Unde te trezeşti ? Sîntem încă în luptă, soldat !

— Cap sec — îl gratifică soldatul, după o clipă de ezitare. Cu cine să te lupţi ? Sau vezi în jurul tău numai duşmani ? Bea şi tu din cupa asta şi nu mai fi cap sec. Vru să-i întindă pocalul, dar nu reuşi decît să schiţeze gestul : observase că ofiţerul avea braţele legate pe lîngă trup.

— Ostaş, spuse prizonierul, adresîndu-se băiatului, ostaş, acest trădător (arătă cu capul spre omul-şopîrlă) îmi e camarad, însă îţi acord permisiunea să-l ucizi. E un dezertor.

Băiatul rămase împietrit, dar mutantul izbucni :

— Drept cine ne iei ? Nişte roboţi făcuţi să ucidă ?

— Şi el e un robot, adăugă soldatul. Sîntem cu toţii nişte roboţi, fiindcă nu am murit. Roboţii nu mor. Hai, bea şi tu, cap sec. Şi îi aruncă băutura în faţă ; o pată sîngerie se lăţi peste obrazul prizonierului.

— Încetează şi tu odată ! strigă mutantul.

— Roboţilor, nu ştiţi decît să urlaţi ! nu se lăsă omul-şopîrlă. Femeia îi smulse cupa din mînă şi se îndreptă spre prizonier. Mutantul şi pămînteanul îşi întoarseră spre ea feţele uimite. Lăsă cupa şi dezlegă braţele ofiţerului. După care o luă din nou în mînă şi i-o întinse, dar el îşi retrase braţul. În cădere, cupa se lovi de o carapace metalică pe jumătate îngropată în pămînt, spărgîndu-se.

7

„Cioburile", murmură mutantul. Totul e făcut să nu se spargă niciodată, să reziste un milion de ani, dar şi obiectele au ajuns să se urască între ele iar atingerea lor provoacă explozii. Ochiul de sticlă este înăuntrul nostru, totuşi, e ameninţat să se spargă la cea mai mică lovitură. Amuleta senzocaptoare devenise parcă mai grea, trăgîndu-l spre solul de pe care ar fi trebuit să strîngă sfărîmăturile pocalului. Dar jos nu era decît podeaua soioasă a unui bazar de pe o planetă obscură a Sistemului.

— Te iubesc, Eda, şopti soldatul.

Femeia, care pînă atunci îl privise pe prizonier, intră parcă în transă, întorcîndu-i spatele şi apropiindu-se de soldat cu braţele întinse. Trupul ei căpătase o strălucire aparte. Îl trase după ea, cufundîndu-se între liane. Lianele alcătuiau

însă o plasă cu ochiuri prea largi prin care se puteau zări cei doi, lipiți unul de altul — sau poate efectul de perspectivă contracta imaginea. Pînă cînd în depărtare nu rămase decît o singură ființă, la început nemișcată, după aceea răsucindu-se în imensul orologiu vegetal. Lianele unduiau, cățărîndu-se lent în spirală, apoi căzînd și reluîndu-și mersul zadarnic înspre înalt.

„Oribil", spuse prizonierul. „Animalele numai..."

Femeia și soldatul se reîntoarseră. El se retrase în tranșeu ca să aducă o nouă cupă consumabilă — atît de doritul *surogat de inconștiență.*

— Te iubesc, Eda.

Băiatul și mutantul se priviră surprinși: prizonierul rostise niște cuvinte de care nimeni nu-l credea în stare.

Femeia se întoarse spre el, parcă fascinată de un gînd ascuns. Chipul destins, mersul ei lent aminteau de un ritual. Se apropie de prizonier. Îl îmbrățișă.

Rămaseră îmbrățișați un răstimp de-a lungul căruia cei-lalți doi, muți de încordare, nu schițară nici un gest Ea îi cerea s-o urmeze, să se ascundă împreună printre liane, însă prizonierul nu îndrăznea sau nu voia să se miște.

— Du-te ! strigă mutantul.

Prizonierul nu se clinti din loc. Femeia se ofilea văzînd cu ochii. Strălucirea trupului pălea ; pielea feței i se făcuse cenușie.

— Du-te ! strigă mutantul. Du-te, altfel o ucizi !

Dar prizonierul nu se mișcă. Pe neașteptate, femeia se prăbuși. Cei doi prieteni se repeziră spre ea și fețele lor aplecate se oglindiră în ochii imenși, imobili. Băiatul întinse mîna încet, atingîndu-i pielea obrazului. Atunci se petrecu un lucru îngrozitor : pielea se zbîrci la atingere. O porțiune a feței devenise flască.

— Tu ai omorît-o..., scrîșni băiatul și îndreptă hotărît arma spre pieptul prizonierului.

— Nu, pămînteanule, nu !

Mutantul încercă să-l oprească. Dar băiatul proptise țeava armei în pieptul colonistului.

— Nu, pămînteanule... !

Brațele mutantului căzură în semn de neputință : flama sclipi. Dar raza țîșni în sus ; prizonierul deviase arma, apucînd-o de țeavă și încercînd s-o smulgă din mîinile băiatu-

lui. Mutantul izbuti să apuce şi el arma. În cercul rotitor, unul dintre trupuri se clătină. O nouă lovitură şi prizonierul se apleacă, fiind pe punctul de a se prăbuşi.

Apoi imaginea plesni, fisurile negre se propagară radiar, închipuind o plasă de păianjen, întunericul acoperi totul; pesemne micul aparat de înregistrare, prins ca un colier metalic la pieptul prizonierului, avusese de suferit în cădere, blocîndu-se.

8

— Ar fi trebuit să-ţi spun, pămînteanule, însă nu ţi-am spus şi asta era să ne coste viaţa unei fiinţe. Dar atunci nu putea nimeni vorbi cu tine, îţi acoperiseşi faţa cu palmele şi n-ai mai vrut să vezi ce s-a întîmplat după aceea.

Scena îi apărea mutantului în minte într-o fineţe a detaliilor asemănătoare imaginii stinse nu de mult.

Prin ceaţa beţiei, soldatul văzu femeia căzută în iarbă. Lăsă deoparte pocalul adus din adăpostul subteran, venind lîngă ea. Îi atinse faţa, apăsînd-o uşor; capul de formă ovoidă începu să se subţieze.

— Îşi revine? îl întrebase mutantul.

— Da. Peste cîtva timp. Şi soldatul plie pe rînd cele două braţe potrivind apoi peste piept capul care se aplatizase. Împături trupul subţire iar *păpuşa erotică* ajunse la dimensiunile unui pachet ce putea încăpea într-o raniţă. Peste cîteva zile — timp în care pachetul trebuia lăsat în bătaia astrului, cu oglinzile captatoare desfăcute —, avea să se transforme din nou în cea mai frumoasă femeie din univers.

Băiatul nu avusese de unde să ştie că *păpuşa erotică* era doar un sofisticat robot pliant, făcînd parte din dotarea trupelor.

— Dar nu ţi-am spus asta pînă acum, Iacinth, nu ţi-am spus pentru că te-am auzit vorbindu-mi cu atîta patimă despre ea, încît am înţeles că trebuia să trec totul sub tăcere.

O femeie — chiar iluzia ei — era infinit mai mult decît un manechin. O femeie i-ar fi putut readuce la viaţă întreaga memorie; ar fi aprins o scînteie printre gîndurile lui îngheţate. Atunci fusese singurul moment cînd ar fi putut să-i dezvăluie totul, fără alte consecinţe; dar furtuna îi prinsese nepregătiţi. Abia atunci lianele şi ierburile Renalgăi şi-au arătat adevăratul chip.

Ar fi trebuit, poate, să plouă mai întîi cu broaşte, cu gîndaci, cu şopîrle, dar ei nu simţiseră decît aerul care îi apăsa. Ar fi trebuit să le dea de gîndit rotaţia înceată a lianelor şi tremurul firelor de iarbă — ar fi presimţit că vegetaţia se va trezi din somn, sub furtuna polenizatoare — vegetaţia ? Cu unduiri de şerpi şi încîlciri tentaculare. Dar pe aici trecuse un uragan care semănase distrugere, împînzind cu cenuşă deşertul şi, totuşi, ierburile şi lianele nu se treziseră din somn. Urma să le trezească furtuna biologică.

Şi cerul s-a deschis şi s-a lăsat o negură de spori şi urletul furtunii i-a cutremurat, pentru că sporii aceia zumzăiau ascuţit, ca o mie, ca un milion de gloanţe fără ţintă. Şi deodată lianele, ierburile — trupuri de şerpi, tentacule, insecte foşgăitoare — se treziră din letargie. Prizonierul — căzut la pămînt, soldatul — fără să facă mari eforturi de împotrivire — erau victime sigure ; peste cîteva clipe nu se mai văzură dintre păturile compacte de spori, ca nişte elice învăluitoare. Băiatul şi mutantul înţeleseră că dacă furtuna nu îi va sufoca în curînd (aveau căştile, dar filtrele puteau să cedeze oricînd unei asemenea dezlănţuiri de forţe), atunci aveau să cadă pradă lianelor ce se mişcau întărîtate, în chinurile beţiei polenizatoare şi li se încolăceau în jurul trupului şi al membrelor. Dezintegratoarele sclipeau neîntrerupt, şi, retezate, tulpinile se dădeau înapoi, ca să se repeadă într-un nou val ; mînuind armele, cei doi se roteau între norii de scrum. Şi deodată simţiră cum mii de furnici li se preling pe piele — sporii pătrunseseră prin costume, înfigîndu-şi în ei trompele fierbinţi, la fel cum pătrundeau în tulpinile însetate de tortura instinctului prin care, mai tîrziu, aveau să dea viaţă unor noi tulpini şi apoi să cadă zbîrcite, carbonizîndu-se lent sub arşiţa deşertului. Unul cîte unul, sporii le pătrundeau prin costume, apoi prin piele, săpînd...

9

Iar dacă furtuna nu s-ar fi potolit din senin, tot aşa cum şi începuse, n-ar mai fi fost acum aici, ei doi, într-un bazar de pe o planetă obscură a Sistemului, veniţi să reintre, contra unei sume substanţiale, în posesia unei frînturi dintr-un trecut care fusese cîndva al lor.

— Da ? ! izbucni terestrul şi un licăr i se aprinse în priviri. Da ? !

— Eda se numea, Cornelius, Eda, şi te iubea nebuneşte, ţi-am mai spus, nu-i aşa ?

— Da, îmi..., îngăimă terestrul. Da, îmi..., repetă el, nehotărît.

— Dar soldatul ţi-l aminteşti, Allen, soldatul..., continuă mutantul, urmărind buzele terestrului. Peste faţa acestuia se aşternuse însă o mască de nepătruns. Mutantului îi veni să urle : totul trebuia luat de la capăt.

— Eda, pămînteanule, nu soldatul, soldaţi sînt milioane...

Dar parcă Eda fusese una singură ? Un robot, un produs de serie. Fuseseră multe vietăţi şi nevietăţi care patinaseră sub privirile lor, ca într-un spectacol cu măşti. Oameni şi oameni — chipuri şi măşti, măşti de chipuri, chipuri de măşti. Iar printre ei, printre ele, un prieten care purta acum o mască ce nu-i aparţinea.

— Ei, ce facem, domnilor — creierul voluminos al olyhddianului plonjă în ecran — achiziţionăm amuletele sau nu ? Numai 4879 unităţi de schimb şi trecutul dumneavoastră o să renască din aceste bijuterii ale artelor practice.

Mutantul mimă o expresie de uimire :

— Ce trecut, care trecut ?

— Nu încercaţi să mă duceţi cu vorba, domnilor. Ştiu că o să cumpăraţi cele două amulete, pentru că ele sînt mostre spirituale din trecutul dumneavoastră. Dar vă avertizez că preţul e irevocabil : 4879 unităţi de schimb.

Pe ecranul alăturat apăru preţul fiecărei componente : artistică, sentimentală, religioasă, de idei, de decor, de acţiune. Toate acestea, însumate, dădeau o cifră care reprezenta o avere pe care nici mutantul, nici pămînteanul n-ar fi izbutit vreodată să o strîngă.

— Îmi pare rău, interveni mutantul, dar calitatea imaginii lasă de dorit, mai ales în cazul primei amulete. Totul se petrece în deşert. Ce e de văzut acolo ? Un astru care arde îngrozitor ? Decorul merită cu o mie mai puţin.

— Cu cinci sute, domnule, doar nu vrei să vă dau pe gratis o planetă de un pitoresc aparte, aşa cum e Renalga.

— Cu opt sute.

— Vă fac o favoare : imaginea v-o las cu şapte sute mai puţin. (Pe ecran apărură cifrele modificate şi noul preţ total.) Dar la sentimente nici o unitate de schimb în minus.

— La prețul ăsta astronomic ? Ce să le mai cumpărăm de pe amulete senzocaptoare ? Tot atît ne-ar costa dacă ni le-am comanda la un *programator sentimental.* Sîntem de acord cu prețul dumneavoastră, fără două mii de unități.

— Domnule, îți dai seama ce vorbești ? Cu bogăția asta de sentimente ? Sînt cinci ființe acolo, fiecare cu...

— Patru, doar nu vreți să ne convingeți că robotul ăla pliant este tot o ființă. Și, mă rog, ce sentimente mai deosebite aveți acolo ?

— Le puteți vedea afișate pe ecran : iubire, dușmănie, cruzime, simpatie, teamă...

— Și altceva ?

— O scenă de dragoste, domnilor ! O scenă integrală de dragoste ! În zilele noastre, cînd dragostea are o căutare extraordinară ! Merită mai mult de opt mii, să știți.

— Nu, renunțăm, spuse mutantul. Stăpînul meu se grăbește ; are treburi mai importante pe o altă planetă. Cît ne costă vizita ?

— Sînteți atît de săraci, încît să nu vă puteți oferi o scenă de dragoste din propriul trecut ?

— Nu ne putem permite să cheltuim o groază de unități de schimb pentru o scenă care a durat cîteva clipe, mai ales că noi am privit-o, numai ; soldatul a fost cel care s-a dus cu *păpușa erotică.* În Galaxia a III-a scenele de dragoste durează zile întregi.

— Bine, domnilor, dar voi n-ați rezista *elviniilor !* Chiar dacă îmbrățișările lor nu v-ar sufoca, să știți de la mine că ele își devoră prada după...

— Prefer să mă omoare o *elvinie,* decît să ia altcineva pielea de pe mine pentru niște prăpădite de amulete.

— Mă săraciți. Voi mă săraciți ; nu știți cît de greu se întreține amuletele senzocaptoare. Treacă de la mine, vă pun *dragostea* cu o mie mai puțin și să n-aveți parte de ea, zgîrciților.

— Nu. Și *ura :* cu cinci sute mai puțin, răspunse mutantul, inflexibil. O ură atît de leșinată n-am mai văzut de mult.

— Asta-i hoție, domnilor...

— Reconstituie repede totalul, că nu mai avem timp de așteptat. Și vezi să nu mai atîrni în coada prețului și coeficientul ăla de risc, pentru că riști să nu-ți mai luăm chiar nimic.

— ...sufletul tău, spart în mii de cioburi şi împrăştiat pe planetele Sistemului. Mă auzi, Glaub ?

Ar fi trebuit ca ochiul interior al pămînteanului să înceapă să se refacă — fie şi numai din cîteva cioburi.

Terestrul avea în priviri aceeaşi fixaţie. Mutantul începu să răscolească buzunarele. Depuse pe pupitrul de comandă cele două amulete de pe Olhyddia, un medalion de pe Rengoon, o insignă, un breloc de pe Cantoris, trei fire argintii de păr, o broşă, o brăţară, o plăcuţă de înmatriculare. Părea să continue ansamblarea unor piese dintr-un joc de copii.

— O să mergem, pămînteanule, pe Crotona, pe Achernar, pe Seraphis, pe Zenith. Şi poate cîndva o să-ţi aminteşti măcar numele. Nu se poate să fi uitat cine ai fost : erai mult prea deosebit faţă de ceilalţi, erai chiar *tu*. Şi numai *tu* îţi poţi aminti de tine.

Dar oare terestrii au un singur nume ? Mutantul se nelinişti : băiatul îi uita deseori numele şi-i alegea un altul. Mai aşeză pe pupitru încă o efigie, încă un suvenir, încă un fragment cules cu grijă de prin bazaruri.

— Amuleta asta este Eda — explică el —, broşa asta este femeia-păianjen, medalia asta e de la comandantul trupelor septentrionale, îţi aminteşti, Hjalmar ?

— Da îmi... — chipul terestrului era scăldat într-o nouă lumină — da, îmi...

„Iartă-mă, prietene", vru să-i spună mutantul, însă uită, tulburat de gîndul care îi revenea pentru a nu ştiu cîta oară : totul era un fals.

Cum ar fi putut găsi, dintre miliardele de cioburi risipite în univers, exact părţile lipsă din sufletul prietenului său ? Scria ceva pe ele ? Şi chiar de-ar fi scris : atîţia nenorociţi rătăceau prin galaxii, în căutarea unui trecut care nu le mai aparţinea. Trecutul pe care îl putea oferi pămînteanului n-avea cum să fie altfel decît trucat. Adevăratul lor trecut se pierduse. Şi-ar mai fi amintit cineva de doi camarazi dintr-un război intergalactic oarecare ? Cînd propria lor memorie îi înşela şi coşmarul se cufunda încet în uitare ?

— Da, îmi..., răspundea frenetic terestrul, da, îmi.

Dar nu era exclus ca întîmplarea asta cu Eda să fi fost în trecutul lui, în trecutul lor. Poate că acolo, în proiecţia senzocaptoare, fuseseră chiar ei doi, deşi se asemănau atît de mult cu ceilalţi. Cu toţi ceilalţi care fuseseră pe Renalga, uitînd pe această planetă cîte ceva din fiinţa lor.

Terestrul îl privi cu duşmănie, dînd impresia că i-ar fi citit gîndurile ; expresia feţei i se schimbase. Întinse mîna brusc înspre pupitru şi obiectele atinse lunecară, rostogolindu-se pe jos. Mutantul se aplecă şi începu să le culeagă unul cîte unul, aşezîndu-le cu grijă înapoi. După aceea le numără, căută pe jos, mai găsi o plăcuţă pe care o puse lîngă acele sclipitoare suveniruri. Teama îl încolţise : oare pămînteanul putea deveni agresiv ?

— Nu-i nimic, Celan, spuse el, nu-i nimic. Poate într-un alt bazar... la un alt anticar... printre alte obiecte, o să găsim...

Ce ?

Nu mai spuse nimic ; ce puteau găsi, dacă nu ştiau ce să caute ? Dacă ei înşişi nu se mai recunoşteau ? Îşi erau atît de străini.

Mutantul examină din nou, rînd pe rînd, indicatoarele de bord. Aparatele bîjbîiau în pustietatea galactică : o mulţime de ochi întredeschişi, gata să adoarmă atunci cînd spaţiul se va prăbuşi asupra lor.

Terestrul se oglindi în sticla unuia dintre ecranele stinse ale tabloului de comandă. Mutantul îl văzu deschizînd ochii mari : celălalt îşi privea uimit propria imagine. Terestrul clipea, derutat de o asociaţie nouă : imaginea. El însuşi. Imaginea.

Aurel Cărăşel

ULTIMA MISIUNE A LOCOTENENTULUI ALF

— Bert ! urlă în aparatul de emisie al căştii, Bert, l-am găsit ! Urcaţi !

— Ne atacă, domnule locotenent ! şi, după tonul vocii, Alf înţelese că bătălia trebuie să fi fost cumplită ; pentru el, însă, aceasta era ceva îndepărtat, important i se părea că-i găsise, îi venea să se rezeme epuizat de zid, privi afară prin ferestrele mohorîte, noaptea îşi cernea vălurile tăcute, mai avea încă multe de făcut, nu sosise timpul odihnei.

— Bert, va trebui să rezistaţi pe coridor. Mă auzi ?

În cască, trosnituri uşoare îi dădeau de înţeles că armele sînt întrebuinţate la maxim, auzea vag şi respiraţia accelerată a unuia din combatanţi, nu putea să ştie care...

— Bert, recepţionezi ? Cît puteţi rezista ?

Răspunsul fu o serie de păcănituri îndepărtate, apoi un urlet îi sfredeli creierul ca un vîrf de burghiu şi încă unul, mai slab...

— Bert... ? Se întîmplă ceva, desigur, dar ce... cine... ?

— A murit Dun, domnule locotenent. Am rămas singur. Urc pe scara de serviciu ca să ajung înaintea lor pe coridorul unde vă aflaţi.

Şi-l închipui alergînd, cu ochii injectaţi dincolo de plasticul căştii, trebuia să facă ceva urgent, deznodămîntul se apropiase mai repede decît putuse el prevedea.

— Bert, trebuie să-i ţii pe coridor cincisprezece minute. Cincisprezece, repetă, deşi era convins că acesta înţelesese. Poţi ?

— ...

Se repezi spre colțul încăperii, prin geamurile alb-străvezii ale seifului se zărea crisalida fermecată, apoi geamurile se topiră și curseră în șuvițe strălucitoare sub raza de plutoniu, ridică cu grijă capacul și privi la indicatoarele de oxigen și temperatură. Dădu din cap, apoi se îndreptă spre ușă, aceasta glisă automat, pătrunse în holul întunecos, exact în acea clipă auzi vocea lui Bert, calmă, surprinzător de calmă :

— Aveți cincisprezece minute, domnule locotenent. Grăbiți-vă !

— Ce vrei să faci ? Bert, nu cumva...

Se auzi un pocnet stins și înțelese că Bert întrerupsese legătura.

*

De fapt, nu-l chema Bert, Bert era un fel de poreclă, așa-l strigau foștii lui camarazi în zilele lor bune ; numele aproape că nu și-l mai amintea, dar asta era complet lipsit de importanță acum. Trăgea de cîteva minute bune fără oprire, la început voise să-l înjure în gînd pe arhitect, prea lung proiectase coridorul ăsta blestemat, apoi, între două apăsări pe declanșator se gîndise că, în fond, omul avusese dreptate, clădirea era doar un spital, nu un teatru de luptă.

La capătul coridorului, lîngă bucla rotundă a zidului, zăcea răsturnat un robot scund, cu căpățîna pătrată desprinsă de pe umerii lați, atîrnînd de firele subțiri de sîrmă care ieșeau din interior. Ceva mai spre centru, al doilea robot stătea nemișcat, cu cadranele de pe piept topite de raza pistolului cu plutoniu. Capul, răsucit într-o poziție nefirească, parcă l-ar fi strigat cineva din spate iar el s-ar fi întors pe jumătate să vadă despre ce e vorba, se bălăbănea ușor la stînga și la dreapta, lovit de palele de aer ale ventilatorului din tavan.

Bert sperase o clipă ca elementul surpriză să-l ajute să anihileze cel de-al doilea atac prin umplerea coridorului cu resturi metalice. Pînă ca atacanții să le degajeze, ar fi trecut cel puțin zece minute. Timp aproape suficient... Dar constatase cu neliniște că roboții aparțineau ultimului tip, despre care numai se vorbea că ar fi în proiectele fabricanților, cel „darwinian", care învățau să se adapteze din mers situațiilor noi și să le poată face față.

În spatele robotului răsturnat alunecă o umbră. Trase fără să ochească, raza lovi tencuiala chiar deasupra capului metalic și o desprinse. Mai trase o dată, așteptă o clipă să vadă reacția, apoi trase din nou, dar pe coridor nu mai mișca nimeni, umbra dispăruse, tăcută și amenințătoare. Era sigur că misiunea ei fusese aceea de a filma terenul pentru a vedea dacă există vreun obstacol. Acum vor ști precis ce au de făcut: traseul era simplu, vor ocoli întîi robotul căzut, îl vor depăși pe cel de-al doilea, automatul mutilat, cu cadranele de pe piept topite și vor sfîrși prin a ajunge la el. Înjură cu voce tare, nu se mai feri, înțelese că roboții se adaptaseră tacticii sale, nu mai mergeau ca pînă acum pe un teren necunoscut, pe care-l pipăiau cu undele precum orbii drumul cu toiagul alb, filmaseră traseul, îl memoraseră și acum vor merge la fix.

— Oare așa de ușor se pierde o luptă? se întrebă în timp ce sărea din spatele coloanei false ce împodobea zidul. Se repezi înspre robotul din mijlocul culoarului. Trecuseră opt minute.

*

Ca într-un coșmar, la fiecare pas, pe picioare i se înfășurau furtunurile măștilor de oxigen aruncate la întîmplare în spațiul îngust al coridorului de serviciu, trunchiuri subțiri și drepte de copaci metalici, tuburile de heliu și carbon, se rezemau de pereții albaștri. Traseul părea interminabil; deși doar de zece kilograme, capsula-crisalidă i se îngreuia în brațe cu fiecare secundă scursă, timpul devenise aproape material, îl atingea pe față, pe mîini, amenințarea abia ghicită din glasul lui Bert începea să se înfiripe în aer...

Își scutură capul ca pentru a-și alunga gîndurile, ridică mai sus capsula și porni din nou. Trebuia să salveze cei trei foetuși umani închiși în învelișul lor criogenic, să ajungă la rampa de lansare camuflată și să-i dea în grija automatelor de la bordul navei... Cîțiva pași mai departe, apăsă pe butonul liftului, trăgînd cu urechea dincolo de plasticul căștii la zgomotele luptei din celălalt coridor.

*

Dintr-un salt ajunse în fața mașinăriei de oțel. Ridică piciorul și lovi. De acum, coridorul va avea altă configurație.

Robotul se prăbuşi cu zgomot, alunecînd ceva mai încolo. În aceeaşi clipă apăru primul automat de după colţ, avansînd repede spre uşa încadrată de cele două coloane. Brusc se opri dezorientat în plin centrul culoarului, pipăind cu undele terenul din jur. Bert îşi spuse că noua situaţie i-a dat peste cap planul comunicat cîteva clipe mai înainte, nu mai era însă timp de raţionamente, în orice moment puteau să apară şi ceilalţi. Butonul apăsat cu ură eliberă o atît de mare cantitate de energie, încît simţi arma între degete ca pe un fier încins. Făcu un salt înapoi. Robotul, oprit definitiv acum, părea decapitat. Propriu-zis nu-i mai rămăseseră decît două-trei şuviţe de metal care se scurgeau pe carcasa umerilor strălucind verzui în lumina palidă a lămpilor din tavan. Cînd atinse din nou podeaua, primul gînd fu coloana de marmură, dar nu mai apucă să ajungă la adăpostul acesteia, simţi că picioarele nu-l mai ascultă şi o durere ascuţită îi sfredeli pîntecele, se uită în jos, picioarele, retezate la o palmă de genunchi, zăceau ca o pereche inutilă de cîrje, urlă cît putu, dar durerea nu se eliberă aşa cum sperase, ridică arma şi trase, trase cu furie, bucăţi din planşeu se desfăcură şi picară peste resturile metalice, dar el ştiu că sub masa aceea informă se deplasează cel care-l rănise şi trase din nou.

Arma ţăcăni scurt şi înţelese că încărcătorul era gol. Scoase altul din buzunarul plin de sînge al bluzei, se miră că nu leşinase încă, apoi îşi aminti de injecţiile direct pe creier pe care le suportase înainte de plecarea în această misiune blestemată.

Introduse încărcătorul în patul armei şi trase. Trecuseră douăsprezece minute.

*

Liftul cobora ca o săgeată, producîndu-i o senzaţie insuportabilă de gol în stomac. Îi veni să vomeze. Nu încercă să se stăpînească pentru că ştia că nu avea ce să vomeze. De trei zile nu mîncase nimic, trăia numai ca urmare a efectului produs de injecţii. Mai aşteptă cîteva secunde, numără în gînd, cu aproximaţie, etajele, ridică povara, uşile se deschiseră, în faţă se întindea luminat violent un coridor lung şi îngust. În celălalt capăt mai mult ghici decît zări uşa liftului orizontal. Se uită la ceas. Îi mai rămăseseră două mi-

nute. Poate suficient. Poate nu... Trei copii puteau salva oare lumea ? Ar fi putut oare s-o refacă ? Ei deveniseră în această clipă lumea însăşi, esenţa ei... Începu să alerge, zgomotul paşilor răsuna ca într-o sală imensă şi goală : tap-tap, în spate, urmele tălpilor se aliniau cuminţi marcînd un traseu invizibil pe o hartă a nimănui.

Nu ştia ce se întîmplă sus, dar bănui lupta, o luptă surdă, crîncenă, un om contra a şapte sau zece maşini programate să ucidă.

Bert îşi acceptase moartea cu resemnare, aşa părea la prima vedere, dar locotenentul ştia că nu este adevărat, Bert voia să moară luptînd, pentru că, oricum, urma să moară, ca şi el, de altfel, din cauza radiaţiei puternice la care se dovediseră vulnerabile chiar şi costumele lor speciale.

Bert urma să moară acolo, sus, la etajul al doilea al clinicii-paravan din sudul unui colţ de ţară, pierdută în imensitatea unui continent oarecare, punct indistinct într-un spaţiu infinit.

Dar el ? El, ultima fiinţă raţională, nu o voia, chiar dacă realitatea i-o confirma prin ţîrîitul surd al micului contor de la încheietura mîinii,

Alerga din ce în ce mai greu, paşii răsunau înfundat : tap-tap, se simţea inutil pe coridorul acela interminabil, ultima dorinţă era să nu moară singur, să mai fie cineva lîngă el în cea din urmă clipă, îl gîtui emoţia şi spaima acelui moment imaginar, respiraţia îi devenise şuierătoare, îşi simţi ochii acoperiţi de o pînză subţire de lacrimi...

— Ce dracu' ? mormăi ştergîndu-şi obrazul cu mîneca aspră.

Încetini, în secunda următoare lumina se stinse, coridorul rămase înecat în beznă, doar la capăt uşa liftului apăru luminată slab de circuitul de siguranţă. Din zece paşi ajunse, privi mecanic ceasul, ştia şi fără asta că mai avea un singur minut, apăsă cu încheietura mîinii pe buton şi aşteptă. Dincolo de uşile de metal se auzea şuierul ascuţit al duzelor liftului orizontal.

*

Trase iar, de astă dată nimeri, nu văzu, însă înţelese din nemişcarea ce se instală cîteva clipe pe coridor, mai trase o

dată pentru siguranță, apoi își zise că e cretin, se descoperise singur prin această rafală inutilă, nemișcarea-l indusese în eroare, uitase că pe coridor trebuiau să se afle cel puțin cinci, șase roboți, fu însă prea tîrziu și printre sîsîiturile ascuțite ale razelor-laser auzi cum se desprinde tencuiala tavanului. Treptat, se apropiau de capul său, razele mușcară din coloană împroșcînd cu așchii topite în jur, trăgea și el, dar la întîmplare, nu reușea să atingă pe vreunul sau, chiar dacă-l atingea, nu-și dădea seama.

Esențial era să mai reziste un minut, își fixase ceasul pe patul armei cu degetul cel mare și privea fix la cifrele galbene care se succedau pe cadran. Știa că trebuie să trăiască, mai trebuie să se agațe încă puțin de viață, razele se apropiau necruțătoare, încercă ultima șansă, sări într-o parte, mai bine-zis aceasta-i fu intenția, trupul mutilat se împotrivi, văzu cu groază razele strălucitoare la o palmă de el, își privi mîna cu arma și ceasul, de fapt numai ea mai era necesară, o întoarse spre stîlp și trase... Urmă un uruit asurzitor și colosul ciopîrțit în toate felurile se prăbuși cu zgomot. Lumina se stinse ca retezată.

*

Instală capsula în lift, pe scaunul din față, introduse cartela cu informații pentru drum în ordinator și se pregăti să închidă carlinga.

— Dar dacă...

Și apăsă pe butonul roșu plasat lîngă regulatorul de oxigen al capsulei, carcasa se deopaciză, crisalidă transparentă în care dormeau germenii vieții umane, zîmbi strîmb, cu buzele însîngerate și pline de praf, îi simțea în gură gustul amărui, apăsă din nou pe buton, trînti carlinga, se dădu înapoi de pe platformă, liftul țîșni ca un arc destins brusc, mai văzu o clipă flăcările prin ușile ce se închideau. Așteptă o secundă și acționă din nou butonul liftului.

*

...8 ...7 ... auzea ca prin vis pași pe lîngă urechea lui, credea că aiurează, nu mai înțelegea nimic, îi era cald și se simțea bine ...6 ...5 ...întunericul se transforma, era un soi

de robot care ...4 ...3 ...Își aminti de Dun, de urletul lui ca de fiară, și parcă nu-l mai durea pieptul ca atunci cînd îl auzise ...2 ...1 Știa că trebuie să facă ceva, dar ce, nu-și mai amintea ce sau parcă...

Ochii, dilatați la maximum, înregistrau automat fiecare mișcare, indiferenți la senzația de cumplită, înnebunitoare durere — inutilitatea de a mai exista, puterea de a-și alege moartea —, ridicarea treptată a degetului de pe buton, retragerea brațului, reculul încetinit al corpului lovit de șuvoiul de aer clocotit, totul în lumina roșie-portocalie pe care o zări cu coada ochiului stîng irupînd din tavan o dată cu căderea blocurilor de ardezie... Ca într-o stare de semiconștiență, din care degeaba te forțezi să ieși și unde fiecare lucru se întîmplă cu încetinitorul, observă încovoierea zidurilor și prăbușirea lor, apăsate încet de o greutate prea mare, apoi tot mai repede, venind ca un val de sînge peste podea și peste el, dezrădăcinarea mîinilor, le văzu zburînd și izbindu-se de cioturile de pereți scăpate ca prin minune, întîi stînga, apoi dreapta — imediat după ea, dar de peretele opus, își simți capul împins într-o parte pînă la refuz, flăcările îi înecau orbitele, apoi — demențial — ochii i se topesc și se scurg, capul... capul...

Voicu Bugariu

DISCURSUL

Îl vei vedea. O să-l recunoşti, nu va trebui să ţi-l arăt eu cu degetul. Un bărbat la cincizeci de ani, cu părul încărunţit, dar des. Merge într-un fel frapant. Foarte drept, exagerat de drept, aşa cum am auzit că păşeau cîndva ofiţerii. Mîinile le va avea la spate, este poza lui preferată. Privirile aţintite mult înainte, folosind trucul lăsării capului pe spate mai adînc decît este firesc. Aşa fac şi femeile cochete ajunse la o anumită vîrstă, în scopul de a-şi ascunde ridurile de pe gît. La el, bineînţeles, nu este vorba despre ceva similar. Întotdeauna a fost dincolo de mărunţişurile bune pentru fiinţe care se mulţumesc cu puţin, cu salvarea aparenţelor, de pildă. El nu, n-a vrut niciodată să-i facă pe unii să creadă că este aşa şi pe dincolo. Ziceai că te simţi atrasă de el şi ţi-ar plăcea să îl cunoşti. Nu va fi posibil să îi vorbeşti, dar, oricum, îl vei asculta. Un discurs fix, un scenariu neschimbător. El nu este un om prea înalt, dar ceva din atitudinea lui te face să-i uiţi statura. De fiecare dată lucrurile se repetă, într-atît de minuţios, încît cine îl urmăreşte de mai multe ori, la intervale mici de timp, înclină să creadă că revede un film, că originalitatea vie a prezentului este anihilată de forţe al căror joc nu poate fi pătruns şi nici influenţat. Se pare că apariţia lui este semnalată, nici pînă azi nu ştiu de către cine şi prin ce mijloace. În orice caz, se află că a ieşit din cameră şi că se îndreaptă spre ieşire. O rumoare se produce atunci printre bolnavi. Electricitatea din aer se măreşte brusc, aşa mi s-a părut întotdeauna. Sau poate că este doar emoţia mea arbitrară, de om care nu mai reuşeşte să se stăpînească prea bine. Sînt chiar curios care va fi prima ta impresie în legătură cu el. O să-mi spui, presupun. O mică ru-

moare, deci. Apoi, în cel mult trei minute, apariția în capătul scărilor, oprirea regală, aflată la limita bufoneriei, pe față îi va fi scrisă o trufie în legătură cu care n-am simțit niciodată precis cum trebuie să reacționez : să rîd batjocoritor, cu disprețul discutabil al normalității, sau să mă las cotropit de respectul irațional, pe care, este clar, îl resimt toți ceilalți. Întotdeauna pe timp frumos. Niciodată iarna, niciodată pe timp înnorat sau cînd plouă. Numai cînd este soare. Cu mîinile la spate, încleștate, încordarea lor îi ține probabil spinarea atît de dreaptă, scoțîndu-i pieptul în afară, ca la un tambur major. Privire încruntată, inchizitorială, aruncată nu cuiva anume, ci lumii, tuturor celor care îl văd, pe viu sau prin nu știu ce tele-mijloace. Fruntea lui nu prea largă, dar expresivă prin grila de riduri pusă în evidență de sprîncenele rămase negre. O încruntare care sugerează o supărare fără sfîrșit, ca a unei măști, dar și concentrare. Supărare concentrată sau invers, concentrare supărată, cum vrei să-i zici. Toată vorbăria celor din parc încetînd ca la o comandă, de parcă cineva ar întoarce un comutator miraculos. Ridicarea lentă, dar decisă a celor care stau pe bănci, de după boschete ivindu-se alții, halatele lor roșii contrastează frumos cu verdele ierbii și al frunzelor. Unii fac niște gesturi de aranjare a ținutei, mici, discrete, dar grăitoare. Îndreptîndu-se cu toții spre el, încet, cu eleganță, aș zice, fără pași hazardați, capabili să producă pocnete ale pietricelelor de pe alei, fără tropăituri, care ar putea, eventual, să strice ritualul. Care ritual ? Un ritual, n-am alt cuvînt. El se repetă în mod matematic, de parcă un regizor ar fi dat o dată pentru totdeauna indicații foarte precise. Dar bolnavii se schimbă, vei obiecta. Asta nu are importanță. Indiferent care este componența celor din grădină, sau din parc, dacă acest cuvînt ți se pare mai potrivit, lucrurile se petrec întotdeauna la fel. Dar să nu divaghez. Clipa lui de așteptare în capătul scărilor se lungește, se întinde. Trece astfel vreun minut, poate două. În acest interval de timp el stă încremenit, statuie a demnității exagerate, profet, conchistador, tot felul de asociații îți apar în minte, privindu-l. În timp ce oamenii se apropie, atitudinea lui începe să se modifice. Mîinile se descleștează de la spate. Mai întîi, se lasă în jos pe lîngă trup. Apoi se ridică, cu degetele strînse. Pumnii se îndreaptă spre gură. Capul se sprijină brusc de ei. În fine, mîinile coboară,

pentru ca după cîteva secunde să se ridice cu degetele întinse. Vîrfurile degetelor ating fruntea, figura se strîmbă, evocînd efortul dramatizat al unui descifrator de mesaje criptice. În tot parcul este liniște. Cînd mîinile coboară din nou, oamenii sînt strînși în josul scărilor și așteaptă ; fețele lor sînt eminamente serioase. Fruntea lui se destinde brusc, șocant pentru cine este în stare să privească în mod obiectiv scena, corpul i se relaxează. Începe să vorbească, pronunțînd foarte distinct cuvintele, ca un actor conștiincios. Ți-am mai spus, sînt, în mod riguros, aceleași vorbe, aceleași fraze, de fiecare dată. În discursul lui există ceva foarte ciudat, recunosc. Să-i zic magie actoricească, artistică ? Cuvinte cunoscute inculcînd emoții necunoscute. Cum s-au petrecut, totuși, lucrurile ? Da. Debut spectaculos. Omul nostru a fost, este încă, teoretic, un detectiv, cineva capabil să înrudească între ele niște fapte care le par tuturor lipsite de orice legătură, cineva care pornește de la pietricele și ajunge la un mozaic cu imagini inteligibile. Se pare că în urmă cu vreo cinsprezece ani, cînd începe toată povestea, era cel mai bun, era maestrul sau, de ce nu ?, geniul breslei sale. Rezolvase, cu stranie ușurință neliniștitoare, cazuri care înfierbîntaseră, zadarnic, multe creiere de profesioniști. Cui trebuia, deci, să i se încredințeze senzaționala anchetă ? Lui, nimănui altcuiva. O crimă în Cosmos, o crimă lipsită de probe materiale și de martori, iată ceva pe măsura supercreierului său. Întîmplările s-au derulat într-un fel de parcă hazardul ar fi aranjat pentru el o supremă încercare, un examen final, după care ar fi putut începe să-și scrie memoriile. Glumesc, îți dai seama. Pe atunci el avea treizeci și cinci de ani, nu putea fi vorba despre pensionare. Eram prieteni, aproape prieteni. Uneori îi plăcea să vorbească și găsea întotdeauna în mine un ascultător răbdător. Nu avea morga de acum. Dimpotrivă, pururi grăbit și expeditiv, părea agasat doar de amănuntele birocratice și de încetineala în gîndire a unora. Cum se întîmplase ? Simplu. O navă a plecat de pe Pămînt într-o misiune care urma să dureze trei luni de zile. Echipajul era format din șase bărbați. Zborul s-a desfășurat, la început, în modul cel mai previzibil cu putință. Dar, la fel de incredibil pe cît ar fi un zbieret de măgar într-un concert de Vivaldi, la centrul de coordonare a sosit într-o dimineață un mesaj care informa asupra uciderii unuia dintre membrii echipaju-

lui, precizînd că nu există nici un indiciu în legătură cu identitatea asasinului. Consternare. S-a decis ca informaţia să rămînă secretă, opiniei publice urmînd să i se ofere în continuare comunicatele monotone de pînă atunci. Cum se întîmplă, însă, un ziarist ingenios a mirosit ceva. Sub presiunea presei, centrul de coordonare a pus la dispoziţia celor interesaţi toate informaţiile pe care le deţinea. Crima a devenit subiectul cel mai discutat în întreaga lume. Există un cadavru ? Trebuie să apară un detectiv, mai mulţi detectivi, care să-l demaşte pe criminal. Din aproape în aproape, s-a ajuns la soluţia pe care ţi-am spus-o. Membrii unui echipaj cosmic nu sînt, în principiu, oameni prea deosebiţi unul faţă de celălalt. Antrenamentele îndelungate produc o anumită egalizare psihică. Victima era, totuşi, un om mai deosebit faţă de cosmonautul tip, dacă admitem că există aşa ceva. Dar să nu încurc etapele, să-l las pentru mai la urmă pe bietul pharmakos. I s-a propus ancheta detectivului nostru. După o ezitare de o zi, bizar de lungă în raport cu darul lui de a estima foarte repede situaţiile noi, a acceptat, începînd numaidecît să strîngă date despre cei şase. Se poate spune că în săptămînile care au urmat prietenia noastră şi-a atins apogeul. M-am transformat, mai vrînd, mai nevrînd, într-un arhivar, care manipulează dosare precum şi cutii cu fişe colorate. Hîrtia pusă în teancuri are o greutate neaşteptat de mare. A fost ideea lui desuetă : informaţiile să fie sortate de la bun început prin folosirea unor hîrtii avînd şase culori, cîte una pentru fiecare membru al echipajului. Într-o seară, cu stupefacţie bine ascunsă, i-am ascultat explicaţiile în legătură cu alegerea culorilor. Mi-a dezvăluit, nici astăzi nu ştiu dacă îşi bătea joc de mine sau era serios, cîteva influenţe pe care alăturările de culori le au asupra creierului uman. Care era culoarea fişelor cu date despre victimă ? Ia să vedem, ghiceşti ? Roşu ? Nu, îmi parte foarte rău, nu era roşu. Nici galben. Nu-i uşor de ghicit, ce să zic. Era roz ! Greu de crezut, dar şi mai greu de imaginat. Noi ştim că rozul este o culoare foarte duioasă, greţos de duioasă, dacă nu cumva ai ceva împotriva acestei expresii. Într-o cutie de culoare roz presupui că vei găsi caramele, bomboane de miere sau orice altceva dulce, măcar dulceag, dar nicidecum un scorpion mort. De data asta, însă, lucrurile erau pe dos. Cînd l-am întrebat

ce este cu rozul, a ridicat din umeri, sugerînd că, realmente, culoarea pare nepotrivită, dar nu a avut încotro, nu a avut de ales. Scuze pentru digresiune. În mine se dezvoltase o curiozitate grozavă. De vină era, se pare, interesul pe care presa îl arăta cazului. Mă simţeam flatat, ca să vezi, ce naivi !, de ideea că posed informaţii foarte dorite de ziarişti, precum şi de avizii urmăritori ai relatărilor lor. Citeam totul cu mare atenţie, ba chiar mă apucasem să-mi fac propriile însemnări. Treptat, am început să-i cunosc tot mai bine pe cei şase. Nu ştiu dacă ţi-am spus, în dosare se aflau şi numeroase imagini. Unele dintre ele proveneau din surse oficiale, altele de la familii. După apelul lansat de detectiv sosise un al treilea val de fotografii, de la prieteni, cunoscuţi, foşti colegi etc. Primisem chiar şi cîteva copii ale unor filme de amator. Am privit totul cu atenţie de fiziognomonist. Trecerea timpului nu mi-a şters din memorie nici imaginile şi nici datele. Sînt deci în măsură să-ţi spun esenţialul despre fiecare dintre ei, spre a te familiariza, cît de cît, cu specificul cazului. Mai întîi, conducătorul, şeful. Patruzeci şi şapte de ani, căsătorit, patru copii, ireproşabil, carieră nu „briliantă", dar constant ascendentă. Nu era la prima misiune cosmică, dar avea pentru întîia oară conducerea. Pentru a simplifica, îl voi numi numărul unu. În imaginile lui puteai vedea un bărbat vînjos, figură brăzdată de om obişnuit cu efortul fizic, părul tuns scurt, impresie generală de energie bine administrată. Un personaj mai puţin convenţional părea a fi secundul, pe care îl voi numi numărul doi ; cariera lui nu fusese lipsită de neprevăzut. Patruzeci şi trei de ani, patru ani de retrogradare disciplinară, în urma unei iniţiative care ar fi trebuit să ducă la un mare succes, dar care, datorită unei împrejurări nefericite, unui ghinion mai degrabă, se terminase cu moartea cîtorva oameni. În tinereţile sale, numărul doi fusese ceea ce se cheamă o mare promisiune, făcuse studii strălucite, îşi uimise profesorii şi aşa mai departe. Carieră extraordinară în perspectivă, posibilităţi nelimitate. Apoi defecţiunea despre care ţi-am vorbit, cei patru ani consumaţi într-o muncă modestă, urmaţi de o oarecare redresare profesională, dar petrecută lent, pe parcursul a mai bine de cinci ani. În fine, chemarea lui într-un post de răspundere. Dar, desigur, despre o mare carieră nu mai putea fi vorba. Din cîte am aflat, am putut să-mi dau seama că era un om mult

mai puțin impersonal decît șeful lui. Peste trăsăturile lui mi s-a părut a vedea o tristețe ascunsă, cunoscuta nemulțumire a celui care simte că ar fi putut să dea și să primească mai mult. Impresia aceasta era dată, bineînțeles, doar de către fotografiile făcute în ultimii ani, cele de dinaintea nefericitei întîmplări arătînd o figură acoperită de masca încrederii în sine. Altfel, numai referințe bune : mare capacitate profesională, calități morale și de voință. Defectul, pe care cei care vorbeau despre el îl semnalau, recurgînd probabil nu atît la observațiile personale, cît la evaluarea simplificată pe care mediul social o țese în jurul fiecărui om, plasă de cuvinte extrem de rezistentă, pe care poți s-o rupi, cu greu, doar o dată în viață, cel care reușește să schimbe o faimă proastă de două ori într-o existență putînd fi socotit un campion, un performer, era imprudența. Urmează acum pilotul. Treizeci de ani, fost sportiv de performanță, specialist în lupte libere, palmares destul de impresionant. Despre el se spunea să este posesorul unei memorii absolute, a cărei șansă de apariție este de unu la o sută de milioane. Astfel s-ar putea explica faptul că a fost sportiv, cu toate servituțile care decurg de aici și, concomitent, a făcut studii superioare dintre cele mai pretențioase. Inteligență medie, înzestrare specială pentru calcul, eminent executant. Căsătorit, doi copii. Să nu uit, numărul doi era și el căsătorit, avînd doi copii. Cu puțin înaintea plecării navei, soția pilotului a suferit un accident grav, de pe urma căruia a rămas cu o paraplegie. S-a ridicat chiar întrebarea dacă nu este cumva bine ca el să fie înlocuit. Dar fiindcă a reacționat fără reproș la toate testele care urmau să dovedească dacă este sau nu stresat de accidentul respectiv, a fost menținut în echipaj. Fotografiile îl prezintă drept un tînăr extrem de bine făcut, cu gîtul specific al luptătorilor, mult mai musculos decît cel al muritorului de rînd. Grosimea neobișnuită a gîtului îi împrumuta figurii sale nu știu ce măreție, ceva care impunea, în orice caz. Părul tuns scurt, față colțuroasă, urechi foarte mici, nefiresc de mici, bărbie puternică, frunte îngustă, cu trei încrețituri orizontale, foarte vizibile. Iată în ce trup a pus natura o memorie despre care se povesteau lucruri greu de crezut ! Am văzut și un film, în care el era personajul principal. De data aceasta, în mod excepțional, era un film făcut de profesioniști, cu prilejul retragerii sale din „activitatea compe-

tițională". Mușchi formidabili, figură inexpresivă, zîmbete semănînd leit unul cu celălalt. Am dedus că pilotul era ceea ce se cheamă o forță a naturii, un fenomen care nu are o conștiință foarte clară în legătură cu el însuși. Cîteva cuvinte despre cel de al patrulea membru al echipajului. Astrofizician, savant tipic, erudit încă din prima tinerețe, autor al unei teorii care a făcut vogă și se găsește acum în manuale, căsătorit, un copil, patruzeci de ani. Ochelari, chelie moderată, figură dominată de frunte, trăsături șterse. Dificultăți în timpul antrenamentelor, depășite prin mari eforturi de voință, fizic șubred. După părerea mea, omul care pare tot ce poate fi mai îndepărtat de un criminal. Cît îl privește pe energetician, ultimul dintre cei cinci posibili ucigași, acesta era și mai puțin spectaculos decît astrofizicianul. Cel mai în vîrstă dintre toți : cincizeci de ani. Căsătorit, fără copii, pe figura lui mi s-a părut că pot citi tristețea clasică a celor care au rămas fără descendenți și n-au reușit să devină nici cinici și nici înțelepți. Acum, sigur că impresiile mele pot să fie cu totul subiective. Dar din moment ce detectivul era de acord să le asculte, înseamnă că o oarecare valoare aveau. Pe scurt, despre vocile lor. Le-am ascultat la nesfîrșit, pînă am început să nu mai deosebesc cuvintele unul de altul și să mi se pară că aud niște glasuri vorbind într-o limbă bizară, total necunoscută pentru mine. Trebuie să știi că înregistrările cu vocile lor nu se prea pretau la analize. Împrejurările în care se aflau îi determinau pe toți, se pare, să adopte niște intonații impersonale, de roboți care comunică date. Nimic mai mult. Erau, într-adevăr, și unele glume, dar ele nu aveau cine știe ce subtilitate, erau poante previzibile, comentarii ale unor mici întîmplări amuzante intervenite în viața monotonă de pe navă, mesaje șugubețe adresate unor prieteni. De asemenea, să nu uit, cuvintele adresate familiilor. Într-un mod destul de ciudat, ele nu cuprindeau niciodată, dar niciodată, niscaiva accente patetice : de fiecare dată tonul adoptat era cel de glumă ușoară. Soțiile, la rîndul lor, respectau cu strictețe această neașteptată regulă a jocului. Nici o lacrimă, nici un suspin, nici o înmuiere a vocii. Nu mai spun de copii ; vorbeau de parcă tații lor s-ar fi aflat la pescuit, undeva în apropiere, urmînd să se întoarcă acasă în seara zilei următoare. Presupun că și asta era o modă, ca atîtea altele. Să fii tare, pînă la capăt, să fii sportiv. Chiar

şi femeia cu picioarele paralizate, pînă şi ea ; n-a dat nici un semn că ar fi emoţionată. Într-o asemenea situaţie apare foarte clar de ce convorbirile nu puteau furniza date interesante. Eu sortam şi sintetizam informaţiile scrise, precum şi imaginile. Dar ce făcea detectivul ? Iată : negocia cu centrul de coordonare, cerînd convorbiri din ce în ce mai lungi cu cei cinci. Sigur, aşa ceva era greu de obţinut. Totuşi a reuşit să realizeze ceva ce s-ar putea numi nişte interogatorii. Dar cît de incolore, cît de lipsite de orice nuanţă demnă de atenţie ! Crima fusese înfăptuită prin defectarea unui aparat de zbor autonom. Toţi avuseseră acces la depozitul în care se aflau asemenea aparate, bineînţeles. Glasuri de profesionişti implacabili spuneau că regretă mult moartea colegului, dar nu pot să localizeze cu nici un chip momentul în care asasinul a operat. Încă din prima zi a călătoriei se putea acţiona, dar la fel de bine şi după patru săptămîni. Cum s-a întîmplat ? În timpul unui zbor autonom, atroce moarte, prin îngheţare. Cei rămaşi pe navă au recuperat doar un sloi de gheaţă. Nu cumva costumele formau un stoc indistinct, din care fiecare putea să îl ia pe cel care i-ar fi picat primul în mînă ? Nu, nu era aşa, fiecare avea costumul lui personal, cu numele scris foarte clar. Exclusă orice confuzie. Un timp destul de lung şi-a pierdut detectivul la centrul de antrenament, unde exista o construcţie care simula, în mod minuţios, condiţiile de viaţă de pe navă. Îmi spunea că asta nu este ceva foarte folositor, dar aflîndu-se acolo are impresia că poate gîndi mai bine, reuşeşte să împrumute conştiinţele celor de pe navă. Nu este prea greu să ţi-l închipui îmbrăcat într-un costum autentic de cosmonaut, meditînd la felurile în care ideea unei crime poate să apară în mintea unui om ultracalificat. Am lăsat pentru mai la urmă datele despre victimă, nu întîmplător. Ştii ce înseamnă pharmakos ? Nu ? Nici eu nu-mi amintesc tocmai exact. Pharmakos este, se pare, în mitologia greacă, personajul care urmează să fie jertfit, simbolic sau efectiv. El este cel care plăteşte oalele sparte, cum se zice, ţapul ispăşitor. „Ideea" de pharmakos mi-a plăcut, fiindcă mi s-a părut că trimite la o categorie umană reală, existentă în toate timpurile. Sigur, astăzi nu mai poate fi vorba despre sacrificii umane, dar dacă ne gîndim bine, constatăm că există o „familie" de oameni ghinionişti, stîngaci, inabili, avînd parcă darul de a atrage belelele

spre ei. Este necesară, totuşi, o atenţie mai mare decît cea în mod obişnuit consumată în observarea semenilor noştri, pentru a-i deosebi în mijlocul celorlalţi. Sînt specialişti ai gafelor, îşi exasperează nevestele prin nemaipomenita lor stîngăcie socială, sînt nişte ironişti, care se manifestă tocmai atunci cînd este cel mai puţin cazul, subalterni aflaţi pururi alături de tonul potrivit în discuţiile cu şefii lor, antimondeni, care dansează prost şi agaţă faţa de masă cînd se ridică. Sînt nesigurii de ei înşişi, ezitanţii, cei care au funesta predestinare de a nu respecta jocul salvării aparenţelor. Văd că mă priveşti cu un zîmbet neîncrezător, socoteşti că este şi asta una dintre multele, zadarnicele mele teorii. Nu este momentul să-ţi aduc cine ştie cîte argumente, dar să ştii că am dreptate. În zilele noastre nu prea mai avem criterii pentru a aprecia eşecul cuiva ; şi nici succesul, dacă ne gîndim că mai totdeauna el este prea scump plătit. Dar că există nişte oameni părînd, în mod bizar, făcuţi pentru a veni în plutonul al doilea, este mai presus de orice îndoială. Revin la pharmakos-ul meu. Îmi place să-i zic aşa. M-a impresionat foarte mult şi, probabil, n-am să-l uit niciodată. Treizeci şi cinci de ani, celibatar, de profesie medic-biolog. Am văzut destule fotografii de-ale lui, precum şi trei pelicule realizate de un prieten cu hobby-ul filmatului. Era cea mai neobişnuită apariţie dintre toţi. Părea parcă prea slab, dar nu dădea defel impresia că ar avea o carenţă de forţă fizică. Pe figura lui era scrisă nu neapărat tristeţea, ar fi prea simplist dacă m-aş exprima aşa, ci inadecvarea, da, inadecvarea. Cred că am găsit cuvîntul. S-ar fi spus că în fiecare clipă se află alături de sine, că îi este imposibil să se fixeze, să depăşească o damnare, pe care un amator de astrologie ar numi-o saturniană. Ceva neclar, ceva alunecător, imposibil de fixat, o damnare de a ieşi dintr-o postură, dintr-o stare de spirit în chiar clipa cînd acestea au început să se fixeze, să se consolideze. Cum de a ajuns să facă parte din echipaj ? Referinţele despre el erau nefavorabile. Cei printre care se formase profesional socoteau, fără nici o excepţie, că suferă de o boală psihică puţin asemănătoare cu cele cunoscute, că are, apoi, o incapacitate esenţială de a întreţine relaţii sociale normale, că, în general, trebuie folosit în împrejurări care nu presupun o colaborare prea strînsă cu alţi oameni. La fel cu destui alţii din categoria în care îmi place să-l încadrez,

era foarte dotat pentru profesia sa. În cazul lui se adăuga şi o calitate extrem de rară, cea care îl adusese, practic, printre membrii unui echipaj de elită. Pe scurt spus, omul meu era un vindecător. Nu, nu era vreun diagnostician fenomenal, care se uită în ochii bolnavului şi îi spune imediat de ce maladie suferă. Era cu mult mai mult decît atît. El poseda capacitatea de a vindeca, pur şi simplu, prin plimbarea mîinilor deasupra organului bolnav. Aşa ceva este posibil, astfel de oameni au existat şi în epoci mai îndepărtate, nu este nici o ficţiune. Zi-i fluid misterios, zi-i transfer de energie, asta nu contează. Cert este că el vindeca mult mai repede şi mai eficient decît tratamentele consacrate. Unii dintre confraţii lui în ale medicinei ziceau că este un excroc, un mistificator, dar el, în trecere, fără a se arăta în vreun fel impresionat de propriile sale forţe, făcea minuni. Pe toţi îi vindeca, numai pe el însuşi nu. Asta-i viaţa. Un astfel de om este un tezaur. M-am întrebat de ce nu l-au păstrat pe Pămînt, unde ar fi fost mai puţin expus accidentelor. Nu se ştie de ce. Să spun că cineva voia să scape de el şi, întocmai ca în vechile romane de aventuri, l-a trimis într-o misiune primejdioasă? Nu mă hazardez. Mai departe. Ce s-a mai întîmplat? În timp ce noi continuam investigaţiile, nava se îndrepta spre Pămînt. Se apropia ziua în care detectivul urma să discute cu persoane aflate, în carne şi oase, în faţa lui. Apoi, lovitură de teatru. La intrarea în atmosfera terestră, un accident nefericit, moartea termică a întregului echipaj, ghidarea rămăşiţelor navei spre un deşert, prăbuşirea infernală, urmărită cu groază la televizoare, un nor de nisip ridicîndu-se decorativ, atît de încet încît pare filmat cu încetinitorul. Urmează episodul cutiei negre, *black box*. Printre dispozitivele navei exista şi unul care înregistrase absolut toate convorbirile purtate în timpul călătoriei. Înregistrările nu s-au distrus şi au fost puse la dispoziţia prietenului meu. Era de ascultat, nu glumă. Ca să aflăm ce vorbiseră şase oameni în trei luni ne-au trebuit mai bine de trei săptămîni. Nu mă refer la o singură audiţie, bineînţeles. Aşa ceva putea fi realizat, ştiu eu?!, în vreo de patru sau de cinci ori cîte douăsprezece ore. Trebuia, însă, să ne familiarizăm cu vocile, să ştim foarte exact cine şi cînd vorbeşte. În cele din urmă s-a făcut şi asta, dar progresele erau microscopice. Trebuie să-ţi spun că felurile în care ascultam erau diferite. Eu eram preocupat

să-mi rotunjesc în minte cele şase portrete. În consecinţă, mă dedam la un fel de literatură, a cărei combinare nu este neplăcută. Detectivul, în schimb, făcea o muncă mult mai dificilă. El privea logic totul, încerca să găsească un fir pe care să îl poată argumenta într-un mod cît mai greu de combătut. Făcea scheme cu creioane colorate pe nişte coli mari de hîrtie, îmi vorbea ore în şir, propunînd ipoteze ale căror motivaţii nu reuşeam niciodată să le urmăresc pînă la capăt. După un timp, la consfătuirile noastre a apărut o echipă de programatori. Cu mari eforturi, s-a reuşit programarea unui calculator cu toate datele problemei. Transformarea informaţiilor deţinute de noi a fost un adevărat calvar, care a durat cam o lună. Nici iniţiativa asta nu a dus la succes. În mod invariabil, calculatorul ne comunica că datele nu sînt suficiente. Iar cînd i s-a cerut să propună variante posibile, a construit cîte o ipoteză pentru fiecare dintre cei cinci. Autorităţile îşi manifestau nerăbdarea. Era important să se ştie cine este realmente erou şi cine este doar un pishopat nedemn de a fi ţinut minte. Se avea în vedere crearea unui monument. Numele cui urma să lipsească de pe soclu ? În comportamentul detectivului începuseră să apară anumite exteriorizări neobişnuite : o nervozitate, pe care nu i-o cunoşteam, o bruschete a gesturilor, nu ştiu ce alterare a vocii. Devenise, de la o zi la alta, mai tăcut, renunţase să mă mai ţină la curent cu mersul raţionamentelor sale. Într-o seară, eram numai noi doi, m-a anunţat că s-a decis. Mi-a citit apoi un raport nu prea lung, să tot fi avut patruzeci de pagini. În el dovedea, cu argumente care mi s-au părut inatacabile, că ucigaşul fusese conducătorul navei, numărul unu. Scotocise prin trecutul celor doi, găsise nişte conflicte, descoperise că printre ascendenţii şefului fuseseră nişte sadici şi aşa mai departe. A prezentat raportul autorităţilor. Nici o opoziţie. Opinia publică a fost informată. Toate bune, aşa se părea. Dar el, detectivul, nu părea că şi-a recăpătat calmul. Uitarea a început să lucreze. După vreo trei luni a apărut o carte scrisă şi tipărită la repezeală de un tînăr ziarist, necunoscut pînă atunci. Cartea a avut mare succes. Autorul ei reanaliza, pe cont propriu, întreg cazul. Nu îţi mai dau amănunte despre felurile în care se documentase şi nici despre măsura în care informaţiile lui coincideau cu cele pe care le deţineam noi. Îţi spun doar că în cartea lui se argumenta

într-un mod foarte coerent teza că detectivul, prietenul meu, bătuse cîmpii, că ipoteza cu numărul unu nu era decît o mare naivitate. Se propunea un alt ucigaș. Cine ? În povestirea mea asta nu mai interesează. Urmează ultimul act. Eram împreună cu detectivul, cînd s-a difuzat pentru prima oară știrea despre apariția cărții. Îmi amintesc foarte bine scena. Ne uitam amîndoi la televizor. Crainicul era un bărbat spilcuit, la vreo patruzeci de ani, tuns scurt. După cîte știu eu, persoanele care se arată atîtor oameni trebuie să fie impersonale, ca să zic așa, zîmbetele lor se cuvine să fie frumoase, amabile, dar profesionale, fără nuanțe prea originale. Omul care a anunțat apariția cărții, rostind apoi și un mic rezumat al conținutului, a fost însă instrumentul destinului. Încheind cu cuvintele, îți spun cu aproximație, „ipoteza propusă de cunoscutul investigator cutare este apreciată drept o naivă însăilare", crainicul a avut un mic zîmbet ironic, sînt sigur că nu m-am înșelat. A fost picătura care a umplut paharul. Prietenul meu s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre televizor, dar nu pentru a-l deconecta, ci spre a se posta în fața lui într-un fel impozant, făcînd apoi gesturile pe care ți le-am descris mai înainte și rostind discursul ale cărui fraze au devenit singurul său contact verbal cu lumea. Este necesar, a început el, să programăm un mare calculator cu toate informațiile pe care le deține omenirea, cu absolut toate. Numai astfel vom afla cine este ucigașul. Și așa mai departe, propunînd unele soluții tehnice, referindu-se la importanța aflării adevărului. Tratamente, psihiatri celebri, clinici, nimic nu i-a ajutat. De atunci se află aici, în clădirea din care, dacă ai puțin noroc, îl vei vedea apărînd.

Ovidiu Bufnilă

PENELOPA

— Nu știu dacă Orbun cel Bătrîn a avut vreodată autorizație în toată regula și dacă nu cumva a pictat împotriva legii date de preacinstitul și preabunul Zidlau în cea de-a cincea perioadă a anului QE, spuse Basil privindu-i pe ceilalți peţitori pe sub sprîncenele sale groase pe care și le îngrijea cu minuție în fiecare dimineață, oglindindu-și fața într-un lighean de argint umplut cu apă de ploaie.

Ceilalți îl priviră cu scepticism și înveliră pictura cu o pînză albă.

— Și de ce n-ar fi avut autorizație ? întrebă înțepat Guno, un tînăr venit din nord cu speranțe deșarte de însurătoare și de mărire. De ce să ne imaginăm pe acel artist lucrînd în fugă prin diverse mansarde sau beciuri la lumina unui opaiț, stînd cu urechile aplecate spre vuietul străzii și spre desul scîrțîit al scărilor de lemn. În fond, într-o asemenea stare nimeni nu ar înfăptui o capodoperă ca aceasta din fața noastră și nici o femeie din lume nu ar putea fi jignită oferindu-i-se în dar o operă chinuită de frică și de culori risipite în grabă, fără noimă, jalnice, de prost gust.

— Dacă vă închipuiți că Penelopa va primi darul vostru vă înșelați dragii mei, rîse Basil scoțîndu-și spada din teacă și făcînd cîteva figuri prin aer împungînd un dușman imaginar. Adevărul e că pictura, și cînd spun aceasta mă refer la cu totul alte lucruri decît cel pe care îl avem aici, pictura este încă departe de sufletele voastre rănite de atîtea bătălii, de urletele nopții și ale morții, de prea desele înșelăciuni ale femeilor fără de nume din cetățile prin care ați umblat, sufletele voastre chinuite de abstracții, de bine și rău, de aurul-care-mi dă-putere, de stînga și dreapta, de vis și de

moartea-care-nu-mă-vrea, de ropotul cailor sau de vîjîitul acelor meteoriți din lumea Lo, de vrajba conducătorilor și de somnul lor chinuit, de sandalele prin care alunecă tăcut șarpele pustiului, de timp, mai ales de timpul nebun pe care fără vrere îl stăpîniți mai bine decît oricine și fiindcă am ajuns aici, iată, vă voi spune un lucru de care vă e teamă, nu vă trageți săbiile din teacă, nu murmurați ură și dispreț în bărbile voastre, nu chemați slujitorii să mă arunce în furci pentru că știți bine că sînt ca și voi nemuritor, asta voiam să vă spun, vă e teamă de nemurire, vă căutați sfîrșitul și iată, ce poate fi mai frumos decît moartea prin otrava unei femei, cupa de aur ridicată în puterea amurgului, căderea, da, neasemuita cădere pe care n-o poate egala nici căderea de pe cal, nici cea de pe zidurile unei cetăți asediate și nici chiar căderea în timp, puteți încă să vă salvați, să fugiți, să vă ascundeți într-o curbură a spațiului pînă cînd povestea acestei femei se va sfîrși!

Basil se opri vădit obosit și se așeză pe un pietroi ce-i ținea loc de jilț.

— Spune-ne mai departe, îi strigă în bătaie de joc Arcos, junele, fiul lui Oripeu, regele stăpînitor peste insula-de-ceață. Vrei oare să rămîi singurul pețitor, tu soțul și stăpînul și vrei să ne alungi dincolo de anul XF, WE și așa mai departe. Nu ține prietene, închipuiește-ți, și mie mi-e frică de nemurire dar din păcate se pare că sîntem nemuritori, sortiți să navigăm fără voie prin timp, așa, ca niște fantasme fără putința de a ieși din acest spațiu care poartă ciudatul nume Crasch.

— Arcos are dreptate, strigă la rîndu-i un pețitor care veni mai în față; cine ne poate dovedi că acest om nu ne înșeală și cine ne poate convinge cu fapte că el poate citi viitorul fiecăruia dintre noi?

— Ha, ha, ha! rîse un altul aruncîndu-și mantia în brațele unui slujitor. Numele meu, pentru cine nu mă știe, e Vedis, și-aș vrea să vă spun prea cinstiți pețitori că nimeni nu poate ști cu exactitate ce va fi chiar dacă poate, asemenea nouă, să parcurgă timpul de-a lungul și de-a latul! Iată, vă voi spune povestea mea pe care urechile voastre o vor putea crede pentru că eu însumi am vrut să-mi aflu viitorul dar, vai, m-am păcălit cu ușurință crezînd că lucrurile de ieri, de azi și de mîine rămîn neschimbate pentru că vedeți, univer-

sul, universul e neînchipuit de ciudat şi nu de puţine ori, lumea, bărbaţii şi femeile au visat că de fapt universul e o fiinţă, nu rîdeţi, o fiinţă şi că stelele, galaxiile nu sînt altceva decît organele sale gigantice, să nu mă îndepărtez, cum vă spuneam, mă aflam cîndva pe un cîmp de bătălie, pretutindeni morţi, steaguri frînte, cai fără stăpîn, bălţi de sînge, fum, gemete şi, aşa, călărind pe acel cîmp pustiit de săbiile duşmanilor, am văzut nu departe de mine o aşezare arsă, o ruină dar vedeţi, ruina aceea nu aparţinea spaţiului în care mă aflam eu, era mai degrabă paralel cu el, nu, nu era un miraj generat de mintea mea obosită şi înfricoşată de moarte, apoi întorcîndu-mă am văzut ceea ce oamenii de dincolo de anul YE numesc bombe, şi bombele cădeau peste o corabie din care ieşea un lichid verzui care ardea mocnit, am alergat la capătul cîmpului de bătălie, am ieşit din timpul acela şi m-am trezit printre ruinele pe care le văzusem cu cîteva clipe mai înainte, normal ele se aflau undeva în viitor şi totuşi ceva îmi spunea că nu era aşa, m-am întors prin timp şi iată că am nimerit nu departe de aici, la porţile unei cetăţi. Şi oracolul de acolo mi-a spus că nu există nicăieri în acest an ZE un cîmp de bătălie ca acela de unde am plecat. Să fiu oare un cavaler al morţii ? Şi spun aceasta pentru că simt că moartea se apropie de noi şi cu siguranţă ea nu vine din alt timp ci se apropie de undeva de pe mare !

— Prea cinstite Vedis, îmi spui că nu poţi cunoaşte viitorul şi asta pentru că te-ai rătăcit prin timp şi nemaigăsindu-ţi cîmpul de bătălie înclini să crezi că timpul nu se dezvoltă după o lege anume şi că evenimentele nu au nicicum o succesiune... Eu însă, continuă Basil zîmbind, v-am vorbit de ceea ce ne aşteaptă pe fiecare dintre noi dacă ne-am însura cu această femeie ! Căci nu uitaţi, cine moare dintre noi nu moare, de fapt, ci părăseşte spaţiul Crasch şi pleacă altundeva unde nimeni... nimeni...

Basil se opri. Alunecă de pe pietroi şi rămase nemişcat pe nisip.

— E mort ! strigă Arcos punîndu-i deasupra buzelor o oglindă din bronz.

— Ne-a spus prea multe, murmură Vedis. Ştia că moartea ne va desparte de acest anotimp al luptelor şi, fiind în adevăr nemuritori, vom trece într-un alt spaţiu al cărui nume însă nu-l cunoştea nici el.

— Şi acum, întrebă Arcos, trupul lui va dispare dincolo aşa cum spui ?

Vedis dădu din umeri. Îşi scoase spada din teacă, îi privi luciul şi se îndreptă hotărît spre poarta mare dincolo de care se afla Penelopa.

— Ce vrei să faci, alergă după el unul dintre peţitori.

— Nu-mi sta în cale, spuse Vedis cu blîndeţe. Vei ajunge altfel pe urmele acestui sărman Basil care a fost ucis sub ochii noştri.

— Ce sîntem noi ? strigă Arcos repezindu-se către ei. E o nebunie ! Nemurire, cîmpuri de bătălie, Crasch, bombe, moarte, timp, spaţiu paralel ? ! Eu vin dintre cîmpiile veşnic verzi şi vă jur fiecare dintre noi are drept de viaţă şi moarte asupra lui însuşi ! Vă prostiţi, oh, nebunilor, nu vorbiţi de nemurire ! Ea nu există! Omul acesta a murit din cauza răului dinăuntrul trupului său ! Sînteţi bărbaţi şi încă mai puteţi ţine în mînă o spadă !

— Vecinătatea acestei femei te înflăcărează, tinere, spuse Vedis. Păcat că tatăl tău nu ţi-a spus nimic despre toate aceste lucruri atunci cînd te-a lăsat să vii încoace. Nimeni dintre cei de faţă nu a venit aici pentru această femeie. Ea nu există ! Am venit doar să vedem dacă avem curaj să murim în această lume şi să ne continuăm nemurirea în cealaltă ! În spaţiul Sazu. Sau poate că ai tăi îi spun altfel. Dincolo de aceste porţi ne aşteaptă pe fiecare dintre noi Ulise. Vrei să-l întîlneşti ? Nimic mai simplu. Deschide poarta. Şi acum dă-te la o parte. Eu trebuie să-mi găsesc cîmpul de bătălie, să mă întorc.

— Ce e dincolo de acest spaţiu de care vorbiţi aşa cum numai nebunii vorbesc despre aparenta lor fericire ? întrebă Arcos.

— Ulise te aşteaptă, spuse Vedis înaintînd. El e cel care ştie.

Arcos îşi scoase spada şi alergă înaintea lui, împinse poarta strigînd şi se pierdu înăuntru. Năvăli pe scări şi pătrunse în iatacul Penelopei. Penelopa se afla în faţa unui război de ţesut şi privirea ei se pierdea undeva pe deasupra mării.

Arcos se apropie şi încercă să-i atingă umărul. Mîna lui străbătu aerul şi se opri. Apoi traversă întregul trup fără să întîmpine vreo rezistenţă.

— O imagine, şopti, e o imagine.

Întoarse capul şi privi de jur împrejur. Din toate cele patru colţuri ale încăperii spre jilţul de nuc lîngă care se afla se îndreptau raze de lumină. Razele se descompuneau apoi şi dădeau imaginea Penelopei.

— Înşelăciune ! strigă Arcos speriat. Am fost înşelaţi !

Năvăli pe scări. Jos în curte un bărbat şedea liniştit pe un scaun de piatră. În braţele lui se odihnea o sabie lucitoare. Bărbatul îl privi în tăcere pe Arcos. La gîtul lui strălucea un medalion. Arcos se apropie.

— Cei ce voiau tronul tatălui tău te-au trimis aici. Desigur acum puterea e în mîinile lor şi te caută. Eşti singur şi pe deasupra ai rîvnit femeia şi averea altuia. Eşti foarte tînăr, Tainele lumii încă nu ţi-au fost dezvăluite. Cei de dincolo de această poartă ţi-au spus o mulţime de lucruri contradictorii. Unul singur e însă cel adevărat. Poţi stăpîni timpul. Vrei acest lucru ?

— Arcos îl privi atent.

— Tu eşti Ulise, nu-i aşa ?

Bărbatul dădu din cap şi-şi scoase medalionul de la gît. Îl deschise şi i-l întinse.

— Aici e Penelopa.

Arcos luă medalionul cu nedumerire. Văzu înăuntru o mulţime de semne de culori diferite.

— Sînt semnele tuturor fiinţelor din Univers. Din ele se naşte tot ceea ce este viu.

Arcos îi întinse medalionul. Rîse.

— Ne-ai păcălit pe toţi, nu-i aşa ?

Ulise nu răspunse. Se ridică. Arcos se dădu un pas înapoi şi-şi aruncă mantia pe nisip.

— Eşti gata ? întrebă Ulise.

Arcos dădu din cap. Întinse spada înainte şi se apropie. Ulise se apropie şi el şi începură lupta.

CUPRINS

ALEXANDRU MIRONOV, *Să vorbim pe limba Pământului*, 5
DAN URSULEANU, War-game, 10
DĂNUȚ UNGUREANU, Obiecte, 15
MARIUS STĂTESCU, Labirintul, 21
SORIN SIGHIȘANU, Lasă-mă să-mi pun ochelarii, 24
CICERONE SBANȚU, Contratimp, 31
GHEORGHE PĂUN, Incidentul, 37
IOAN POPA, Ultima întoarcere, 41
OVIDIU CORIOLAN PECICAN, Revelația, 45
ALEXANDRU PECICAN, Insula de hîrtie, 48
MIRCEA OPRIȚA, Androidul și prințesa, 50
LEONARD OPREA, Kiai, 58
MARINA NICOLAEV-UNGUREANU și GEORGE CEAUȘU, Elegie pentru o epavă cibernetică, 63
ALEXANDRU MIRONOV, Antipoveste, 71
LUCIAN MERIȘCA, Peripețiile unor pămînteni în Exterior, 79
DAN MERIȘCA, Prietenul, 96
VICTOR MARTIN, Rondul, 101
GABRIEL MANOLESCU, Fotografia, 105
RADU HONGA, Automatul de înghețată, 106
RĂZVAN HARITONOVICI, Circuit închis, 110
MIHAIL GRĂMESCU, Cîntecul libelungilor, 114
MIRCEA LIVIU GOGA, Mușuroiul de furnici, 129
SILVIU GENESCU, Pescărușii, 134
VALENTIN CIOCȘAN, Liniște, 137
GEORGE CEAUȘU, Ochiul de sticlă, 140
AUREL CĂRĂȘEL, Ultima misiune a locotenentului Alf, 160
VOICU BUGARIU, Discursul, 167
OVIDIU BUFNILĂ, Penelopa, 179